ELWIN
en de Imaginatieve Spelen

Elwin en de Imaginatieve Spelen

2003-2012

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Imaginatieve Spelen

2003-2012

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief
Hoofdstuk 2. De Dondersteen
Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug
Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur
Hoofdstuk 5. Een Beetje Topografie

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds

Hoofdstuk 7. De Bakkermannen

Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan

Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak

Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk

Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela

Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne

Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto.

Hoofdstuk 15. De Klazen

Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Deel 1. Elwin en Heer Groenewoud

Hoofdstuk 1. De Kinderdief

'Doe je oogjes eens dicht,' zei Elwin tegen het meisje.
'Wat zie je ?'

'Niks, Elwin. Alles is zwart,' zei het meisje.

'Oh, wat dom van me,' zei Elwin. 'Ik was vergeten je het brilletje van Klaas Vaak te geven. Het is een droombrilletje.'

Het meisje begon te glimlachen. Uit Elwin's jaszakje kwam een langwerpig plastic zakje waarin de bril van Klaas Vaak zat. Voorzichtig haalde Elwin de bril eruit en zette het op de neus van het meisje. 'Vertel nu maar eens wat je ziet,' zei Elwin.

'Ik zie nog steeds niets, Elwin,' zei het meisje.

'Wat vreemd,' dacht Elwin bij zichzelf.

'Oh, nu zie ik wat,' zei het meisje. 'Ik zie een jongetje en een meisje in een zeilboot. Maar wat is dat ? Er komt een monsterlijke vis vanuit de diepte en grijpt het jongetje. Het meisje is erg verdrietig.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Wat zou Klaas Vaak ons daarmee willen vertellen ?'

Het meisje nam de bril af. 'Dat was verschrikkelijk, Elwin, verschrikkelijk. Ik hoop dat ik dat nooit meer hoef te zien. Het leek meer op een nachtmerrie. Waarom zou Klaas Vaak mij een nachtmerrie willen geven. Ben ik dan zo stout geweest ?'

'Nee,' zei Elwin. 'Dat is het niet. Ik denk dat Klaas Vaak ons wat wil vertellen. Hij heeft misschien mijn hulp nodig.'

'Zo mag ik het horen, Elwin,' zei een stem. Plotseling stond er een elfje voor hen. 'Ha, Dikkiwoud,' zei Elwin. Dikkiwoud was één van de elfjes van Klaas Vaak.

'Klaas Vaak heeft jou inderdaad nodig, Elwin,' zei de elf. 'Kom je met mij mee ?'

'Maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Klaas Vaak weet dat hij altijd op mij kan bouwen.'

De elf haalde wat toverzand uit een groen zakje en spreidde het uit over Elwin. Direct verdween Elwin in het niets, en was een paar ogenblikken later in het zandkasteel van Klaas Vaak. Dat was een erg groot kasteel met heel veel soldaten. Klaas Vaak zat op een hele grote troon bedekt met goud, en naast hem hingen allemaal rode fluwelen

koorden. 'Ha Elwin,' zei Klaas Vaak, terwijl hij van zijn troon afstapte en naar Elwin toeliep. Hij rende bijna. Oh, wat was Klaas Vaak blij om Elwin te zien.

'Goedemiddag, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Zeg, wat is er aan de hand, want het meisje …'

'Ach,' zei Klaas Vaak. 'Het is weer zo ver. Het is een ramp. Niemand kan hier wat aan doen, dus we hebben je nu echt nodig, Elwin. Wij worden geteisterd door een spook. Het is een kinderdief, en kan in allerlei gedaantes verschijnen om kinderen weg te grijpen. Ik zie het niet meer zitten, Elwin.'

'Waar brengt dat spook die kinderen dan naartoe ?' vroeg Elwin.

'Ik weet het niet, Elwin,' zei Klaas Vaak. 'We weten verder niet veel meer over dit spook.'

'Maar dat is verschrikkelijk, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'Dit spook moet gestopt worden.'

'Kun jij daar wat aan doen, Elwin ?' zei Klaas Vaak die diep bedroefd was.

'Oh, maar natuurlijk,' zei Elwin. 'Daar ben ik immers Elwin voor. U weet dat u altijd op mij kunt bouwen.'

'Fantastisch,' zei Klaas Vaak die ineens een stuk blijer was. Klaas Vaak kreeg een diepe glimlach op zijn gezicht.

'Groen is mijn zak, groen is mijn pak, groen is de auto van mijn lak,' zong Dikkiwoud.

Elwin begon te lachen. 'Kom op, Dikkiwoud, we gaan op pad,' zei Elwin. 'Net als de vorige keer, weet je wel ?'

Dikkiwoud was een grappige elf, die altijd weer vreemde liedjes zong. 'Waar gaan we naartoe ?' vroeg Dikkiwoud. 'Naar de bergen,' zei Elwin. 'Achter de bergen bij de zee.'

'Komt voor elkaar, Elwin van Snelwin,' zei Dikkiwoud, en spreidde weer wat toverzand over Elwin die direct in het niets verdween. Een paar ogenblikken later waren ze beiden op het strand achter de bergen. Er groeiden hier allemaal bomen, zelfs in de zee. Grote bomen, met hangende takken als struiken.

'Ik ken een heel leuk winkeltje, van Elwin van Snelwin,' zong Dikkiwoud, maar ineens werd zijn stem zachter, en heel langzaam begon hij in het niets te verdwijnen. 'Dikkiwoud ?' vroeg Elwin. 'Dikkiwoud, ben je daar ?' Maar alles werd donker om Elwin heen, en een grote donkere hand verscheen in de lucht, en veranderde langzaam in een harige klauw.

'Je wilt niet geloven wie ik ben, he ?' zei een stem.

'Wie ben je dan ?' vroeg Elwin.

'Kalm broer,' zei de stem. Plotseling daalden er grote zwermen van grote sprinkhanen naar beneden, en een mistige gestalte kwam naar voren.

'Bent u het spook ?' vroeg Elwin.

'Bibber voor mij !' riep de mistige gestalte.

'Ik bibber voor niemand,' zei Elwin.

'Jij moet voor mij bibberen,' zei de mistige gestalte.

'Wat heb je met Dikkiwoud gedaan ?' vroeg Elwin.

'Oh,' zei de mistige gestalte, 'Dikkiwoud is in goede handen, geloof dat maar, evenals al die kinderen die ik heb weggenomen. Ze zijn nu op een betere plaats, geloof me.'

'Ik geloof er niets van,' zei Elwin. 'En je hebt al die ouders heel verdrietig gemaakt. Is dat wat je wil ?'

'Puh,' zei de mistige gestalte. 'Die ouders moeten niet zo zeuren. Ze onderdrukken die kinderen gewoon. En dat brilletje van Klaas Vaak is allemaal kinderspel. Bij mij hebben de kinderen pas echt plezier.'

'Plezier is goed,' zei Elwin, 'maar kinderen moeten ook leren.'

'Ze leren heel wat bij mij,' zei de mistige gestalte.

'Waar woont u ?' vroeg Elwin.

'Gaat je geen snars aan,' zei de mistige gestalte.

Elwin moest helemaal alleen terug over de bergen naar het zandkasteel van Klaas Vaak. Helemaal uitgeput kwam hij daar aan, en vertelde het verhaal dat Dikkiwoud was meegenomen door het spook. 'Ik heb het gehad,' zei Klaas Vaak. 'Ik ga niet nog meer van mijn dierbare elven aan dit spook wagen. We moeten een andere oplossing verzinnen.'

Hij had nogal veel kritiek op uw bril,' zei Elwin.

Toen begon Klaas Vaak erg boos te worden. 'Wat is er mis met mijn bril ?'

'Het spook zegt dat hij de kinderen veel meer plezier laat maken dan met zo'n bril,' zei Elwin.

'Hij heeft dus kritiek op mijn uitvindingen, en denkt dat hij het beter kan,' zei Klaas Vaak. 'Nou, dan wil ik zijn uitvindingen weleens zien.'

'Het is een gevaarlijk heerschap, Klaas Vaak,' zei Elwin. 'We kunnen ons beter verre van hem houden.'

'Ja, maar ik wil Dikkiwoud terug, en al die arme kinderen,' zei Klaas Vaak.

'Daar heeft u gelijk in, maar we moeten een andere oplossing vinden, zoals u zei,' zei Elwin.

'Weet jij een oplossing, Elwin ?' vroeg Klaas Vaak.

'Eh, even denken,' zei Elwin. 'Eh, eh, hmm. Wat als de kinderen zelf hun fantasie leren gebruiken, zonder dat ze daarvoor uw bril nodig hebben. Misschien maakt hen dat wel lui. Het spook heeft de kinderen meegenomen vanwege uw bril. Hij haat die bril.'

'Ja, misschien heb je wel gelijk, Elwin. Maar hoe leren we de kinderen fantaseren ? Hoe leren we de kinderen hun verbeeldings-kracht te gebruiken ?' vroeg Klaas Vaak.

'Door hen veel te laten lezen,' zei Elwin. 'Nee, wacht … door de imaginatieve spelen.'

'Wat is dat ?' vroeg Klaas Vaak.

'Dat zijn boeken waarin de lezer zelf meespeelt,' zei Elwin.

'Doe het eens voor,' zei Klaas Vaak.
'Okay,' zei Elwin. 'Sluit uw ogen. U komt binnen in een kasteel. U gaat op een bankje zitten. Dan komt er een grote komkommer naast u zitten, die zegt : Welkom in het kasteel van koning Komkommer. Dan komt er een grote biefstuk naast u zitten. De biefstuk heeft een hakbijl in zijn hand, en wil u in stukken hakken voor de maaltijd verder op de dag.'

'Wat ?' zei Klaas Vaak. 'Zijn het kanibalen ?'

'Shhh,' zei Elwin. 'Nu rent u door het kasteel op zoek naar de uitgang. Ook de komkommer rent achter u aan met brandende pijlen en een boog.'

'Help, ze willen me opeten !' riep Klaas Vaak.

'U kunt de uitgang niet vinden, en de biefstuk en de komkommer komen steeds dichterbij,' zei Elwin.

'Ik ga dood,' jammerde Klaas Vaak.

'Welnee joh,' zei Elwin. 'U rent de keuken in, waar een hele grote ketel staat, als een meertje. U duikt in het meertje, het water is al flink warm. Snel zwemt u naar een eilandje in het midden van het meertje. Het water begint inmiddels te koken. Net op tijd stapt u op het eilandje, anders zou u verbranden. Ook de biefstuk en de komkommer zijn inmiddels in het water gesprongen, maar die worden nu gekookt.'

'Dat was op het nippertje,' zuchtte de koning.

'Het is maar een spel,' zei Elwin.

'Ik weet het, ik weet het,' zei Klaas Vaak, 'maar toch.'

'Ik ben er moe van,' zei Klaas Vaak.

'Zo traint u uw verbeeldings-vermogen,' zei Elwin.

Hoofdstuk 2. De Dondersteen

Elwin begon kinderen les te geven in hoe de fantasie te ontwikkelen, met dit soort spelletjes. Na een tijdje kwam er een brief binnen van het spook. Daarin liet het spook weten dat als Klaas Vaak hem zijn bril wilde geven, hij alle gestolen kinderen en ook Dikkiwoud weer zou terugbrengen. Klaas Vaak was erg boos, maar later zag hij in dat er geen andere oplossing was. Elwin zou naar de zee achter de bergen moeten om daar het spook weer te ontmoeten. Dat was weer een hele tocht voor Elwin. Toen Elwin op het strandje was aangekomen moest hij even een tijdje wachten totdat het donker begon te worden, en de hand in de lucht verscheen, die langzaam in een klauw veranderde. Toen kwamen de zwermen van grote sprinkhanen weer, en een mistige gestalte kwam tevoorschijn vanuit de zee. Het leek wel op een tovenaar dit keer. De man had een hoed op, en een lang gewaad van een glanzende, bijna doorzichtige stof.

'Ik weet waarvoor je bent gekomen,' zei de gestalte. 'Geef me de bril.'
'Eerst wil ik de kinderen hier hebben, en Dikkiwoud,' zei Elwin.

'Eerst de bril,' zei de gestalte, 'anders gaat het niet door.'

Voorzichtig en aarzelend gaf Elwin de bril van Klaas Vaak aan de gestalte.

'Wat hebben we aan deze brillen ?' sprak de gestalte. 'Helemaal niets.' En toen brak hij zomaar de dierbare bril van Klaas Vaak voor de ogen van Elwin stuk.

Direct kwamen de kinderen tevoorschijn en Dikkiwoud.

'Geluk ermee,' sprak de gestalte, en vertrok. De kinderen en Dikkiwoud waren erg blij dat ze weer terug waren. Dikkiwoud spreidde even wat toverzand over de kinderen en Elwin, en binnen enkele seconden stonden ze op de betegelde vloer van het

zandkasteel van Klaas Vaak.

'Goed gedaan, Elwin,' zei Klaas Vaak blij.

'En hoe was het daar bij het … het spook,' vroeg Klaas Vaak aan de kinderen.

'Het is een tovenaar,' zei een meisje.

'Ja,' zei een jongetje, 'en we mochten een heleboel spelletjes doen, en we hadden zoveel plezier.'

'Goedzo,' zei Klaas Vaak.

'Maar we zijn toch wel erg blij dat we weer terug zijn,' zei een ander meisje.

'Ja,' zei een ander jongetje, 'want …'

'Shhh, niet vertellen,' zei het meisje.

Blijkbaar was er iets gebeurd waarover ze niet mochten praten. Elwin en Klaas Vaak stonden voor een raadsel.

Snel mochten de kinderen weer met hun ouders naar huis, en Elwin en Klaas Vaak probeerden het zo snel mogelijk te vergeten. Maar op een dag kwam de tovenaar terug. Hij kwam weer in de gestalte van een spook. Vuur en donder kwam van hem af toen hij in het midden van de grote troonzaal van Klaas Vaak stond. Langzaam begon zijn hoed te verschijnen, en toen ook zijn glanzend, bijna doorzichtige gewaad. 'Luister, Klaas Vaak,' bulderde hij. 'Je bent lang genoeg de dromenkoning geweest, en sommigen noemen je zelfs de dromenkeizer. Het is tijd dat je je biezen pakt, en uit het kasteel vertrekt, ouwe. Ik ben nu aan de beurt. Ik maak de kinderen niet lui zoals jij dat doet. Ik heb een veel beter plan. Je moet aftreden, ouwe, want anders zal er nog wel wat gebeuren.'

'Wat dan ?' vroeg Klaas Vaak.

'Gaat je niks aan, ouwe,' bulderde de tovenaar.

'Dit gaat niet echt op een erg prettige manier,' zei Klaas Vaak, 'dus ik verzoek u nu mijn kasteel te verlaten, anders zullen de soldaten u verwijderen.'

'Ha ha,' bulderde de tovenaar, 'die tinnen soldaatjes van u zijn allang door mij

uitgeschakeld. Je spel is uit nu, ouwe. Mijn spel gaat beginnen.'

De tovenaar kwam steeds dichter bij de troon. Zwermen van grote sprinkhanen begonnen Klaas Vaak te omringen, en toen plotseling was Klaas Vaak geheel verdwenen in de zwerm. Toen de zwerm weer was verdwenen zat de tovenaar op de troon. 'Ziezo,' sprak de tovenaar. 'Ik zal de kinderen nu eens leren wat echt plezier maken is, en wat echt leren is. Ze zullen boeken lezen, en spelletjes doen hun hele leven lang, en heel wijs en handig worden.'

Maar daar kwam Elwin binnen.

'Wat heb je met Klaas Vaak gedaan ?' vroeg Elwin.

'Weg is weg,' zei de tovenaar.

'Waar is hij nu ?' vroeg Elwin.

'Op een goede plek,' glimlachte de tovenaar.

'Maar waar ?' vroeg Elwin.

'In het bejaardenhuis,' zei de tovenaar. 'Hij moet met pensioen. Hij is te oud.'

Elwin wist dat hij niets tegen de tovenaar kon beginnen. Gelukkig kreeg hij het adres waar Klaas Vaak nu was. Toen Elwin Klaas Vaak bezocht bleek Klaas Vaak eigenlijk wel blij te zijn dat iemand het van hem over had genomen.

In het land waren er veel veranderingen. Kinderen kregen veel meer boeken, en ze kregen helmpjes waarin spelletjes werden afgespeeld waarin ze zelf meespeelden. Ook konden de kinderen met helmpjes in het leger van de tovenaar komen als wachter of soldaat. De tovenaar bleek best wel een aardige man te zijn. Elke oorlog was een spel, en zelfs elk probleem was een onderdeel van een spel. Zo werden de kinderen heel gelukkig, want elk spel liep gelukkig goed af. De tovenaar bleek een genie te zijn.

Nu was het zo dat de drie slapende ijsheksen die grote delen van het land al tijden bevroren hielden van de spelletjes wakker werden. Ze waren woedend. Al tijden hadden ze grote delen het land geterroriseerd met zware vorst. Zij waren des duivels. Tierend renden ze door hun ijspaleis aan de rand van land. Het land was al sinds heugenis omringd met grote ijsvlaktes. Klaas Vaak had er altijd voor gezorgd dat de drie ijsheksen het land niet helemaal konden bevriezen. Ze wilden slapen en regeren.

Dat konden zij door een wel heel bijzonder ding : de ijssleutel. Dat was een grote sleutel met een heel bijzondere steen erin, waardoor de sleutel bevroren is, en grote delen van het land.

Zij zouden een duivels plan smeden om de tovenaar te onttronen en alsnog het land te bevriezen. Al snel begonnen ze het land te bombarderen door ijskanonnen. Hierdoor moest iedereen zo snel mogelijk in ondergrondse schuilkelders, waardoor ze door gangen de centrale schuilkelder onder het zandkasteel konden bereiken, waar het het

meest veilig was, want boven de grond ging het er hard aan toe.

De tovenaar sprak daar de ouders en de kinderen toe, en iedereen die gekomen was. Ook Elwin was gekomen. 'Ja, het is verschrikkelijk,' zei de tovenaar, die de gestalte van een oude grijze kabouter had aangenomen. 'Die heksen zijn de makkelijksten niet. Ijsheksen zijn het, verschrikkelijke slaapheksen, hoei. Zij willen het land in een toverslaap brengen, in een nachtmerrie van ijs. Dat willen zij doen door hun toversleutel van ijs, wat een speciale steen bevat : de dondersteen. De dondersteen is het geheim van hun macht. Als wij die steen zien te bemachtigen, dan zullen zij voor altijd wegsmelten.'

'Mag ik dan naar dat ijskasteel van hen ? Ik zou graag een poging willen wagen om zo het land van de ondergang te redden,' zei Elwin. 'Jij en Dikkiwoud,' zei de tovenaar.

Zo gezegd, zo gedaan. Via wat ondergrondse gangen konden Elwin en Dikkiwoud, de elf, het ijskasteel van de drie ijsheksen bereiken. Via een trap konden ze toen omhoog. De ijsheksen waren draaks. Elwin en Dikkiwoud bekeken hen van achter een pilaar.

'Ik ruik kaboutervlees en elvenvlees,' zei één van de ijsheksen.

'Donder en bliksem,' sprak een andere ijsheks, 'ze komen vast de sleutel met de dondersteen stelen.'

'Ach welnee,' zei de derde ijsheks, 'Niemand kan hier komen. Niemand durft hier te komen. Wij zijn ijsheksen. Denk je nu echt dat die bangerds hier naartoe durven komen ? Ze hebben onze slaap verstoord, en ze zullen daar zwaar voor boeten.'

Dat ging nog maar net goed. De drie heksen stonden om een tafel heen. Elwin begon het wel heel koud te krijgen, maar Dikkiwoud strooide wat rood en geel toverzand op Elwin, zodat Elwin het warm kreeg.

'Ik ruik elven toveratuurtjes ! Elven getover !' krijste één van de ijsheksen.

'Ach welnee,' sprak de derde ijsheks weer, 'Je kletst maar wat. Er zijn hier geen elven, en al helemaal geen elven toveraturen. Die komen hier niet, die zijn veels te bang.'

'Toch ruik ik wat,' zei de andere heks. 'En ik ga wel even kijken wat het is.'

'Blijf hier,' zei de derde ijsheks. 'We hebben belangrijkere dingen te doen.'

'Ik ruik Dikkiwoud ! Die verrekte elf van Klaas Vaak !' riep één van de andere ijsheksen. Direct viel er een net over Dikkiwoud heen, waarin hij verstrikt raakte en zichzelf niet meer kon bewegen. Elwin rende snel naar een andere pilaar.

'Ik ruik ook nog een kabouter !' krijste de ijsheks.

Elwin zette het op een rennen, en rende terug over de trap de ondergrondse gang in. Na een tijdje kwam hij hijgend aan bij de tovenaar. 'Ze hebben Dikkiwoud gevangen,'

zei Elwin. De tovenaar had iedereen weer bij elkaar geroepen, en las voor uit een oud boek :

'De dondersteen in de nacht, van ongekende pracht,
Alleen de wijzen zullen haar vinden,
Daar waar zij verloren is, ver van haar beminden,
Opgesloten zullen zij haar aanschouwen,
Waar de ijsheksen over hun verloren macht rouwen,
Alleen door het vuur van elf komt zij terug,
Wat te vinden is op het hoogste punt van de regenboogbrug.'

De regenboogbrug ging helemaal over de zee achter de bergen. Niemand wist waar die regenboogbrug naartoe leidde, want verderop op de brug was alles bevroren, en ging alles over in grote ijsmassa's. Klaarblijkelijk was daar het vuur van elf opgesloten.
Elwin zuchtte diep. Ze konden niets beginnen boven de grond. Misschien kon hij via ondergrondse gangen daar komen ? Elwin begon te rillen. Hij kreeg het weer koud. Anderen hadden dekens om zichzelf heen geslagen.

'Heer Groenewoud is de enige oplossing,' sprak de tovenaar. 'Hij woont in het diepste punt onder de grond, waar het vuur van boom is. Het is het enige vuur wat niet door ijs gegrepen kan worden.

Hoofdstuk 3. Elwin en de Regenboogbrug

Elwin zou weer op pad gaan. Om bij Heer Groenewoud in het diepste punt onder de grond te komen moest hij weer door allerlei ondergrondse gangen die hem steeds dieper naar beneden leidden. Na een hele lange reis kwam Elwin aan bij een deur van boomschors. Elwin klopte aan, en een stem zei dat hij binnen mocht komen. Elwin liep naar binnen. Een man in een prinselijk groen pak en met een klein baardje staarde hem aan.

'Welkom,' zei Heer Groenewoud. 'Wil je wat drinken ?'

'Graag,' zei Elwin. Even later zaten ze beiden aan een tafeltje. Elwin dronk wat boomsap.

'Ik begrijp al waarom je gekomen bent,' sprak Heer Groenewoud. 'Mijn onzichtbare elven hebben alles al gezien en gehoord.'

'Kunnen ze ook zichtbaar worden ?' vroeg Elwin.

'Natuurlijk,' zei Heer Groenewoud. 'Maar vaak moeten ze onzichtbaar blijven.'

Elwin zag wat weerspiegelingen rondom hem verschijnen, alsof er gaten kwamen in de lucht. 'Daar zijn er een paar,' zei Heer Groenewoud met een glimlach.

'Wij hebben het boomvuur nodig om veilig te zijn tegen het ijs, en om op de

regenboogbrug te komen om het vuur van elf te kunnen bereiken,' sprak Elwin.

Heer Groenewoud liep naar een open haard in een boom die tegen de muur van boomschors stond. 'Hier is het, Elwin,' sprak Heer Groenewoud. 'Het is heel besmettelijk. Als je het boomvuur over je heen krijgt, en je raakt iemand anders aan, dan komt het boomvuur ook over hen. Het is heel goed en fijn vuur. Het zal je geen pijn doen, Elwin. Het is om je te beschermen tegen de aanvallen van ijs.' Elwin stapte dichterbij. Voorzichtig raakte hij het boomvuur aan, wat heel langzaam over hem heen begon te komen.

'Voelt goed,' zei Elwin. Het was alsof er nu een laagje over zijn lichaam was gekomen. Zijn gezicht scheen ervan op een prettige manier.

Elwin bleef nog een paar nachtjes slapen bij Heer Groenewoud, en maakte toen zijn lange reis weer terug. Toen Elwin terugkwam in de centrale schuilkelder van de tovenaar trof hij velen half bevroren aan. Elwin moest hen na allemaal aanraken, zodat het boomvuur ook over hen zou komen, zodat ze in ieder geval veilig zouden zijn tegen het ijs. De tovenaar was erg blij. Nu zou Elwin de reis maken naar de regenboogbrug bij de zee achter de bergen. Toen hij daar na lang lopen aankwam was de brug al helemaal bevroren. Hij liep naar de brug toe, en raakte de brug aan. Langzaam begon het boomvuur over de regenboogbrug te komen, en langzaam begon het ijs op de brug te verdwijnen. Elwin stapte op de brug en begon te lopen. Het begon snel zomers weer te worden. Al snel was Elwin hoog boven de zee gekomen. Elwin durfde niet naar beneden te kijken. Verderop begon de brug steeds nauwer te worden. Oh, als Elwin maar niet zou vallen. Hij zag wat glinsteren in de verte, maar Elwin durfde bijna niet meer verder. Elwin keek voor zich uit, verderop de brug, en schrok, want ergens hield de brug op. Er was hier een groot gat. Elwin staarde in de diepte. 'Red mij,' zei een stem.

'Waar ben je, en hoe kan ik je redden ?' vroeg Elwin.

'Ik ben het vuur van elf, de prins van prinses Dondersteen,' fluisterde de stem hard.

'Oh, dus die steen van de ijsheksen is een betoverde prinses ?' vroeg Elwin.

'Ja,' zei de stem. 'Zij hebben mijn geliefde behekst, en toen kon ik het land niet meer goed beschermen tegen het ijs. Ik had haar nodig, maar zij namen haar weg van mij. Zij had mij nodig, maar zij sloten mij op, op de regenboogbrug, in ijs. Gelukkig ben ik aan het ontdooien. Ik zie dat jij het vuur van boom hebt. Ik zie dat jij de gezondene bent van Heer Groenewoud.'

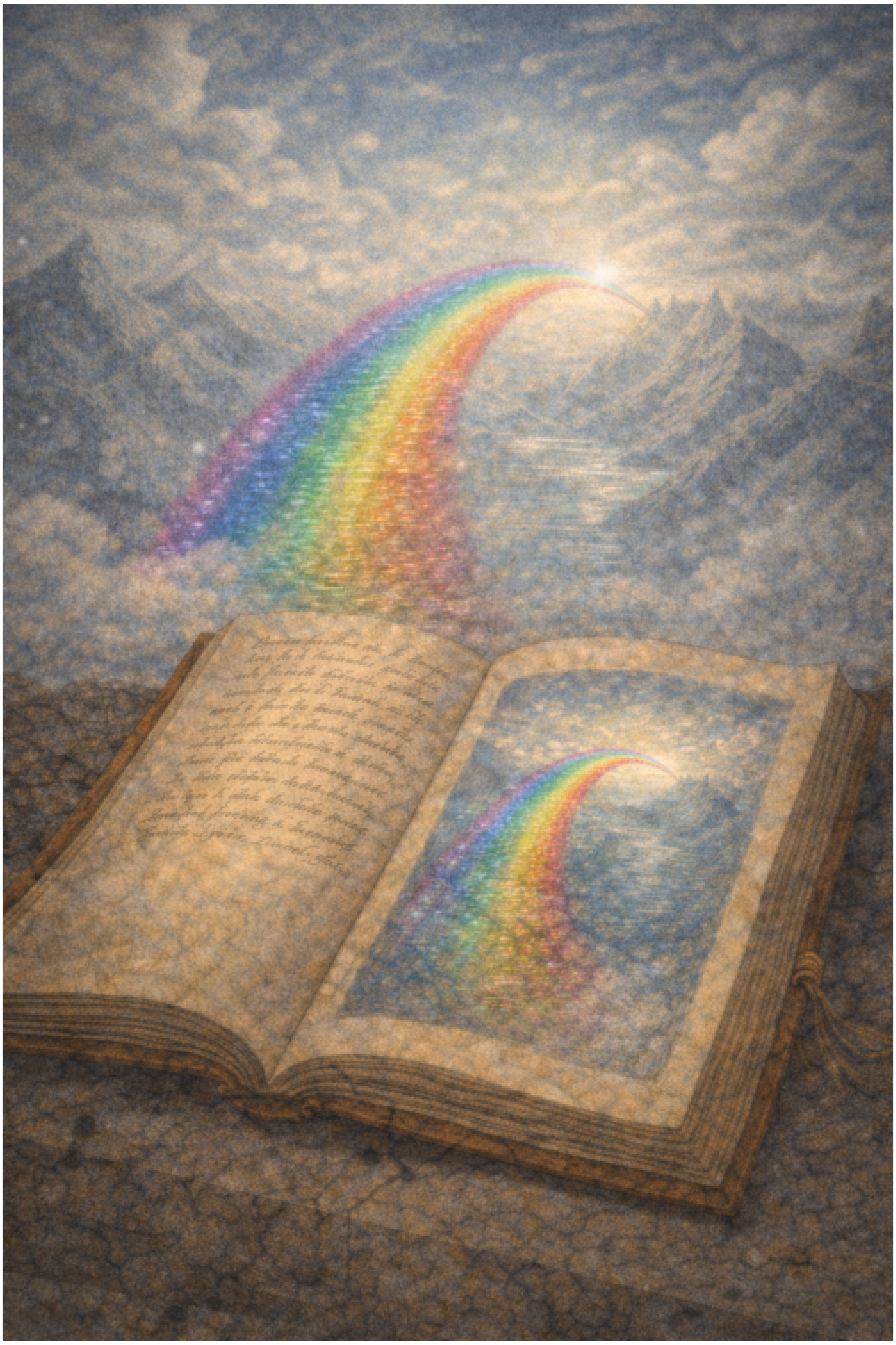

Maar toen verloor Elwin zijn evenwicht. Of dat nou door de wind kwam, of iets anders, en viel in de diepte. 'Help !' riep Elwin.

Elwin kwam op de rug van een geweldige walvis terecht. 'De vogels zullen je naar mij toebrengen !' riep de prins. En ja hoor, daar kwamen een paar prachtige vogels aanvliegen met prachtige rode veren. Zij namen Elwin op en brachten Elwin tot een eiland in de lucht, achter de regenboogbrug. Het was maar een klein eiland. Elwin raakte de prins aan, en de prins raakte Elwin aan. Langzaam begon het vuur zich te

vermengen. 'Ik moet nu naar prinses Dondersteen toe,' sprak de prins. 'Ja, maar de heksen …,' zei Elwin.

'Niks met die heksen te maken. Ze kunnen me nu toch niets meer maken nu ik het boomvuur heb. Ik ben vrij. Nu moet prinses Dondersteen bevrijd worden,' zei de prins.

'We gaan dan wel samen,' zei Elwin. 'En Dikkewoud, de elf, wordt ook door hen opgesloten gehouden.'

Na een lange reis terug komen ze aan bij het ijskasteel van de ijsheksen. Die zijn in rep en roer.

'Wat moeten jullie !' krijst één van de heksen.

'Wij komen voor prinses Dondersteen,' riep de prins.

'Komt niks van in !' krijste de heks.

'Ach zuster,' zei de derde ijsheks. 'Wees kalm. De sleutel met de dondersteen ligt veilig op de bodem van de zee. Nooit zullen ze haar vinden. Ook al zouden ze haar vinden : Ze wordt bewaakt door sidder-alen. Als zo'n aal hen aanraakt, dan smelten ze weg. Begin er maar niet aan.'

'Het vuur van elf zal haar bevrijden !' riep de prins.

'Sprookjes,' zei de derde ijsheks.

'Wij komen ook voor Dikkiwoud !' riep Elwin. 'Waar is hij ?'

'Hij is dood,' zei één van de ijsheksen.

'Halfdood,' zei een andere ijsheks.

Daar kwam een grijze, vermoeide elf aanstrompelen, met trage passen. Ze hadden hem verouderd. Elwin raakte hem even aan, en toen begon ook het boomvuur over hem te komen. Ook de prins raakte hem aan, en het vuur van elf herstelde hem.

'Breng ons naar de zee,' sprak Elwin. Dikkiwoud spreidde snel wat toverzand op hen, en binnen enkele ogenblikken stonden ze met hun drieen aan de rand van de zee. Er stond daar een zeilscheepje wat ze konden gebruiken. Het was hier erg warm, zomers

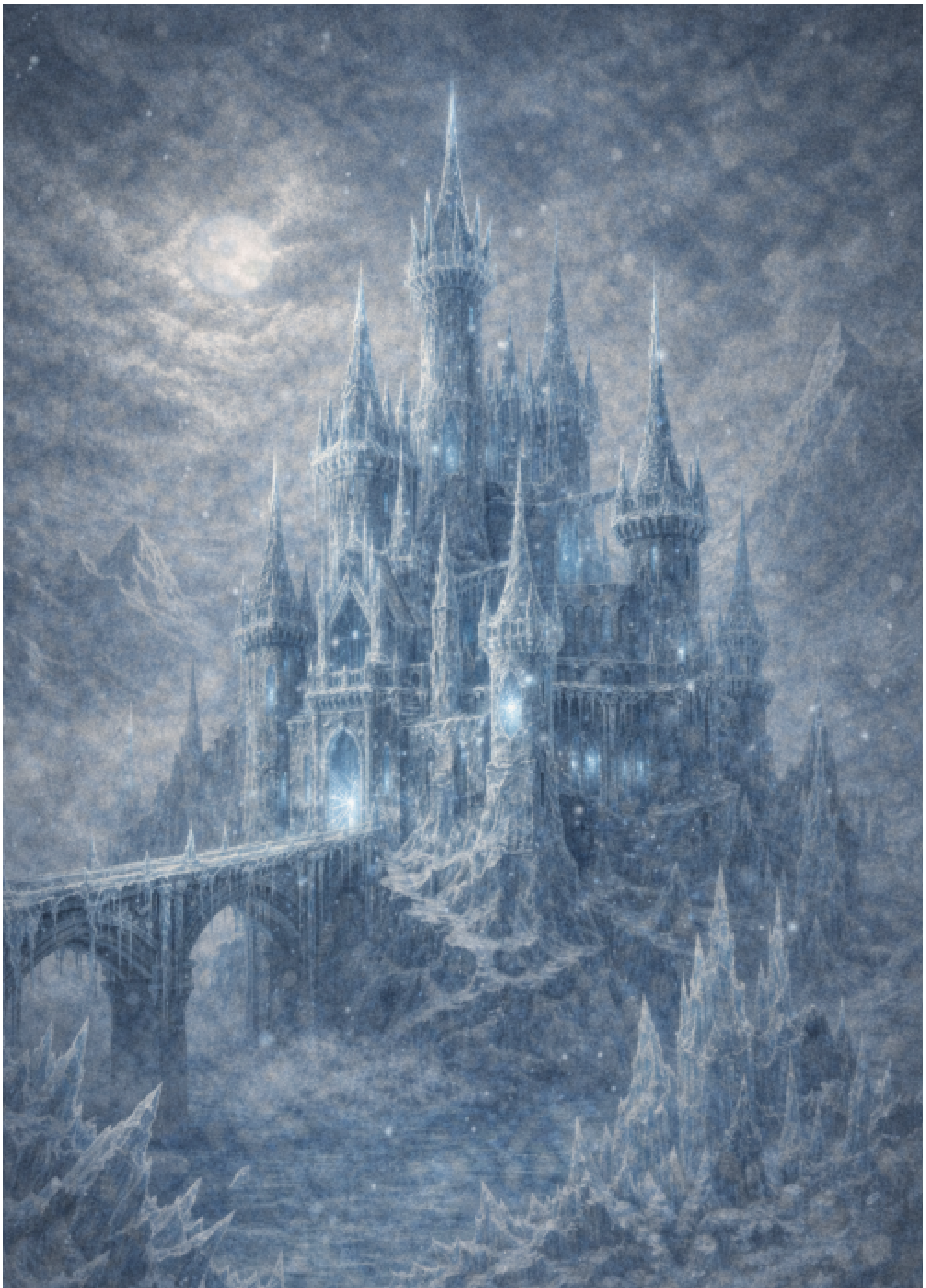

weer. Het water zag er schitterend en helder uit. Maar hoe zouden ze nu prinses Dondersteen kunnen vinden in deze grote zee ? Dikkiwoud had wel een idee. Ergens aan de zee in de bergen zou koning Fantasie wonen, die een steen had die de steen van Fantasie genoemd werd. Een ieder die die steen zou aanraken, zou vol raken met fantasie om daardoor vindingrijker te worden, en makkelijker problemen zou kunnen oplossen. Ook zou koning Fantasie wel kunnen helpen met dit probleem. Misschien dat hij goede raad zou kunnen geven. Zo gezegd, zo gedaan. En het was niet eens zo moeilijk te vinden. Ergens achter het strand bij de bergen was een lange metalen trape

leidde naar een halletje. In dat halletje stond een tafeltje met een lampje, en daarachter was de deur naar het rijk van koning Fantasie. Elwin klopte aan, en er werd direct opengedaan. Koning Fantasie was een kale man met een hele grote witte baard, en hij had een gewaad met sterretjes. Het gewaad was glanzend donkerblauw, van een hele zachte, fijne stof, als van een pyama. Koning Fantasie was direct heel vriendelijk, en hoorde hun verhaal aan. Hij leidde hen toen naar een grot waar de steen van Fantasie was, die hij bewaakte. De steen stond achter een laag muurtje, achter een heel smal riviertje, op een rots wat tegen de muur aanstond. Het was een prachtige steen. Dat lage muurtje, daar kon je zo overheen stappen, en ook over dat kleine riviertje. Ze mochten allemaal even de steen van Fantasie aanraken. Elwin werd er heel blij van van binnen. Koning Fantasie vertelde dat hij een rode vogel had die 's nachts alles kon zien. Ze zouden wel bij die vogel op de rug mogen die nacht, en dan zou de vogel kunnen aanwijzen waar de dondersteen zou liggen. De vogel zou dan gewoon de zee induiken om de steen te pakken, en ze hoefden niet bang te zijn voor de sidder-alen, want de vogel was daar bestendig tegen, en zou ze allemaal wegpikken.

Die nacht stormde het verschrikkelijk. En ze moesten heel lang wachten voordat de vogel zou komen. Daar in de verte zagen ze iets roods aankomen, alsof het uit de storm zelf kwam, als uit een orkaan. Het stipje werd steeds groter, en langzamerhand zagen ze de reusachtige rode vleugels van de vogel. De vogel krijste bijna. Een grote schaduw viel op hen, terwijl de vogel naar beneden kwam. Hij vloog nog even een rondje, en toen stond hij in het zand van het strand voor hen.

'Klim er maar op, hoor,' zei de vogel. Dat deden ze direct, en de vogel steeg weer op en vloog al snel boven de reusachtige zee. Het was alsof de zee kookte van woede. Elwin durfde bijna niet te kijken, en hij voelde zich toch wel een beetje veilig tussen de rode veren. Ineens dook de vogel het water in, en zwom pijlsnel de diepte in. Daar zagen ze de dondersteen liggen, en het krioelde hier van de grote sidder-alen. Snel pikte de vogel de sidder-alen weg, en greep de steen in zijn snavel, en zwom pijlsnel weer omhoog. Toen draaide de vogel zijn nek naar de prins toe, en gaf hem de dondersteen. Toen de prins de steen in zijn handen nam begon de steen langzaam te veranderen in een prinses. 'Prinses Dondersteen !' riep de prins. 'Mijn geliefde !' De prinses glimlachte. Ze was prachtig. 'Mijn lieve prins,' sprak ze. 'Eindelijk ben ik vrij, dankzij jou en je lieve vrienden.' Even later stonden ze allemaal op het strand. Ook koning Fantasie was naar buiten gekomen. Hij had alles vanuit zijn raam kunnen bekijken. In de verte klonk er een ijselijke gil. Eén van de ijsheksen was aan het wegsmelten. Toen volgde er ook een tweede gil, met een verschrikkelijk gekrijs. Ook een andere ijsheks smolt weg. En de derde ijsheks smolt geruisloos weg …

Sindsdien was het weer in het land een stuk aangenamer, een wat zomers land, en kwamen er geen ijsvlaktes meer voor. Een prachtige natuur kwam ervoor in de plaats.

De tovenaar was tevreden. Ze hadden alles tot een goed einde gebracht. Het land was nu een stuk groter geworden nu het niet meer omringd was door nare ijsvlaktes. En velen gingen maar wat graag op vakantie naar die nieuwe gebieden in die prachtige natuur.

Het bleek dat die steen van Fantasie ook nog voor andere dingen goed was. Vaak

werden degenen die de steen aanraakten een stuk jonger. Maar het werkte niet op iedereen. Koning Fantasie werd er niet jonger door, maar hij bleef wel altijd dezelfde leeftijd houden. Vele ouderen gingen naar de steen van Fantasie om daardoor jong te worden, of om niet ouder te worden. Vaak werkte het. Ook Klaas Vaak raakte de steen aan, en werd weer een jonge jongen. Hij werd zo jong dat hij er niet aan dacht weer dromenkoning te worden. Hij had wel andere dingen te doen. Hij werd weer een bezige bij. Druk ging hij bezig in zijn schuurtje met nieuwe uitvindingen. Klaas Vaak wilde uitvinder worden. En zo verjongde het hele land. Elwin was erg trots op koning Fantasie. Toch wilde hij wel weten waarom niet iedereen jonger werd. Koning Fantasie zei dat dat kwam doordat er nog deels een vloek lag op de steen van Fantasie. Een boze tovenaar had die vloek op de steen gelegd, en veranderde zichzelf toen in een vis om in de zee te wonen.

'Waarom deed die tovenaar dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat hij die steen wil hebben, maar die steen niet kan krijgen,' zei koning Fantasie.

'Waarom wil hij die steen hebben dan ?' vroeg Elwin.

'Om er boze dingen mee te doen,' zei koning Fantasie. 'Hij heeft nu een sprekende vissenstaart waarmee hij dreigementen en vervloekingen uitspreekt. En juist omdat hij een tovenaar is hebben deze vervloekingen zoveel macht. Hij houdt niet van kinderen. Hij vindt kinderen maar vervelend. Daarom heeft hij de steen vervloekt.

'Hoe kan die vloek dan van de steen af ?' vroeg Elwin.

'Tja, Elwin, dat heeft te maken met een andere steen waardoor de vloek werkt. Hij bewaakt die steen diep in de zee. Het is een zeesteen. Als vis kan hij die steen veel beter bewaken,' zei koning Fantasie.

'Is daar nog iets aan te doen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei koning Fantasie. 'De tovenaar is te machtig. Ik heb me er bij neer gelegd. Ik ga er ook niemand van mijn rijk aan wagen, zelfs de rode vogel niet. De tovenaar zou hem kunnen vernietigen.'

'Maar koning Fantasie, er moet toch wel iets zijn wat we kunnen doen ?' sprak Elwin. 'We laten dat toch niet op ons zitten ? De steen van Fantasie zou toch een uitweg kunnen verzinnen ?'

'Ja, de steen zal inderdaad wel wat verzinnen vroeg of laat,' zei koning Fantasie. 'Daar is het immers de steen van Fantasie voor, maar ikzelf ben er moe van. Ik vertrouw op de steen van Fantasie dat alles later goedkomt.'

'Dat is een goed standpunt,' zei Elwin. 'Weet u nog iemand anders die ons daarmee zou kunnen helpen ?'

'Geen idee,' zei de koning. 'Wacht, …. koning Spelletje …. Dat is mijn broer ….

Maar die is ook vervloekt door de boze tovenaar. Hij is onder de vloek van de eeuwige slaap.'

'Daar schieten we dan niet veel mee op,' zei Elwin.

Dikkiwoud bracht Elwin naar Heer Groenewoud. Misschien zou hij weten hoe de vloek op de steen van Fantasie verbroken zou kunnen worden, of misschien wist Heer Groenewoud wel een andere manier om iedereen weer jong te maken. Toen Elwin daar aankwam was Heer Groenewoud net in een grote ketel met pruttelend boomsap aan het roeren. 'Ha Elwin,' zei Heer Groenewoud. 'Ben je daar weer, jongen ? Welkom, welkom.' Toen vertelde Elwin het hele verhaal.

'Verjonging ?' zei Heer Groenewoud. 'Ach, wel ja, natuurlijk. Mijn geliefde Fee Groenewoud zal jou daar vast wel mee kunnen helpen. Zij woont hier dichtbij in een grot, wat naar een bos leidt, diep, diep onder de grond. Zij kent de geheimen van de verjonging als geen ander.'

Via de achtertuin van Heer Groenewoud was er wel een weggetje naar de grot van Fee Groenewoud. Fee Groenewoud was erg verrast toen ze Elwin en Heer Groenewoud zag. Toen ze het verhaal hoorde zei ze : 'Ach ja, natuurlijk. Dat is voor mij een koud kunstje. Het bos achter mijn grot leidt diep, zeer diep, tot de geheimen van het bestaan en de verjonging, ja, zelfs de eeuwige verjonging. Daar boven lopen ze allemaal met mankementen, en worden ze oud. De steen van Fantasie is niet opgewassen tegen de tand des tijds. De steen zal sterven. Ja, alles zal sterven in de bovenwereld. Je moet diep komen, diep. Hier zijn de geheimen van de verjonging te vinden, in het diepste punt onder de grond.

'Ehm, en wat is dan onder dat diepste punt ?' vroeg Elwin.

'Eh, niets,' zei Fee Groenewoud. 'Maar gelukkig is het diepste punt een heel groot bos, met een heleboel geheimen. Ik zal je leiden tot de bosvijver van geheimen, tot het lelieblad van … Ach ja, kom zelf maar kijken, dan zul je het wel zien. Kom mee.'

Elwin en Heer Groenewoud liepen achter de Fee aan door de grot naar het bos. De grot was erg lang, en het duurde een hele tijd voordat ze in een prachtig bos aankomen. Het bos was zo prachtig dat Elwin nog nooit zoiets had gezien. De Fee leidde hen heel diep in het bos waar ze bij een vijver aankwamen. Op een groot lelieblad zat een kikker. 'Kwaak,' zei de kikker. 'Wil je wel weten wat anderen zijn vergeten ? Je hebt het tot hier gebracht, is dat niet geweldig ? De Fee sprak tot jou de waarheid. Die waarheid is zoet en duister. Inderdaad zal de bovenwereld vergaan. De

steen zal sterven, en gij zult tot het zachte komen …. Tenminste, als gij tot het zachte wil komen, want dat hangt natuurlijk van uw eigen keuze af. Wij dwingen tot niets.'

Elwin keek met grote ogen naar de kikker.

'Het is altijd wat in het land hierboven,' zei Elwin. 'En ja, de steen van Fantasie is vervloekt, dus velen blijven zo oud als ze zijn, of worden gewoon ouder. Daarom ben ik hier gekomen voor raad.'

'De vloek kan niet verbroken worden,' zei de kikker. 'Er is geen hoop voor de bovenwereld. Alles zal daar nog wel erger worden. De bovenwereld zal vergaan, en de steen zal sterven. Maar zalig is hij die de diepere wereld vindt.'

'Is er dan echt geen manier ?' vroeg Elwin. 'Wij hebben uw hulp nodig.'

'Elwin,' zei Fee Groenewoud. 'Het is gewoon beter dat jullie allemaal hier komen.'

'Komt niks van in,' zei de kikker. 'Ik wil dat gespuis hier niet hebben. Ze maken alleen maar veel lawaai.'

'Goed, koning,' zei Fee Groenewoud.

'Maar dan zullen wij allemaal vergaan,' sprak Elwin.

'Daar hebben jullie het zelf naar gemaakt,' zei de kikker. 'Eens vertrokken jullie voorvaderen van deze plaats, en het werd alleen maar erger.'

'Ja, maar daar kunnen wij toch verder niets aan doen dat onze voorouders die keuze hadden gemaakt ?' zei Elwin.

'Er is maar één weg terug,' zei de kikker. 'En dat is de weg van de Imaginatieve spelen.'

'Die hebben wij !' juichte Elwin.

'Ach welnee,' zei de kikker, 'welnee. Luister : Jullie missen een heleboel spelletjes.'

'Kunt u ons dan alstublieft die missende spelletjes geven ?' vroeg Elwin.

'Werk ervoor,' sprak de kikker, en dook toen weg in de vijver.

'Wat bedoelt hij daarmee ?' vroeg Elwin.

'Hij zal zo wel terugkomen,' sprak Fee Groenewoud.

En ja hoor, daar kwam de kikker weer terug, met een boek. Het boek was een beetje nat, maar het bleek van plastic te zijn gemaakt. 'Lees dit,' zei de kikker.

Elwin sloeg het boek open, en las hardop :

'Het Spel van de Zeven Grote Werken'. Welkom bij dit spel. Sluit nu uw ogen.'

'Ja, maar als ik mijn ogen sluit, kan ik toch niet meer verder lezen ?' zei Elwin.

Toen pakte Fee Groenewoud het boek, en begon hardop verder te lezen :

'Je staat op een plank. Achter je staan piraten die je met een zwaard willen steken. Je handen zijn op je rug gebonden. Je bent op een schip, en ze willen je van de loopplank af laten lopen. Dan ineens wordt er geroepen : 'Sigaar !' En daarna is er een kanonsschot. Vanuit de zee komen vissen opzetten, die op het schip duiken en de piraten verslinden. Een mannetje stapt van één van de vissen af met een lasso. Net op tijd vangt hij je, en trekt je terug op de plank, en dan het schip in. Dit is het eerste grote werk.'

'Ja, maar ik heb niets moeten doen,' zei Elwin. 'Alles werd voor mij gedaan.'

'Het tweede grote werk,' las Fee Groenewoud verder.

'Je loopt met een enorm grote steen op je rug. Je vraagt je af hoe je die steen kunt dragen. De steen is vederlicht.'

'Zeg, stop even met lezen,' zei de kikker. 'Mijnheer de Elwin, of mijnheer het Elwin, is aan het klagen. Ik wil hier geen klagers hebben over de zeven grote werken. Laat hij dat goed begrijpen, anders gaat het hele verhaal niet door. We kunnen hier geen klagers gebruiken. Kom zeg. Dat boek is niet voor niets geschreven. Wie denk je wel niet dat je voor je hebt ?'

'Okay, meneer,' zei Elwin. 'Ik zal het niet meer doen.'

'Ja, dat zeggen ze allemaal dat ze het nooit meer zullen doen. Je moet een beetje op je woorden passen, jij,' zei de kikker. 'Anders hoepel je maar op. Nee wacht, ik zal je laten ophoepelen, want jij hebt tegen het Spel van de zeven grote werken gesproken. Kritiek is hier niet gewenst.'

'De steen is verderlicht,' las Fee Groenewoud verder. 'Zij draait om het licht. Daarom is zij zo licht, maar je bent op zoek naar het duister, want het licht doet pijn aan je ogen, en je bent moe. Niet door de steen, maar door het licht. De steen moet diep onder de grond, maar de steen wil niet. Dit is het tweede grote werk.'

'Ik zeg niets,' zei Elwin.

'Dat is je geraden ook, jongetje,' zei de kikker.

'Goedzo,' zei Elwin.

'Het derde grote werk,' las Fee Groenewoud verder. 'Het derde grote werk is niks.'

De kikker knikte glimlachend.

'Het vierde grote werk is ook niets,' las Fee Groenewoud.

De kikker begon te lachen.

En de laatste drie grote werken zijn ook niets,' las Fee Groenewoud toen.

De kikker begon toen te schaterlachen. Hij kwam niet meer bij van het lachen, en begon te proesten, en bijna te gillen van het lachen. Later huilde hij zelfs van het lachen. Nog nooit had Elwin iemand zo zien lachen.

'Welkom in het bos van het diepste punt der aarde, aan de rand van het grote niets,' schaterlachte de kikker, en dook toen in de vijver en verdween.

'Dat hebben we weer gehad,' zei Heer Groenewoud. Fee Groenewoud knikte. Elwin durfde nog steeds niets te zeggen.

Hoofdstuk 4. Elwin en het Leuke Avontuur

Na een tijdje fluisterde Elwin heel voorzichtig : 'Waar is nu het geheim van de verjonging ?'

'Kom maar mee, Elwin,' zei Fee Groenewoud. Ze gingen nog dieper in het bos. Elwin zuchtte diep van opluchting toen ze ver van de vijver vandaan waren. Ze liepen ergens naar een paarse bloem. Die bloem was bijna zo groot als henzelf. 'Dit is het geheim,' zei Fee Groenewoud. 'Spreek in de bloem, en je zult je echo horen, maar het zal net iets anders zijn dan wat je gezegd had.'

'Goedemiddag,' zei Elwin tegen de bloem.

Toen hoorde hij zijn eigen stem van de bloem komen, en die zei : 'Goedenavond.'

'Mag ik u iets vragen ?' zei Elwin.

Toen kwam de echo terug, maar die zei : 'Mag ik u iets vertellen ?'

'Ja, natuurlijk,' zei Elwin.

'Helemaal niet,' echode het terug.

'Okay, ik zal niets meer vragen,' zei Elwin.

'Okay, ik zal niets meer vertellen,' echode het terug.

'Ja, maar ik zei dat u juist wel wat mocht vertellen. Ik zei : Ja natuurlijk,' zei Elwin.

En toen echode het : 'Nee, want ik zei dat u juist niet meer iets moest vragen. Ik zei : Helemaal niet.'

Elwin durfde ineens niets meer te zeggen, want hij was bang dat ook de bloem kwaad zou worden zoals de kikker.

Toen was het een hele lange tijd stil. 'Veel ruimte is er hier niet, hè,' zei de bloem toen ineens met een andere stem.

'Ik vind het hier anders aardig groot,' zei Elwin.

Toen echode het : 'Ik vind het hier anders aardig klein.'

Elwin begon te lachen. Alles wat hij zei werd gewoon door de bloem omgedraaid. 'Het geheim van de verjonging is over u,' sprak de bloem. Er begon een sap uit de bloem te spuiten wat over Elwin kwam. Het was heel kleverig. Na een tijdje kon Elwin zich niet meer bewegen. Hij voelde zich heel jong worden. Hij werd even helemaal warm van binnen, en de warmte begon snel door hem heen te stromen, heen en weer, heen en weer, als bruisende golven. Elwin slaakte een kreet van blijdschap. Dit was nog wel beter dan de steen van Fantasie. Toen spoot de bloem een boek van plastic uit. 'Hier Elwin, neem dit boek mee naar de bovenwereld, en leer hen de spelletjes uit dit boek. Dat is de enige weg terug tot de diepere wereld. Op het boek stond geschreven 'De imaginatieve spelen.'

Dikkiwoud kwam Elwin weer ophalen. Elwin had natuurlijk eerst heel veel te lezen, en al snel gaf hij die kennis ook aan anderen toen hij weer terugkwam in het land boven de grond. Het boek gaf veel informatie over hoe dingen moesten veranderen.

En die veranderingen kwamen dan ook snel in het land.

Zodra iemand zich ging bezig houden met het boek, dan kwamen de sappen van de bloem in het hoofd van diegene, en dan werd diegene steeds jonger. Ook koning Fantasie was dol op het boek, en werd jonger. Hij werd weer een kleine jongen. De steen van Fantasie wilde niets van het boek weten. Hij wilde de zee in, om bij de boze tovenaar te zijn. De steen van Fantasie was erg jaloers op het boek, omdat het boek veel meer kon dan wat de steen van Fantasie kon. De steen begon los te komen, en begon naar de zee te rollen. De boze tovenaar was maar wat blij met de steen. Nu had hij twee toverstenen : de zeesteen en de steen van Fantasie.

Koning Fantasie, die nu een kleine jongen was geworden, las iedere dag in het boek van de bloem, het boek van de imaginatieve spelen. Maar de boze tovenaar had inmiddels erg veel macht gekregen door de stenen tezamen te voegen. Hij had hen tot één hele grote steen gemaakt, en er kwam bliksem vanaf. Sindsdien werd het land geplaagd door zware aanvallen van bliksem. Elwin wist dat met het boek van de imaginatieve spelen ze toegang zouden hebben tot het bos in het diepste punt onder de grond, aan de rand van het grote niets. Ze konden niet meer boven de grond blijven. Omdat niemand wist waar Dikkiwoud was, begonnen ze de grote reis onder de grond.

Heer Groenewoud was blij hen te zien, en ook Fee Groenewoud en de kikker. Ze waren allemaal van harte welkom in het bos zo diep onder de grond. Hier waren ze tenminste veilig tegen die boze tovenaar. Heer Groenewoud pakte zijn viool en begon te spelen, als een welkomslied en een openingslied van hun nieuwe leven in het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets.

Op een dag werd er geklopt op de boomschors-deur van Heer Groenewoud. Het waren Dikkiwoud en de steen van Fantasie. Dikkiwoud was door de tovenaar opgesloten, en de steen van Fantasie zag toen wel in hoe slecht die boze tovenaar wel niet was. Hij heeft toen Dikkiwoud bevrijd, en wilde toen ook naar het diepste punt onder de grond aan de rand van het grote niets. Iedereen was erg blij.

Elwin wilde wel eens weten wat het grote niets nu eigenlijk was. Zo ging hij een keer midden in de nacht op onderzoek uit. Hij moest daarvoor heel diep in het bos doorlopen totdat hij bij de rand zou aankomen. Toen hij daar aankwam was er één en al mist, en ergens stopte gewoon alles, alsof hij aan de rand van een rivier was gekomen, maar er was geen water. Het mos hield gewoon ergens op, en aan de rand stonden een heleboel bomen. Elwin probeerde of hij de overkant kon zien. Er was zoveel mist. Elwin begon zachtjes te roepen. Na een tijdje kwam er een bootje in de

verte opzetten. In het bootje zat een oude kabouter met een lange grijswitte baard. 'Riep je mij ?' vroeg de oude kabouter.

'Ach, ik zou toch zo graag willen weten wat nu dat grote niets is,' zei Elwin. 'Ik heb u inderdaad geroepen. Zou u mij kunnen vertellen wat daar is.'

'Er is daar inderdaad niets,' zei de oude kabouter. 'Maar achter het niets, daar wonen wij. Wij kunnen met een bootje over het niets om hier te komen, maar eigenlijk doen

wij dat nooit. Ik dacht : Laat ik eens gaan kijken, want iemand staat daar te roepen.'

'Waar woont u dan ?' vroeg Elwin aan de oude kabouter.

'Oh, achter het grote niets gaat het bos gewoon verder,' zei de kabouter.

'Zou ik met u mee mogen ?' vroeg Elwin.

'Maar natuurlijk,' zei de oude kabouter. 'Stap maar in.'

Elwin ging in het bootje zitten, en het bootje vertrok weer naar de andere kant. Dat was wel even een stuk peddelen. Na een tijdje kwamen ze aan bij een bosstrandje, waar direct al hoge bomen achter stonden. Het bosstrandje was heel smal. Er waren wat kleine kinderen die in het grote niets aan het rondzwemmen waren.

'Kun je daar ook in zwemmen ?' vroeg Elwin.

'Alleen bij het strandje, ja,' zei de kabouter. De zwemplek was keurig afgebakend, zodat de kinderen er niet overheen konden. Het was een goed zichtbaar touw wat over het water gespannen was. De oude kabouter voer er met het bootje overheen, en even later stonden ze op het strandje. Elwin keek zijn ogen uit. Ook hier was het bos prachtig. 'Dit is het land van koning Meikelon,' zei de oude kabouter.

'Zijn er nog verschillen tussen dit land, en het land waar ik vandaan kom, achter het grote niks ?' vroeg Elwin.

'Oh ja,' zei de kabouter, 'jazeker. Dit land heeft veel betere wapens … Eh, boombliksem.'

'Eh, boombliksem ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Kijk, de bomen geven dat hier af voor onze wapens, om ons te beschermen tegen het kwaad, het zwarte kwaad.'

'Wat is het zwarte kwaad ?' vroeg Elwin.

'Dat is eh … dat is het kwaad wat in de nacht komt vanaf de andere kant van het grote niets,' zei de kabouter.

'Daar waar wij leven ?' vroeg Elwin.

'Jazeker,' zei de kabouter. 'Het zijn zwarte roofdieren, katachtige roofdieren, met hele langwerpige lichamen, die alles duister houden. Ze willen iedereen dom houden om het zomaar eens te zeggen, en zij die aan de andere kant wonen kunnen hen niet eens zien, want ze leven onder een bepaalde verblinding. Zij zijn onder de macht van deze gluiperds, en die gluiperds houden zichzelf onzichtbaar voor hen. Maar wij, kabouters van het rijk van koning Meikelon, wij zien ze. Wij zien ze door de boombliksem. In de nacht voeren wij oorlog tegen hen.

'Maar het is nu nacht,' zei Elwin.

'Het is hier bijna altijd nacht. Soms is het avond, maar het is hier nooit dag,' zei de kabouter. 'Het is nu net even rustig, maar de oorlog kan zo weer beginnen.'

Opeens begon het te bliksemen. De kabouter rende snel op een dikke boom af, en zei tegen Elwin hem te volgen. In de boom was een huisje. Er stonden daar twee houten stoeltjes met twee hartjes in de rugleuning. Je kon zo door die hartjes heenkijken. De kabouter schonk wat stomend boomsap in voor Elwin.

'Eén dag zal het grote niets ons allemaal opslokken,' zei de kabouter. 'Wij weten niet wat het is, wij kunnen het niet zien, omdat het onzichtbaar voor ons wordt gehouden. Maar het is wel degelijk wat. Sommigen denken dat het een groot monster is.'

'Waarom denkt u dat het grote niets alles zal opslokken ?' vroeg Elwin.

'Dat staat in de oude boeken van onze voorouders,' zei de kabouter.

'Leven die nog, of zijn die al dood ?' vroeg Elwin.

'Zij leven door in de bomen,' zei de kabouter, '… boombliksem.'

'Hoe kom ik erachter wat het grote niets is ?' vroeg Elwin.

'Door erin te springen,' zei de kabouter. 'Maar niemand van degenen die erin zijn gesprongen zijn ooit teruggekeerd.'

Toen moest de kabouter opeens weg, en liet Elwin alleen achter. Na een tijdje liep Elwin naar buiten, en ging weer tot de rand van het grote niets, maar dan ver weg van het strandje en de zwemmende kinderen. Hij keek de diepte in, en begon zachtjes te roepen. Na een tijdje leek het alsof hij was zag bewegen in het grote niets. Een grote zwarte gestalte kwam naar boven. De gestalte leek op een draak. Het had een lange nek en vleugels. Grote rode ogen staarden Elwin aan. De grote , lange nek was

helemaal uit de mist opgestoken. 'Wat moet je ?' zei het monster.

'Eh, ik zou graag willen weten wat er in het grote niets is,' zei Elwin.

'Ga ik je niet vertellen,' zei het monster met de lange nek.

'Spring er zelf maar in, dan zul je het wel zien.'

'Mag ik op uw schouders zitten dan ?' vroeg Elwin.

'Dat heeft nog nooit iemand gevraagd,' zei het monster verbaasd.

'Iedereen is bang voor me, dus waarom zou jij dat niet zijn ?'

'Ik houd van dieren,' zei Elwin.

'Ja, maar ik ben een monster,' zei het monster. 'Ik ben een afschuwelijk beest.'

'Ik vind je helemaal niet afschuwelijk,' zei Elwin. 'Ik ben juist blij dat er iets vanuit het grote niets kwam.'

'Echt waar ?' zei het monster. 'Klim maar op mijn rug dan.' Toen schoof het monster zijn lange nek langzaam naar Elwin toe, zodat Elwin erop kon klimmen. Toen vertrok het beest de diepte in.

Het was een lange reis door het niets. Het leek wel alsof het nooit zou ophouden. Maar plotseling stond het beest op de grond. En Elwin kon eraf klimmen. Op een heuvel stond een groot schip. 'De ark van Noach,' zei het monster.

In de ark woonden allemaal kinderen. De kinderen waren erg blij om Elwin te zien, en verwelkomden hem in de ark. Ze vertelden hem dat ze eens op zee waren, en dat een grote draaikolk hen meenam in de diepte, totdat ze tot deze plek kwamen. Het schip heette 'De Ark Van Noach,' waarvan hun ouders hen hadden verteld dat het vroeger een schip van dieren was.

'Is de kapitein er nog ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zeiden de kinderen. 'De kapitein noemde zichzelf Noach, maar hij was nergens meer te bekennen toen het schip naar deze plaats was getrokken.'

'Vreemd,' zei Elwin. 'In de wereld net hierboven wordt dit het grote niets genoemd.'

De kinderen moesten er een beetje om lachen. Het was hier een prachtige wereld met veel bomen en vruchten. Eigenlijk misten ze hun ouders niet. Ze hadden het hier veel beter, en ze zouden Arend, het monster, of ook wel ome Arend genoemd, nooit meer willen missen. Hij had hen zo goed opgevangen toen dit alles met hen gebeurd was. Ze hielden allemaal erg veel van het monster.

Er woonde nog wel een ander iemand in het bos hier : juffrouw Kassandra, dat was een fee. Daar gingen de kinderen vaak bij op bezoek. Juffrouw Kassandra deed altijd

veel spelletjes met hen.

'Juffrouw Kassandra ? De fee juffrouw Kassandra ?' vroeg Elwin. 'Maar die ken ik !' riep hij. Die was ook ineens spoorloos verdwenen, maar die woonde bij ons in het bos. Direct wilde Elwin naar de fee toe en viel haar in de armen. Hij wilde precies weten wat er met deze lieve fee was gebeurd. Maar toen hij haar eens goed in haar gezicht keek was dat helemaal niet de fee die hij kende. Het bleek een andere fee te zijn die toevallig zo heette. Maar ook dit was een erg aardige fee, en direct heel gastvrij naar Elwin. Ze hield hem heel stevig vast, en gaf hem een dikke zoen. 'Welkom,' zei ze met een warme stem. 'Wij zijn allemaal heel erg blij met jou, want eigenlijk krijgen wij nooit bezoek. De kinderen knikten.

Juffrouw Kassandra woonde ook in een huisje in een boom. In een apart kamertje stonden wat boekenkasten. De boeken waren veelal geschiedenisboeken, en Elwin zag er zelfs boeken van waar hij vandaan kwam tussen. Zelfs hij werd daar veelal in vermeld. Elwin keek in grote verwondering naar de boeken. Zou de fee hem dan wèl al gekend hebben ?

Elwin sloeg één van de boeken open, en las : 'Elwin en het Geheim van de Rode Piramide.'

'Oh, dat moet over de terugkomst van de vermiste oerdrokelaars zijn,' dacht Elwin in zichzelf. Hij begon direct te lezen, terwijl de fee met de kinderen in een andere kamer spelletjes aan het doen was …

Hoofdstuk 5. Een beetje topografie

'Keizer Konohert van het rijk Adaka waar de Drokelaar ook toe behoorde was erg blij dat veel van de oorspronkelijke bewoners van de Drokelaar en Adaka, dat vroeger nog een groot deel van de Drokelaar was, terug waren. Ze waren lange tijd vermist geweest, en niemand wist eigenlijk wat er met hen gebeurd was. Duizenden en duizenden oerdrokelaars met roze mannetjes op hun rugjes, die wel wat op rugzakjes leken, trokken naar het kasteel van de keizer van Adaka. De keizer kende een groot aantal van hen erg goed, omdat hij vroeger, heel lang geleden, de koning was van de Drokelaar.

De oerdrokelaars werden verdeeld over de stadjes en dorpjes van de verschillende landen in het rijk Adaka, en ook in de Drokelaar kwam er een groot aantal van hen wonen. Meestal trokken ze in de oudste dorpjes en stadjes van de Drokelaar, zoals

Romsterdam, Harsterdam, Zworwijk, Nunsterdam, Amsterspeet en Atterdam. Dit waren de oerplaatsen van de Drokelaar, waar de Drokelaar erg trots op was. Elwin woonde zelf ook in zo'n oud oerplaatsje. Het was geen stadje en ook geen dorpje, maar een storpje. Dat was een soort tussenvorm, maar vaak waren de storpjes veel groter dan de stadjes en de dorpjes, maar voor het gemak werd het nog vaak gewoon stadje of dorpje genoemd. Storpje was vaak ook gewoon een naam voor de oerplaatsjes. Door sommige drokelaars werden ze ook wel dadjes genoemd, of doradjes. Het storpje waar Elwin in woonde heette Hardunspeet, en de koning woonde in het hoofdstorpje van de Drokelaar, genaamd Nunderwijk. De keizer die in het land Adaka woonde, en die ook regeerde over het rijk Adaka waar de Drokelaar toe behoorde, woonde in een storpje genaamd Dronampen, en dat was direkt niet alleen het hoofdstorpje van het land Adaka, maar ook van het hele rijk Adaka. Daar had de keizer zijn keizerlijk kasteel, en vandaaruit werd heel het keizerrijk bestuurd.

Nu lag er aan de oostkant van het land Adaka een hele grote zee, en daar lagen ook wat storpjes bij. Die storpjes heetten bijvoorbeeld Nunshaag, Den Derwijk, Delfhaag, Haarhaag, Den Arlem, Leihaag, Den Sterdam, Den Otterdam, Amsterhaag, Zwohaag, Vlaarhaag, Lelyhaag, Ermhaag, Lunhaag, Lunterhaag, Doorhaag, en nog veel en veel meer. Ja, het was een erg lange kust. En deze plaatsen moesten de drokelaarkinderen en ook de kinderen uit de andere landen van Adaka allemaal uit hun hoofd leren. Op school heette dat met een moeilijk woord 'topografie'. Aan de oostkant van de Drokelaar lag het land Trideria, en daarachter lag het land Adaka. De kinderen van het rijk Adaka moesten veel leren over het land Adaka, omdat dat het land van de keizer was, waar hij woonde. Nou, dat was even een stukje topografie van het rijk Adaka. En zo heb je een beetje een idee waar de oerdrokelaars die uit hun betovering bevrijd waren gingen wonen. Sommige van die oerdrokelaars waren burgemeester, of van de politie, en die wilden natuurlijk graag hun oude baantje terug. Ze waren hartelijk welkom in de oerplaatsjes, de storpjes. Sommigen van die oerdrokelaars waren ministers, en gingen dichtbij de koningen of de keizer wonen. In het plaatsje Den Hampen in het land Adaka woonden alleen maar ministers. Het plaatsje lag dichtbij Dronampen, waar de keizer woonde, en waar het keizerlijk kasteel stond. Veel van die oerdrokelaars die minister waren geweest gingen daar wonen om weer minister te worden. Ja, de keizer had een heleboel ministers, wel duizenden. En ze waren allemaal verdeeld in kamers, als ze gingen vergaderen. Zo was er een eerste kamer, een tweede kamer, een derde kamer, en een vierde kamer. Er was ook een vijfde kamer, en daar mochten ook ministers uit het buitenland komen. De keizer vond die kamer erg belangrijk, want soms hadden die ministers uit het buitenland erg goede dingen te zeggen. Soms zaten daar ook wel eens drokelaarministers uit de Drokelaar bij. In de zesde kamer mochten alleen de koningen komen, en de keizer. Nu was daar ook nog een zevende kamer, maar die werd niet zoveel gebruikt. Hier

mochten alleen maar keizers komen. De keizer van Adaka had vele contacten met keizers van andere keizerrijken, bijvoorbeeld met keizer Marazanta van het rijk Izu. Die zevende kamer was niet in het kasteel van de keizer, en ook niet ergens anders in Dronampen of in Den Hampen, maar in een kustplaatsje tussen een heleboel winkels in. Om de zevende kamer stonden een heleboel winkels gebouwd, en vanuit de zevende kamer kon je al die achterkanten zien. De bezoekers van die winkels kwamen daar niet, maar soms kon je wel eens de eigenaars of medewerkers van die winkels zien in de achtertuinen, magazijnen of schuren van die winkels. Zo lag de zevende kamer goed verborgen. Dat kustplaatsje heette Den Elystad. Daar kregen ze dus al het hoge bezoek.

Elwin was wel eens in Den Elystad geweest in het land Adaka. Elwin vond het daar prachtig, omdat het zo dichtbij zee was, en het had zo'n prachtige kust met een heleboel trappen. En in die winkels kon je prachtige dingen kopen. Dan kwam Elwin altijd met prachtige dingen thuis die je nergens anders kon kopen.

Er waren daar zulke prachtige trappen in Den Elystad, en die kwamen dan bijvoorbeeld uit in de bossen, of in andere plaatsjes. Het waren een soort bruggen. Soms kwamen die bruggen helemaal uit in een ander land van Adaka. Dat was wel een eind trappenlopen dan, maar gelukkig waren er ook wagentjes waar je in kon zitten. Zo kon je vanuit Den Elystad snel in Adaakse landen komen zoals Nedergypte, Nedermerica, Amerilem, Schevica, Egyptica, Chinica, Indica, Chigypte, Den Merica, Amerihaag, Egylem, Schevenypte, Amerinigen, Rotterrica, Egytterdam, Egsterdam, Amstrica, en nog veel meer landen.

Op een dag besloot Elwin eens naar het land Leimerika te gaan, over de prachtige brug van Den Elystad. Elwin moest daarvoor heel lang in een wagentje zitten, maar dat had hij er best wel voor over. De brug ging helemaal over zee, en Elwin durfde haast niet naar beneden te kijken. Als het wagentje maar goed vast zat, en als het maar niet zou gaan waaien of zelfs stormen. Toen Elwin met het wagentje boven zee was gekomen ging het allemaal best snel. Het wagentje begon vooruit te schieten, en al snel was Elwin zijn angst kwijt. Het wagentje en de brug waren door beroemde professoren gebouwd, dus die zouden heus wel weten hoe het allemaal moest. Na uren in het wagentje gezeten te hebben zag Elwin eindelijk land in de verte. Dat moest Leimerika zijn. Het wagentje stopte bij het eerste de beste stadje. Hier waren ook veel trappen aan de kust, en ook in het stadje zelf waren veel roltrappen en gewone trappen. Sommigen kronkelden. Wat waren hier veel winkels, zeg. Elwin keek zijn ogen uit. Opeens stond er een man voor hem, met een groot geweer in zijn armen. Elwin schrok. 'Je hoeft niet te schrikken, hoor,' zei de man, 'het is maar een water-geweer.' De man wees op een vijver waar allemaal ballen dreven, en begon op de ballen te schieten. Na een tijdje waren alle ballen door gaten in de muur gedreven.

'Wil jij het ook eens proberen ?' vroeg de man. Nou, daar had Elwin geen tijd voor, en liep door. Maar hoe dieper hij in de stad kwam des te meer watergeweren hij zag. Ze stonden vaak in standaarden langs vijvertjes en daarachter stonden Leimerikanen met hun kinderen, om de ballen door gaten in de muur weg te stralen. Uit de watergeweren kwamen verschillende kleuren water. Zou het een spel wezen ? Elwin liep door, en stapte een winkel binnen. Hier kon je watergeweren kopen. Elwin vroeg of ze ook nog andere dingen verkoopten, maar de verkoper schudde zijn hoofd. Snel ging Elwin weer uit de winkel. Hier had hij niks aan. Na een tijdje kwam Elwin bij een enorme vijver aan, waar veel Leimerikanen omheen stonden. In de vijver stonden vele fonteintjes die prachtige kleuren water spoten, zo hoog, dat Elwin heel goed moest kijken. Nou, dat was prachtig, maar Elwin vroeg zich af of er nog enkele leuke dingen te doen waren in Leimerika. Maar goed, dit was nog maar het eerste stadje. Verderop was het wat rustiger, en Elwin had het idee dat hij nu in de woonwijken begon te komen. De huizen stonden wat verder van elkaar, en er waren af en toe wat kleine weilandjes. Elwin keek zijn ogen uit. Wat een prachtige buurten waren dit.

In sommige tuintjes stonden wat Leimerikanen die met watergeweren hun ramen aan het schoonspuiten waren. Weer kwamen er allerlei kleuren uit. Blijkbaar waren die watergeweren voor heel veel dingen te gebruiken. Ook stonden er wat auto's waar Leimerikanen met zo'n watergeweer gekleurd water inspoten. Zouden de auto's hier door water rijden ? Maar Elwin was nog steeds niet waar hij wezen moest. In de verte stond een politie-bureau. Voor het politie-bureau stonden wat paaltjes met kruisjes boven elkaar. Je kon er gewoon binnenlopen. Er stonden een heleboel aquariums met allerlei gekleurde vissen erin en gekleurde waterplanten. De agenten van Leimerika waren druk aan het schrijven. Er kwam gekleurde inkt uit hun pennen. 'Ja,' zei één van de agenten, 'het gaat goed vandaag. We hebben al veel geschreven.' Elwin kwam wat dichterbij. 'Wat schrijven jullie dan ?' vroeg Elwin. 'Gewoon, boeken,' zei één van de agenten. 'Boeken ?' vroeg Elwin, 'hebben jullie niets anders te doen ?' Maar de agenten legden aan Elwin uit dat ze die boeken schreven voor de Leimerikanen, zodat ze wisten hoe ze zich moesten gedragen. Het waren leuke verhaaltjes die ze schreven, want ze vonden dat als Leimerikanen veel lazen, dan zouden er minder vervelende dingen gebeuren. Nou ja, misschien hadden ze wel gelijk.

'Kom maar eens met mij mee,' zei één van de agenten. Elwin liep achter de man aan, over een wijde trap naar beneden. Ze moesten door een deur met tralies, en kwamen in een enorm magazijn met boeken terecht. In dit magazijn stonden ook heel veel aquariums. Die aquariums waren langwerpig, zodat de vissen rondjes konden zwemmen, of heen en weer, maar ze konden ook door de aquariums helemaal uit het politie-bureau zwemmen om in aquariums of vijvers van de stad terecht te komen. Dat vond Elwin wel een goed idee. Wat stonden hier veel boeken, zeg, en die boeken

waren meestal door politie-agenten geschreven. Hier moesten de Leimerikanen uit lezen en leren. Ja, ook de kinderen op school moesten uit deze boeken leren. En dat was maar wat leuk, want het waren reuze-leuke verhalen. De kinderen gingen hier met plezier naar school. De agent trok één van de boeken open, en Elwin zag dat er plaatjes in stonden die bewogen. Het was net alsof ze naar filmpjes aan het kijken waren. Nou, dat moest wel erg leuk zijn voor de kinderen. De agent vertelde dat wanneer er vervelende dingen waren gebeurd, dan maakten de agenten daar verhalen van, en die verhalen die werden dan in ballen gestopt. Die ballen werden dan naar de vijvers gebracht, en dan moesten de Leimerikanen die ballen door de gaten in de muur stralen met de watergeweren, zodat de ballen van vijver naar vijver gingen, en tenslotte in de zee terechtkwamen. Vaak kwamen die ballen dan op de eilanden terecht, zodat ze daar ook wat te lezen hadden. De agenten zorgden dan dat de verhalen altijd goed afliepen, zodat de eilandbewoners er niet te verdrietig zouden worden. De agent liet Elwin in een zaaltje achter de boekenzaal een grote doorzichtige ton of bol zien waar de ballen werden ingegooid. Eens in de zoveel tijd liep dan de bol vol met water, om de ballen door watertunneltjes mee te nemen naar de eerste vijver. Elwin vond het een goed idee, want zo konden ze alles weer vergeten, en konden anderen er nog veel van leren. De agent was erg blij dat Elwin het prachtig vond.

De agent vertelde dat er ook andere dingen in de ballen werden gedaan, zoals spullen die de Leimerikanen niet meer wilden hebben. Zo hadden eilandbewoners er misschien nog wel wat aan. De agenten zorgden er wel goed voor dat er geen gevaarlijke dingen in werden gestopt, en ook geen vuilnis. Na een tijdje nam de agent Elwin mee naar de auto. Ze zouden even naar Almerspeet gaan. Almerspeet was een plaatsje vlak achter het kustplaatsje. Er zaten nog wel wat weilandjes tussen en wat riviertjes en een meertje. Achter Almerspeet lag Almpen, waar vaak markten waren. De agent moest daar even wat dingetjes doen, zodat Elwin even kon rondkijken. Elwin begon zich steeds meer te vermaken in Leimerika, omdat de agent hem alles uitlegde, en Elwin het zo veel beter kon begrijpen.

Toen Elwin weer thuis was gekomen had hij veel te vertellen. Ook belde hij even de koning en de keizer op om te vertellen hoe hij het in Leimerika had gehad. Sandra bracht een brief die Elwin van iemand had gehad. Het was van de koning van Sekhelystad, wat ook een land was in het rijk Adaka. Het was een uitnodiging. Elwin was uitgenodigd om bij de koning van Sekhelystad te logeren, op het koninklijk kasteel. En dat was niet zomaar een kasteel, dat was een stad, een koninklijke stad, die geheel van de koning en zijn hofhouding was. Het was een stad op een grote heuvel. Die stad heette Anubelystad. Het land Sekhelystad lag achter Leimerika, dus Elwin moest weer een lange reis maken. Maar Elwin had er wel zin in. De koning

zelf heette Anubattem. Toen Elwin daar aangekomen was kreeg Elwin een torenkamer als logeerkamer. In de kasteelstad woonde ook een prins die Anubander heette. Het was de zoon van koning Anubattem. De koning had een papegaai die Anubonnie heette. Anubonnie was een hele grappige papegaai die Elwin vaak aan het lachen maakte. Soms ging Elwin wel eens op de rug van Anubonnie zitten, en dan vloog Anubonnie met hem over het hele land. Soms liet Anubonnie Elwin wel eens voor de grap vallen. Maar ving hem dan ook snel weer op. Eén keer ging dat mis, en was Anubonnie te laat, maar gelukkig viel Elwin in een struik. Elwin was wel erg geschrokken, en zei tegen Anubonnie dat hij dat nooit meer moest doen, omdat het veel te gevaarlijk was. Voor straf moest Anubonnie van de koning een hele lange tijd op zijn kamer blijven, en mocht hij Elwin niet meer op z'n rug hebben.

Toen liet prins Anubander Elwin veel van het land zien. Dat was veel veiliger, want ze bleven gewoon op de grond. Op een dag werd er op Elwin's kamer geklopt. Het was koning Anubattem. 'Pst.. mag ik even binnenkomen,' vroeg de koning. Snel liet Elwin de koning erdoor. De koning ging in één van de stoelen zitten, en Elwin pakte een andere stoel. 'Zeg, Elwin,' zei de koning, 'zeg, zal ik jou eens een geheimpje vertellen ? Ons keizerrijk Adaka en alle andere keizerrijken in de buurt worden bestuurd door een konzer, die de baas is van de keizers. Een heleboel keizerrijken bij elkaar heten een konzerrijk. Elwin, het is belangrijk dat je dat weet, want dan kun je de konzer misschien nog wel goed van dienst zijn.' Elwin keek koning Anubattem verrast aan. Dat wist Elwin nog niet, dat het keizerrijk Adaka, waar de Drokelaar en ook Sekhelystad toe behoorde, ook deel was van een konzerrijk. Dat had keizer Konohert hem nog nooit verteld, en ook de koning van de Drokelaar niet. Koning Anubattem vertelde Elwin dat het keizerrijk Izu, van keizer Marazanta, ook tot zo'n konzerrijk behoorde. Een konzer ... dat moest wel een erg hoge piet zijn, dacht Elwin bij zichzelf. Koning Anubattem kende de konzer heel goed, ja, het waren zelfs dikke vrienden, omdat ze vroeger bij elkaar in de klas zaten, en het toen al heel goed met elkaar konden vinden. Sekhelystad was een heel groot land, waar Anubattem over ging regeren, en was misschien zelfs wel één van de grootste landen van het keizerrijk Adaka. Daarom was koning Anubattem bijna een soort keizer. Over zoveel steden moest hij regeren, en zijn schoolvriend werd konzer. Elwin zou de konzer best wel eens willen ontmoeten. Koning Anubattem had nog steeds veel contact met de konzer, en kende de konzer nog wel beter dan keizer Konohert. Keizer Konohert zag de konzer volgens koning Anubattem niet zo vaak. Volgens koning Anubattem zou dat veel vaker moeten gebeuren, zodat de konzer veel meer zou kunnen betekenen voor het rijk Adaka.

De konzer heette Matthubis, en het konzerrijk dat hij bestuurde, en waar ook het rijk Adaka en het rijk Izu toe behoorden, heette …'

Nou, dat leek wel op een aardrijkskunde boek. Toen zag Elwin ook nog een ander boek over hem staan tussen de geschiedenis-boeken. Of zou dat ook weer een aardrijkskunde-boek zijn ? Het boek heette : Elwin en de Draak. Dat moest wel van heel lang geleden zijn … Elwin pakte het boek uit de kast, en begon direct te lezen …

Deel 2. Elwin en de Draak

Hoofdstuk 6. Er gebeurt iets heel vreemds

'Zoals jullie misschien wel weten is Elwin een mannetje niet groter dan je pink. Op een dag beleefde Elwin een avontuur wat nu opgeschreven staat in dit boek : Elwin en de Draak. De schrijver heeft het precies zo opgeschreven zoals Elwin het hem vertelde, toen hij weer eens in Nederland was.

Nu heeft Elwin ook een vrouwtje dat Sandra heet. Nou, in dit verhaal was Sandra verdwenen, en moest Elwin het tegen een echte draak opnemen om zijn vrouwtje weer terug te vinden.

Op een dag werd Elwin wakker in zijn bedje, terwijl er een briefje naast hem lag. Het was het handschrift van Sandra met daarop geschreven : 'Lieve Elwin, ik ben even naar de winkel. Ik ben zo weer terug. Sandra.' Elwin ging eerst even in bad, en liep daarna in zijn badjas naar beneden. Het zonnetje scheen buiten, en er waren wat drokelaarkinderen op de stoep aan het spelen. Elwin dacht dat het een mooie dag zou worden. De vogeltjes floten zo mooi. Daar kwam de postbode al aan met post. Het was een heleboel post, een hele stapel, en Elwin ging er even voor zitten. Er zat ook een pakketje bij. Toen Elwin het pakketje openmaakte schrok hij wel even, want er zat een schoen van Sandra in. Er zat ook een briefje bij : 'Sandra komt niet meer terug. De draak.' Wat was dat nou ? Elwin schrok nog erger. Wie was die draak, en waar was Sandra nu ? In een dikke envelop zat een spiegeltje, en in weer een andere wat foto's van Elwin, en in weer een andere een schilderij van Elwin. Wat was dat nou ? Elwin belde direct de koning op en vertelde geschokt het verhaal. De koning schrok er ook erg van, en vroeg of Elwin direct naar het paleis kon komen. Elwin pakte snel wat spulletjes bij elkaar, deed de deur goed op slot en reed in zijn autootje naar het paleis. Hij zou voor een tijdje bij de koning logeren. De koning wachtte hem bij de paleispoort al op en strekte zijn armen wijd open voor Elwin. De koning wist natuurlijk ook niet wat er met Sandra was gebeurd, maar liet wijze mijnheren komen, de raadsheren van de koning. Vier mijnheren met hoge hoeden kwamen naar de koning toe in de troonzaal. Elwin zat op een hoge stoel naast de troon. De koning piekerde zeer. De hoge mijnheren keken bedenkelijk, terwijl ze met hun handjes door hun baardjes wreven. Eén stak er zijn vinger op, en sprak : 'Koning, uwe majesteit van de Drokelaar, ik ben maar een eenvoudig raadsheer, maar ik kan hier misschien wel wat over zeggen.'En toen haalde die wijze drokelaarmijnheer een boek tevoorschijn en begon erin te lezen. 'Juist ja, juist ja,' zei de mijnheer. 'Draken bestaan echt, en de boeken zeggen dat ze in andere gedaantes kunnen veranderen. Ze kunnen gewoon als drokelaars leven, terwijl ze 's nachts draken zijn.' Daar schrok Elwin wel even van. En waar moest zo'n draak dan zijn ? Wie zou het kunnen wezen. Toen stak een andere drokelaarmijnheer zijn hand op en haalde een boek tevoorschijn. Dit boek was nog zwaarder dan de andere. 'Koning,' sprak de mijnheer en begon te lezen. Hij haalde zijn brilletje van zijn neusje. 'Ik weet nog wel iets hieraan toe te voegen. Draken houden ervan om in paleizen en andere grote huizen te wonen. Ze houden ervan het land te regeren, of om de koningen raad te geven.' Weer schrok Elwin.

Buiten hoorden ze ineens een paar schoten. Elwin en de koning renden naar buiten. Maar ze zagen niets. De koning keek Elwin aan en zei niets. Hij keek zo ernstig dat Elwin er een beetje bang van werd. 'Koning, wist u hier al van, dat draken zulke dingen doen ? Zich veranderen in drokelaars en zo, en zelfs kunnen werken voor u met de één of andere reden ?' vroeg Elwin een beetje angstig. 'Ik was daar altijd al bang voor, Elwin,' sprak de koning. Een lakei kwam naar buiten rennen : 'De

koningin is verdwenen, de koningin is verdwenen,' riep hij. De koning schrok. Hij liet direct het hele paleis doorzoeken. Hij nam Elwin bij de arm : 'Kom mee, Elwin,' zei hij.

Toen ze buiten de paleistuin inrenden kregen ze beiden de schrik van hun leven. Er stond een enorme draak voor hen, met een lijf als bijna geheel bedekt met kevers. Als de kevers bewogen, dan bewoog de draak ook, maar Elwin wist niet zeker of het wel echt kevers waren. Het leken wel op hele kleine schildjes. De lijfwachten begonnen met pijlen op de draak te schieten, maar de draak begon te brullen, en er kwam rook uit zijn bek en zijn neusgaten. 'Nou, jullie weten natuurlijk wel wat ik kan doen, hè,' zei de draak luid. 'Ik kan dit hele kasteel in een moment in vlammen doen laten verdwijnen.'

'Oh,' jammerde de koning, 'Lijfwachten, stop met schieten. Beste draak, maar we hebben jou toch nog nooit wat gedaan ?'

'Dat is hem nou juist,' sprak de draak. 'Jullie willen niks met me te doen hebben. Jullie luisteren niet naar mij voor raad.'

'Maar,' sprak de koning weer, 'wij kennen u helemaal niet, meneer de draak, en wij hebben u hier nog nooit eerder gezien, dus hoe kunnen we dan naar u luisteren ?'

'Juist ja,' sprak de draak, 'maar ik kan ook in andere gedaantes komen, hè, hebben jullie daar niet aan gedacht ?'

De koning boog zijn hoofd. Ja, dat had een raadsheer net weer voorgelezen. Maar de koning was altijd bang dat er door die draken vervelende dingen zouden gebeuren. 'Niet alle draken zijn slecht, koning, en als ze slecht zijn, dan hebben ze daar soms een reden voor,' zei de draak. De koning boog weer z'n hoofd. Ja, dat was allemaal waar. 'Wat kunnen we voor u doen, meneer de draak,' vroeg de koning, 'en waar zijn Sandra en mijn vrouw de koningin ?'

'Die komen voorlopig niet terug,' sprak de draak. 'Er zullen eerst vele dingen in de Drokelaar moeten gebeuren, voor ze terugkomen.'

'Ze moeten nu terugkomen,' bulderde de koning met zijn vuist in de lucht. Maar toen hij lichtelijk wat vuur uit de neus van de draak zag komen, boog hij weer snel z'n hoofd. 'Zeg het maar, draak. Wat moet er gebeuren,' vroeg de koning.

Maar daar werd Elwin ineens wakker. Het was een nare droom geweest. Maar, waar was Sandra ? Elwin rende naar beneden op z'n pantoffeltjes. Het was nog midden in de nacht. Gelukkig, daar zat Sandra. Ze had wat ijs uit de diepvries gepakt. Elwin stormde op Sandra af en gaf haar een dikke kus. 'Wat ben ik blij dat je er bent, Sandra, ik heb zo naar gedroomd.' En toen Elwin de droom vertelde begon Sandra op de piano te spelen.

'Elwin, klein lief Elwin, jij bent een heel lief mannetje. Jij houdt van alle dieren, en ook zoveel van mij. Elwin, je moet eens weten, hoe blij de bomen met jou zijn, want Elwin, oh Elwin, jij komt altijd weer terug. Jij laat niemand in de steek, want jouw gouden hand woont in de zon, en als het zonnetje dan weer schijnt, dan schijnt ook jouw lieve hand. Elwin, klein lief Elwin, jij komt altijd weer thuis. Jij houdt zoveel van alle dieren, en ook zoveel van mij.'

Elwin werd weer een beetje rustig door het liedje van Sandra. En samen vielen ze in de bank in slaap.

Weten jullie dat Sandra eens een keer ècht kwijt was ? Dat was heel lang geleden, toen er nog heel veel draken in de bergen van de Drokelaar woonden. Elwin moest toen een lange reis maken naar de drokelaarbergen, om het op te nemen tegen zo'n verschrikkelijke draak. Die draak had meerdere koppen, en meerdere stemmen. Als die draak tegen Elwin sprak dan leek het wel alsof er dertig drokelaars tegelijk tegen hem spraken. En Elwin kon al die stemmen herkennen, omdat de draak al zijn vriendjes nadeed, en ook de stemmen van de drokelaars waar Elwin niet zo goed mee kon opschieten, de nare drokelaars, en ook de stem van de koning, wat natuurlijk Elwin's grootste vriend was.

Elwin moest toen een heel eind door een grote grot lopen, in de richting van het gebulder. De draak had ook een heleboel benen die wel op vrouwenbenen leken. Sommige benen hadden schoenen aan, maar ook een heleboel benen hadden geen schoenen aan. Die benen konden heel snel bewegen, en er was overal vuur om die draak heen. Elwin moest dan heel hard schreeuwen zodat de draak hem kon verstaan : 'Geef mijn lieve Sandra terug, nare draak.' Maar dan lachte de draak hem hard uit. Achter de draak was een poortje met een gang, waar ergens Sandra zat opgesloten. De draak had een heleboel ijzeren kapjes op z'n lichaam, een soort kevers, maar sommige plekken leken ook op rubber. De draak kon heel hoog gillen, zodat het soms pijn deed in Elwin's oortjes. Elwin wachtte toen totdat de draak ging slapen, maar de draak sliep helemaal niet. Elwin stond toen voor een groot probleem. Op een gegeven moment begon die draak met de schoenen te gooien. Daar had hij er zoveel van. En Elwin moest telkens bukken om niet geraakt te worden. Op een gegeven moment werd Elwin zo kwaad, dat hij z'n eigen schoen uittrok en die naar de draak gooide. 'Nee, niet doen,' bulderde de draak. Maar toen begon de draak weer verder te gooien met schoenen. En weet je wat Elwin toen gedaan heeft ? Hij is terug gegaan naar de Drokelaar om bij alle drokelaars oude schoenen te vragen, en ging zo met een hele vrachtwagen vol met schoenen terug naar de draak. Toen heeft Elwin één voor één al die schoenen naar de draak gegooid, totdat de draak zo moe en slap was geworden dat hij in slaap viel, en zo kon Elwin Sandra redden. Dat was natuurlijk een spannend verhaal, en vanaf toen zei men in de Drokelaar dat in schoenenwinkels draken onder

de grond slapen.

Soms mochten kinderen met schoolreisje weleens door de kelderdeur van zo'n schoenwinkel naar beneden om die slapende draken te kunnen zien. Dat waren vaak hele grote grotten met een heleboel trappen. Vaak gebruikten de drokelaars het vuur wat uit de neuzen van de slapende draken kwam voor de verwarmingen van de Drokelaar, en voor andere dingen zoals het smelten van ijzer. Daarom waren schoenenwinkels in de Drokelaar zo belangrijk.

Hoofdstuk 7. De Bakkermannen

Nog niet alle draken sliepen. Er waren er nog een paar die heel diep zaten en die veel te ver van de schoenenwinkels vandaan waren. Deze draken hadden ook vele benen, een soort vrouwenbenen, die ze gebruikten om wezens mee op te sluiten. Die benen waren dan echte drakentralies. Elwin vond dat erg vervelend voor die wezens. Er waren wel boekjes over in de bibliotheek die zeiden dat daar onder de grond waar de draken nog niet sliepen, daar waren zoveel drakenschoenen dat die opgesloten wezens sliepen. Ja, dat gebeurde er als er ergens teveel drakenschoenen lagen. Dan viel iedereen in slaap, en dan kwamen ze vaak achter de drakentralies terecht. Daarom waren er met schoolreisjes onder de grond altijd hekken waarop stond : 'Niet verdergaan, vanwege drakenschoenen.' Achter die hekken daar sliepen de draken nog steeds niet. En het was vaak zo diep onder de grond, dat het ver uit de buurt van de schoenenwinkels was. Elwin wilde daar graag iets aan doen. Elwin had een aantal boekjes over draken uit de bibliotheek meegenomen en was al druk aan het lezen. De droom had hem wel op een idee gebracht.

Er stonden vreemde gedichten in sommige boekjes :

'Achter de tralies van de bakker, daar zat een oude stakker. Daar moest hij eten, zo blij, zo blij, terwijl hij verdriet had, zeer spijtig het zij. En die tralies waren oude benen, van een draak, dat moet je weten. Van veraf leek het allemaal zo, maar ben je dan vergeten, dat van dichtbij het gewoon een zebra is, naar school gaande op rolletjes, want het is bijna kerstmis. Een bakkerij op wielen, met bakkerman's gezichten, maar ach 't is maar een zebra in zotte gedichten.'

Elwin moest even grinniken. Ja, dat waren inderdaad zotte gedichten. Het waren drakengedichten, vreemde rijmpjes. Vaak stonden er plaatjes van centaurs boven de bakkerijen op grote borden in de Drokelaar. Dat waren half paard, half drokelaars. Ze zeggen dat de bakkers vroeger op centaurs reden, om hun brood te verkopen. In de boekjes stond dat deze centaurs vaak door draken onder de grond werden opgesloten. Elwin zag nooit bakkers op centaurs. Misschien waren ze wel allemaal onder de grond verdwenen. En waarom ?

Op de plaatjes hadden de centaurs vaak draaiende ogen, of ogen die bijna helemaal waren weggedraaid in de ooghoeken. Op sommige plaatjes spoten ze vuur in allerlei kleuren uit hun monden. Ze hadden veelal paardengezichten of drokelaargezichten met een paardenlijf. Vaak hadden ze lang haar en gekleurde ringen om hun armen. Waarom zouden de draken hen uit de Drokelaar weg hebben gehaald ? In sommige boekjes stond dat de draken het niet goed vonden dat de centaurs zo hard moesten

werken. Ze moesten vaak zwaar werk verrichten in de bakkerijen. Door de drakenschoenen sliepen ze nu, maar ze zaten nog steeds opgesloten onder de grond achter de drakentralies. Elwin kon de draken wel een beetje begrijpen, maar moest het op deze manier ? In de boeken stond dat het erg gevaarlijk was om zo maar de draken te storen. Maar Elwin wilde wel eens weten wat er nu eigenlijk precies aan de hand was, en waarom de centaurs niet gewoon terug konden naar de Drokelaar. Dan zou Elwin er zelf wel voor zorgen dat ze niet meer bij de bakkers hoefden te werken als ze dat niet wilden. Toen Elwin verder las vertelden de boekjes hem dat de centaurs vaak naar de woestijnen moesten om daar te zoeken naar het gouden meel. Diep in de drokelaarwoestijnen daar waren grote gordijnen waar ze langsheen en doorheen moesten, en als ze uiteindelijk door dat doolhof heen waren gekomen dan stond daar een huis van witte chocolade op een heuvel. In dit huis woonden een heleboel dominees die het gouden meel verkochten. Dan moesten de centaurs betalen met munten waarop bakkerman's gezichten stonden. Van dat gouden meel konden de bakkers in de Drokelaar dan extra veel brood maken. Het waren vreemde munten waarmee ze moesten betalen, want de gezichten op die munten bewogen, en op de achterkant van die munten stonden vaak landschappen waarop ook alles bewoog. Het waren levende munten. In sommige boekjes stond dat als de centaur ook nog vleugeltjes had hij met het gouden meel naar de zonnen moest vliegen om zelf het meel te bakken.

Elwin besloot om eens een kijkje te nemen onder de grond. Hij zocht de eerste de beste schoenwinkel op en vroeg aan de schoenmaker of hij even naar beneden mocht, in de kelder. Elwin moest wel een heleboel trappen lopen naar beneden, en daar zag hij de eerste draken al. Maar deze sliepen, en Elwin moest net zo lang doorlopen totdat hij misschien een wakkere draak zou tegenkomen, met misschien zelfs een slapende centaur achter drakentralies. Maar hoe ver Elwin ook doorliep, hij zag ze niet, zelfs achter de waarschuwingshekken niet. Ineens zag Elwin een mannetje zitten op een hekje. Achter het mannetje zag Elwin wel wat vuur in de verte. Het mannetje zei dat achter het vuur de draken waren met de slapende centaurs, maar Elwin moest hem eerst een muntje met een bakkerman's gezicht erop geven. Maar dat had Elwin natuurlijk niet, en daar had Elwin ook niet echt zin in om te moeten betalen aan een mannetje die ervoor zat. Maar het mannetje liet Elwin er niet door. 'Als je nu niet weg gaat,' riep Elwin, 'dan ... dan ..' maar verder kon Elwin niet komen. Hij werd ineens zo moe en traag en begon te gapen. Toen Elwin weer wakker werd zag hij het mannetje grijnzen met een gouden drakenschoentje in zijn hand. 'Met een zo'n ding is het gedaan,' zei het mannetje, 'dan slapen ze allemaal. Als je me nu een bakkerman's muntje geeft, dan mag je erdoor.'

'Maar waar moet ik zo'n muntje vandaan halen ?' vroeg Elwin. Maar het mannetje

was alweer verdwenen, en Elwin begon in een van de boekjes te lezen of er misschien wat meer over die muntjes instond. Het bleek dat die soort munten heel vroeger in de Drokelaar werden gebruikt, toen de centaurs nog voor de bakkers werkten, maar dat er andere munten kwamen toen de draken de centaurs hadden meegenomen. Elwin zou naar zo'n munt op zoek moeten om verder te kunnen komen. Moeizaam liep Elwin weer naar boven, en vroeg aan de oude schoenmaker of hij misschien wist waar Elwin een oude munt met een bakkerman's gezicht kon krijgen. Maar de schoenmaker wist het niet. Wel stond er een meisje in de winkel die zei dat haar opa nog een paar van zulke oude munten had. Elwin liep met het meisje mee naar het huisje van haar opa. Een oude man met een pijp deed open, en Elwin begon het verhaal te vertellen, terwijl het meisje glimlachte. De drokelaaropa wilde wel met Elwin mee onder de grond, en hij had er graag een oude munt voor over om de centaurs daarmee te kunnen helpen. Met z'n drieen liepen ze terug naar de schoenmaker, en al snel stonden ze weer voor het mannetje. De oude man gaf hem het muntje en ze konden verder lopen. In de verte hoorden ze gebrul, en ineens liep het mannetje weer naast hen. 'Zeg, er zijn daar veel drakenschoenen waar je in slaap van kunt vallen, maar als ik erbij ben gebeurt er niks hoor.' Na een tijdje lopen kwamen ze aan bij de draken. De draken schrokken toen ze het mannetje zagen. 'Zo,' sprak het mannetje, 'ik heb even wat vriendjes meegenomen. Ik weet niet of jullie dat erg vinden. Ze willen graag wat centaurs mee terug nemen naar de Drokelaar.' Maar de draken begonnen te brullen en te spuwen met vuur : 'Nee,' riep er één, 'dan moeten ze weer in de zware bakkerijen werken.' En een andere draak riep : 'Hier hebben ze mooie dromen, dus laat ze met rust.' Maar het mannetje zei : 'De bakkerijen hebben nu zoveel apparaten dat de centaurs daar echt niet meer hoeven te werken hoor, dat doen de bakkers zelf wel, en het is nu zo veilig en mooi in de Drokelaar, dat de centaurs wel weer terug kunnen, hoor, als ze dat willen.'

'Geen sprake van,' brulde een derde draak, 'ze zijn nu bij ons en ze slapen. Laat hen met rust, bij ons hebben ze het veel beter.' Maar het mannetje liep op de kooien af en begon met een belletje te rinkelen. Langzaam werden de centaurs wakker. Het mannetje opende de kooien, en de centaurs kwamen naar buiten lopen, één voor één. Maar de draken begonnen toen ècht boos te worden, en begonnen alles in brand te zetten. Elwin schrok, en ook de oude man en het meisje. De centaurs begonnen wild heen en weer te rennen en te hinniken als paarden, maar het mannetje toverde snel regenwolken, en het begon te regenen, daar zo diep onder de grond. 'Nee,' gilden de draken, 'nee, geen regen.' Maar het begon harder en harder te regenen, en de wolkjes werden alsmaar groter. De draken begonnen langzaam weg te smelten en verdwenen door spleten onder de grond. 'Wacht maar, jullie zijn nog niet van ons af,' brulde er eentje. 'Vlug,' zei het mannetje, 'we moeten snel naar boven, anders komen ze terug.' Er waren wel honderden en honderden centaurs, en vlug renden ze over de trappen

naar boven. Hier waren ze veilig, want ze wisten dat als de draken te dicht bij de schoenenwinkel zouden komen, dan zouden ze in slaap vallen. Maar wat was dat ? De aarde begon te beven en te beven, en de centaurs begonnen terug te rollen en te vallen, samen met Elwin, de oude man en het meisje. Het meisje gilde hard. Waar was het mannetje nu gebleven ? Maar daar zagen ze het mannetje halverwege slapen. Het mannetje kon misschien ook niet tegen de schoenen van de schoenenwinkel. Zou het mannetje soms ook een draak zijn ? Een paar centaurs trokken het mannetje terug naar beneden, en het mannetje werd weer wakker. 'Ach ja,' zei het mannetje, 'ik ben ook een draak, eentje die van gedaante veranderd is. Ik ben de schoenmaker van de draken, maar ik kan niet tegen de schoenwinkels van drokelaars. Daarom zit ik hier voor altijd opgesloten,' zei het mannetje. 'Hoe kunnen we je dan helpen,' vroeg het meisje.

'Er is één manier om weer naar boven te kunnen komen,' zei het mannetje, 'en dat is als ik de zilveren drakenschoen weer terugvind,' zei het mannetje. Het meisje begon te glimlachen, en zei : 'Die heb ik op mijn kamertje staan, want eens waren we eens met schoolreisje in de woestijn, en bij een oase heb ik de zilveren drakenschoen gevonden.'

Maar Elwin vroeg : 'Hoe weet je zo zeker dat het een drakenschoen is ?' Het meisje glimlachte weer. De meester had haar gezegd dat het een echte drakenschoen van zilver was, en dat ze hem op haar kamertje mocht houden. Snel gingen ze weer naar boven, maar weer begon de grond te beven, en ditmaal zakten ze dieper en dieper. Het meisje gilde. 'Hoe kunnen we nu ooit bij de zilveren drakenschoen terechtkomen ?' Plotseling zagen ze de schoenmaker in de verte verschijnen. Het meisje riep of hij even de zilveren drakenschoen uit haar kamertje kon halen. De schoenmaker deed wat hem werd gezegd en binnen korte tijd was hij terug met de zilveren drakenschoen. 'Gooi hem naar me toe,' riep het mannetje, en de schoenmaker zwaaide met zijn armen en gooide het zilveren schoentje naar beneden. Het mannetje ving het schoentje keurig op met een duik en begon te stralen. Nu kon hij terug naar boven, zonder in slaap te vallen. Oh, wat had dat mannetje ineens een grote glimlach, zo wijd. En ook het meisje straalde. Samen liepen ze naar boven. Het meisje bedankte de schoenmaker, en ook haar opa was zo blij ... en natuurlijk Elwin en de centaurs ... De centaurs besloten in het bos te gaan wonen, en in de woestijnen. Het mannetje zou een tijdje bij Elwin en Sandra logeren, samen met het meisje.

Hoofdstuk 8. Bank van de Rode Zwaan

Er onstond wat chaos bij het huis van Elwin. Iedereen wilde zo graag het mannetje eens ontmoeten. Zo erg werd het op een gegeven moment dat het mannetje naar buiten kwam en even de gouden drakenschoen tevoorschijn haalde, en daar vielen al die opdringerige drokelaars in slaap. Dat was wel een handig middeltje. Het mannetje zou graag willen dat er weer met bakkerman's munten betaald zou worden, dus op een dag ging hij samen met Elwin naar de drokelaarbanken om het eens voor te stellen. De meeste drokelaars hadden nog nooit van die munten gehoord, want het was al van zo lang geleden, maar een wat oudere drokelaarbankdirecteur had nog een heel magazijn vol met van die munten. Hij vond het een goed idee, en wilde wel met de koning praten om te beginnen met het drukken van deze munten. Niet lang daarna betaalde heel de Drokelaar met de bakkerman's munten. Als het mannetje lastig werd gevallen liet hij even snel de gouden drakenschoen zien, en de lastpakken vielen al snel in slaap. Elwin vond het maar wat handig, zo'n mannetje in de buurt. Het meisje ging vaak met Sandra boodschappen doen, en al snel raakten ze gewend aan de nieuwe munten. Voor de drokelaars was het een echt feest, want de gezichten op de munten bewogen echt, en op de achterkant was er altijd een filmpje te zien. Vaak was dat een kort tekenfilmpje, maar op de munten met een hoger bedrag waren het soms lange avonturenfilms. Zo werd het voor de drokelaars weer leuk om naar de winkel te gaan en met geld om te gaan.

Nu was er een bank in de Drokelaar die de Bank van de Rode Zwaan heette. Binnenin was een gouden trap die naar een geelgouden station leidde, waar een gouden trein stond. De trein leidde naar Kabbernal, een stadje diep onder de grond. Twee centaurs hadden aan Elwin gevraagd of ze daar mochten gaan wonen, en of Elwin hen daar naartoe wilde brengen, samen met het mannetje. Die centaurs heetten Santlib en Motlib. De koning van Kabbernal heette Moldevan, een lieveheersbeestje. Moldevan was zo blij hen te zien. Kabbernal was een stadje zo diep onder de grond dat daar nog draken leefden die niet sliepen en waar ook de draken kwamen waar Elwin al mee te maken had gehad. Op het moment werd het stadje zwaar lastig gevallen door de draken en door een aantal spinnen. Het mannetje stak de gouden drakenschoen in de lucht, en de spinnen vielen in slaap, maar de draken begonnen hard te brullen : 'Oh daar heb je die vervelende Elwin weer met de schoenmaker.' En ze begonnen weer flink met vuur te spuiten. 'Het is tijd dat er hier schoenenwinkels komen,' zei het mannetje. Dat vond Elwin wel een goed idee, dan zouden de draken daar niet meer kunnen komen, en in slaap vallen als ze te dichtbij zouden komen. En zo liet koning Moldevan door heel Kabbernal schoenenwinkels openen, met hele diepe kelders. In het midden van de stad kwam een Bank van de Rode Zwaan, en al gauw werd er hier

ook alleen nog maar betaald met de filmmunten. Elwin was erg tevreden, en de twee centaurs hadden het goed na hun zin. Elwin hoopte nu eindelijk eens af te zijn van die vervelende draken. Elke schoenwinkel in Kabbernal had nu wel een paar slapende draken in de keldergrotten, maar hoeveel draken zouden er nog overgebleven zijn ? Elwin vond het maar spannend. Er was een nieuwe munt uitgekomen met het hoofd van koning Moldevan als bakker erop. Op de achterkant was er een filmpje over draken. Op de Bank van de Rode Zwaan werd er een ziekenhuis geopend. Koning Moldevan wilde eens per week de bakker en kok van het ziekenhuis zijn. Het werd een prachtig flatgebouw, met helemaal bovenaan een bioscoop. Het mannetje van de drakenschoenen vond het prachtig en klapte in zijn handjes van plezier. Er werd een standbeeld van het mannetje en van Elwin gemaakt, omdat ze allemaal zo blij waren. Het standbeeld van het mannetje werd van rood goud gemaakt, en het standbeeld van Elwin van geel goud. Ze kwamen te staan voor de ingang van de Bank van de Rode Zwaan.

Hoofdstuk 9. De Zilveren Draak

Toen alles eindelijk achter de rug was en het meisje ook weer terug was bij haar drokelaarvader en drokelaarmoeder, zaten Elwin en Sandra samen op de bank. Ook het mannetje was weer vertrokken, en het leek alsof het hele drakenverhaal nu eindelijk achter de rug was. Elwin vertelde vol trots over de nieuwe schoenwinkels in Kabbernal en de draken die daar onder sliepen. 'Elwin, zouden ze mooie dromen hebben ?' vroeg Sandra. Maar dat wist Elwin natuurlijk niet. Dat zou Sandra aan

Klaas Vaak moeten vragen. Elwin keek naar z'n eigen schoenen. Het waren zwarte schoenen met een bakkerman's munt erop. Sandra glimlachte. Wat was dat toch een spannend avontuur. Maar nu wisten ze natuurlijk niet hoeveel draken er nog over waren die niet sliepen. Ja, een draak die wakker is kan natuurlijk nog heel wat aanrichten. Maar ze probeerden het maar een beetje te vergeten. Ineens werd er gebeld. De belgong ging, en Elwin liep naar de deur met de geruite raampjes. Er stond een lange drokelaarmijnheer voor de deur, en Elwin deed de deur open ... Floep, daar viel Elwin. De mijnheer had wat paars spul in Elwin's gezicht gespoten. Na een minuutje stond Elwin weer op ... 'Wat was dat ?' vroeg Elwin verbaast ... 'Slaapgas,' zei de drokelaarmijnheer, 'voor twee bakkerman's munten mag je het hebben.'

'Waar haalt u dat spul dan vandaan ?' vroeg Elwin. 'Uit drakenschoenen,' zei de mijnheer weer. 'En waar haalt u die drakenschoenen vandaan als ik vragen mag ?' vroeg Elwin weer. 'Nou, ziet u,' zei de drokelaarmijnheer, 'ik ben een professor en ben diep onder de grond gegaan om deze schoenen te zoeken. Ik kan er goed slaapgas van maken, ook uitstekend voor drokelaars die 's nachts moeilijk in slaap kunnen komen.'

'Nou, nee, mijnheer,' zei Elwin, 'ik heb genoeg van al die drakenverhalen. Ga een ander er maar mee pesten.' En klats, daar ging de deur dicht, en Elwin liep moe naar de kamer. Maar toen hij in de kamer kwam was Sandra verdwenen en wat zat daar nou op de bank ? Het was een zilverkleurige paarse draak. Elwin schrok zich een hoedje. 'Wij zijn van de orde van de zilveren draak,' zei de draak.

'Wij ?' vroeg Elwin .. Dat zijn wij helemaal niet. Wilt u snel uit deze kamer vertrekken. Vooruit, vlug.' Maar de draak stond op en begon te krijsen. Zo hard en schel dat Elwin er hoofdpijn van kreeg. Elwin herinnerde zich dat ze door het zilver ook boven de grond konden komen. Ze moesten iets met die zilveren schoen te maken hebben.

'Ja,' zei de draak, 'de zilveren draak is de maker van die schoen.' Ineens ging de telefoon. Elwin nam op en hoorde : 'Hallo Elwin, met de zilveren draak. Wij hebben de zilveren schoen weer terug en kunnen floeps boven de grond. Ook hebben we de gouden schoen in ons bezit, daarom zal heel de Drokelaar binnen de kortste keren slapen ... voorgoed ... voor altijd .... ha ha ha ha.'

Oh wat schrok die Elwin daarvan. Hadden ze dan toch het mannetje kunnen bestelen ? En waar is het mannetje nu ? In de wolken verscheen een levensgrote gouden drakenschoen ... Elwin moest nu snel zijn, want anders zou hij ook slapen. Maar het was al te laat. Elwin keek naar buiten en zag al wat drokelaars op straat slapen. Ook kon hij in de huisjes aan de overkant drokelaars zien slapen in hun stoel.

Het was al te laat, want Elwin werd ineens zo moe in zijn benen. En daar viel Elwin op de bank. Er was een enorm gelach in de lucht. Overal vlogen er zilverkleurige draken in het rond, in allerlei kleuren. Ze waren op weg naar het paleis. Ook de koning en de koningin sliepen, en ze werden diep onder de grond opgesloten. Hier hadden ze ook het mannetje opgesloten. Iedereen sliep. De zilveren draak ging op de troon zitten en begon luid te brullen. Zilveren vuur in allerlei kleuren kwam uit z'n bek. 'Nu is de Drokelaar onder de gouden schoen om verpletterd te worden. Dan zal ik heersen over een nieuw rijk van draken. Ha ha ha.'

Maar er was één drokelaar die niet sliep, en dat was het meisje dat de zilveren schoen een tijdje op haar kamer had gehad. Het mannetje had haar verteld dat het zilveren drakenschoentje over een tijdje toch weer bij haar terug zou komen, en dan zou ook het mannetje weer bij haar terugkomen. Ze wist dat als zij het drakenschoentje van zilver weer terughad, dan zouden de draken niet meer boven de grond kunnen komen. Dapper stapte ze op het paleis van de koning af. De zilveren draak had de zilveren drakenschoen in z'n klauw en brulde. Plotseling begon het schoentje te piepen en te trillen. Er kwamen knipperlichten vanaf en het schoentje werd zo heet dat de draak het niet meer kon vasthouden. De draak brulde het uit, omdat z'n klauwen begonnen te branden, en het schoentje viel toen op z'n poot, die ook begon te branden. Brullend schopte de draak de schoen weg. Plotseling kwamen er zilveren handjes en beentjes uit het schoentje, en kreeg het vleugeltjes. Het meisje kwam net binnen en zag ook een hoofdje uit het schoentje verschijnen. Toen begon de draak nog harder te brullen. Het schoentje vloog op het meisje af, en het meisje was zo blij en spreidde haar armpjes open. Ineens viel er licht op de draak, en brullend begon hij in de grond te smelten. Hij moest weer terug naar beneden. Ook de andere draken waren ineens verdwenen. Daar kwamen ook de koning, de koningin en het mannetje weer aanrennen. De gouden schoen was weer uit de wolken verdwenen, en was nu weer veilig bij het mannetje. Vanaf nu zou het mannetje altijd bij het meisje blijven, samen met de zilveren drakenschoen. Het mannetje zou de gouden drakenschoen goed opbergen. Later bedachten ze dat het wel een goed idee zou zijn om de gouden drakenschoen naar Klaas Vaak te brengen, die het zo nu en dan kon gebruiken als een drokelaar niet goed kon slapen. Het meisje, het mannetje en de zilveren drakenschoen mochten voortaan in een toren van het koninklijke paleis wonen, om de Drokelaar tegen boze draken te beschermen.

Hoofdstuk 10. De Bokkenmelk

'Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, blijf steeds weer dromen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, laat van je horen, je kunt het, ik blijf in je geloven, ik ben je beste vriend, jouw Sandra. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij ook alles kan. Doe je best, ook na een nare tijd, je kunt het best, je dromen zijn bereid. Toon maar dat je groot bent, kleine man. Laat steeds zien dat jij het allemaal kan. Je hoeft voor niemand uit de weg te gaan. Je dromen zijn bereid, jij die alles kan.'

'Ja, ook als ik het niet kan,' zei Elwin tegen Sandra die een liedje voor hem zong achter de piano. 'Ja,' glimlachte Sandra, 'gewoon in je dromen. In je dromen kun je alles. En zo mag je altijd dromen. Het mooie is dat je elk moment van de dag mag dromen.'

'Jij bent een droom voor mij, jij bent als een boot voor mij. Met jou kan ik over woeste rivieren, met jou kan ik over bergen springen, met jou ben ik als een bloem in de wei.'

Elwin moest wel even glimlachen. Wat kon die Sandra toch leuke liedjes maken. En ze kon elke dag beter pianospelen. Elwin was maar wat trots op Sandra. De koning had weleens tegen Sandra gezegd dat er misschien nog wel eens een grammofoonplaat van haar zou uitkomen, met allemaal liedjes van Sandra. Elwin had

al bijna een cassettebandje vol met liedjes van Sandra. Zo kon hij ze ook beluisteren als hij op reis was, en dan was Sandra altijd dichtbij.

Op een dag kwam er een mijnheer aan de deur. Het was een mijnheer van de grammofoonplaten-studio. Hij wilde er wel voor zorgen dat er zo'n plaat zou uitkomen met Sandra's liedjes. De mijnheer had in zijn studio een heleboel soorten piano's en andere muziekinstrumenten. Oh, wat was Elwin trots. En na een klein gesprekje pakte Sandra haar spulletjes en zou voor een paar daagjes met de mijnheer meegaan. Sandra glunderde. Ze had haar tasjes in orde, met haar pyama en wat andere spulletjes. En daar ging Sandra. Ze gingen helemaal naar de westkust van de Drokelaar, waar de Oranje Zee lag. Daar vlak bij die zee lag Oranjegouddorp, waar de studio van die drokelaarmijnheer was. Het was een hele grote studio, en als je uit het raam vanuit de hogere verdiepingen keek, dan kon je de zee goed zien in de verte. Er was daar ook een vuurtoren die de schepen moest binnenleiden. Elwin zelf zou thuisblijven, want hij had nog wat andere dingetjes te doen. Nadat Elwin Sandra en de mijnheer had uitgezwaaid ging Elwin weer naar binnen en plofte op de bank. Uit de bibliotheek had Elwin een boek gehaald dat 'De Bokkenmelk' heette. Die bokkenmelk stroomde uit witte besjes van een haag die 'De Hondenhaag' heette. Het ware mierzoete besjes, en men gebruikte de melk vaak voor het maken van allerlei snoepsoorten. Het was geen gewoon snoep, maar erg gevaarlijk snoep. Als je het at, dan veranderde je zelf ook in snoep. Daarom werd het ook meestal door heksen gebruikt, en niet door drokelaars. Natuurlijk aten die heksen het nooit zelf op, maar legden het snoep over hun huisjes heen, zodat wanneer er dieven zouden komen en iets ervan zouden eten, ze in snoep zouden veranderen. De heksen bedoelden het dus niet altijd kwaad. Ze waren vaak bang voor inbrekers. Wel was het soms erg jammer als lieve kindertjes of diertjes ervan aten, want dan konden ze ook in snoep veranderen. Vaak waren die heksen dus niets anders dan gewoon bange drokelaars die vroeger nare dingetjes hadden meegemaakt, en nu diep in het bos woonden, dichtbij hondenhagen. Die hondenhagen hadden niet alleen zoete besjes, maar ook nare stekels. In het boek dat Elwin las ging het over een geit die in een ketel roerde dichtbij de hondenhaag. De geit had veel besjes geplukt en was nu bokkenmelk ervan aan het maken. Hier zou de geit dan weer snoep van kunnen maken, dat de heksen als lappen over hun huisjes konden leggen.

Elwin las het boek vol spanning door. Het was dus erg gevaarlijk toversnoep wat niet in de handen van lieve kindertjes en diertjes terecht mocht komen. Sommige kindjes waren zo lief, dat op de een of andere manier hun goede hartje ervoor zorgde dat ze niet in snoep omgetoverd werden, maar ze moesten dan wel vaak voor de heks zingen en werken. Twee van zulke kinderen waren Hans en Grietje. Ze hadden hartjes van goud die hen beschermden, maar Grietje moest voor zo'n heks werken, en Hans werd

in een kooitje opgesloten. De heks wilde Hans vetmesten zodat ze hem kon opeten. Als de kindertjes een tijdje in het huisje van de heks hadden gewerkt, dan werden ze vaak omgetoverd in poezen en wilde katten. Dan werden ze door de heks uitgezonden om kinderen en dieren naar de hondenhaag en naar haar huisje te lokken. Vaak moesten ze dat doen door heel mooi te zingen. Elwin kreeg de rillingen. Wat een draak was deze heks. En er waren veel meer van zulke heksen. Zouden poezen en katten daarom zo vaak janken ? Elwin vroeg zich af waarom zo'n mevrouw zoiets deed. Misschien was ze wel ergens verschrikkelijk boos om. Elwin besloot om eens naar de heks van Hans en Grietje toe te gaan, maar ook wist hij dat dit heel gevaarlijk kon zijn. Hiervoor moest Elwin heel diep het bos in, zo diep als hij nog nooit was geweest. Het was al donker geworden inmiddels. Elwin had z'n lantaarntje meegenomen, en natuurlijk het boek over de Bokkenmelk. In de verte hoorde hij poezen en katten zingen, maar ook janken. Elwin kreeg de rillingen. Zij moesten natuurlijk voor de heks werken. Elwin wist natuurlijk dat hij geen snoep mocht nemen, maar toch was het erg gevaarlijk wat Elwin deed, want je wist maar nooit met zo'n heks. Elwin zag een uil hard wegvliegen toen hij dichterbij kwam. Ah, daar was de hondenhaag al. Nu moest Elwin een heel eind langs die haag lopen, want aan het eind stond het huisje van de heks van Hans en Grietje. Elwin hoorde het geluid van uilen in de verte, en zag wat vleermuizen vliegen. Oei, wat was het hier eng en donker. Maar gelukkig had Elwin nog steeds zijn lantaarntje, met het boek.

Opeens stond er een grote grijze gestalte voor Elwin. Het was een draak. 'Wat moet dat hier ?' zei de draak met een vrouwenstem. 'Eh, wie bent u ?' vroeg Elwin. 'Ik ben de heks van Hans en Grietje, dommeling,' snauwde de draak. 'Zeg,' vroeg Elwin weer, 'waarom doet u eigenlijk zulke gemene dingen met kinderen en dieren ?'

'Dat gaat je niks aan,' schaterde de draak. En plotseling begon de draak in de heks te veranderen. Ze had lange vieze haren met slijm erdoorheen en een hoge hoed. Elwin wilde haar een hand geven, maar de heks trok snel haar hand weg. 'Niks geen handjesschudderij, ik weet wel waarvoor je komt. Voor de Bokkenmelk, maar die krijg je niet,' sprak de heks.

Ja, Elwin zou graag willen dat de bokkenmelk ergens anders voor werd gebruikt. Misschien dat het boek er nog wat over te zeggen had. En Elwin las verder, want hij wilde nu wel erg graag weten wat hij moest doen. Maar daar kreeg Elwin zo'n harde klap op z'n hoofd, dat hij omviel en bewusteloos lag. De heks sleepte hem mee naar haar huisje en gooide het boek in de oven. 'Zo, niks geen geheime boekjes meer. Ik ben de baas van de bokkenmelk, en ik zal Elwin eens in de kooi van Hans stoppen.' En daar werd die arme Elwin in de kooi van Hans geduwd. Het was een gouden kooi, en niet lang daarna werd Elwin wakker. De heks stond schaterlachend voor de kooi. 'Ha ha, het boek is verbrand, en ik ga jou eens even vetmesten, dun mannetje. Ik ga

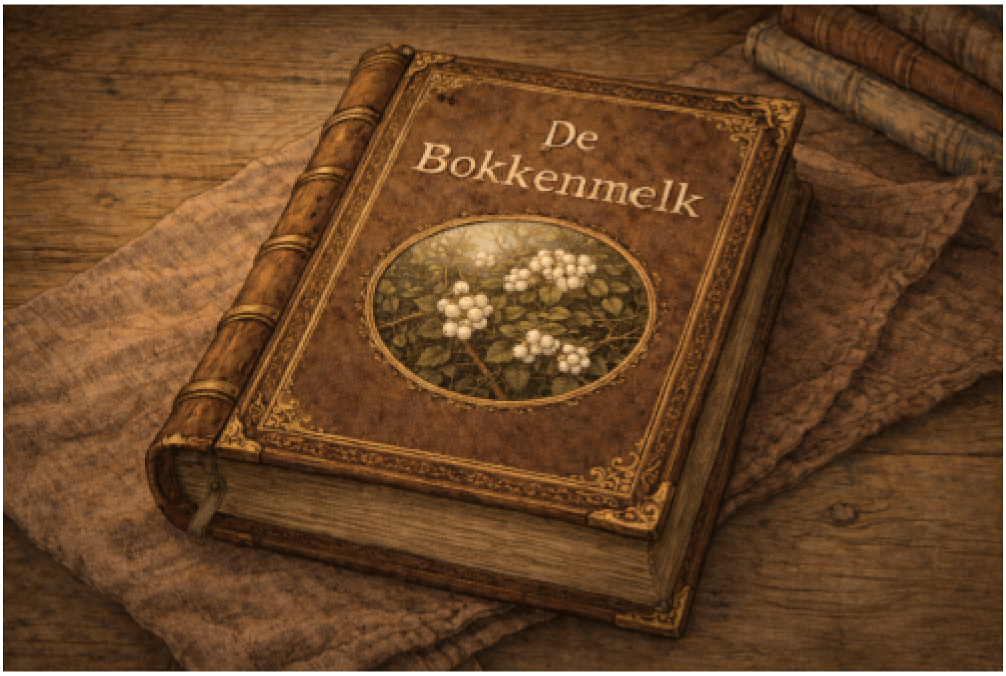

jou verschrikkelijk dik maken zodat je lekker op mijn bordje terecht komt en ik daar goed van kan eten. Misschien dat je wel zo dik wordt dat ik ook wat andere heksen kan uitnodigen voor de maaltijd. Zoals je weet is Hans ontsnapt, en hebben ze mij in de oven geduwd, maar ik heb nu een betere vangst : Elwin uit de Drokelaar, de detective van de koning, ha ha ha ha. Luister goed naar me, kleine drokelaarman : Hier kom je nooit meer uit. Ha ha ha ha.'

'Zeg heks,' zei Elwin, 'waarom ben je hier allemaal zo blij om ? Heb je misschien iets naars meegemaakt in de Drokelaar ?' Toen schrok de heks. 'Hoe weet je dat,' vroeg ze verschrikt. 'Nou,' zei Elwin, 'omdat u zo boos bent, dacht ik : Er moet wel iets verschrikkelijks met u gebeurd zijn, waar u zo boos over bent dat u er niet over wilt praten.' En toen barste de heks in snikken uit. 'Ja, Elwin, je hebt gelijk,' huilde ze. 'Ze hebben me vroeger zo vaak gepest dat ik zo'n lange neus heb, zo vaak, dat ik uit de Drokelaar weg ben gegaan en hier diep in het bos ben gaan wonen.'

'Maar, mevrouw,' zei Elwin, 'u heeft juist een prachtige neus, zo mooi als die van Pinocchio, en daarmee kunt u vast en zeker het bos en de bloemen goed ruiken. Als u mij vertelt wie u zo geplaagd hebben vroeger, dan zal ik er bij de koning voor zorgen dat ze voor straf maar eens een tijdje in het bos moeten wonen in uw huisje, en dan kunt u weer terug naar de Drokelaar.'

'Nee,' huilde de mevrouw, die dus eigenlijk een drokelaar was, 'ik wil nooit meer terug naar de Drokelaar. Ik wil bij de bomen en de bloemen blijven. Die doen me tenminste geen kwaad.' En toen kwamen er ineens een paar draken binnen. Het waren vriendinnen van de drokelaarmevrouw. Toen ze Elwin in de kooi zagen begonnen ze te lachen. 'Zo, heb je een lekker hapje voor ons meegebracht ?' vroegen ze. Maar de drokelaarmevrouw nam het voor Elwin op. 'Nee, hij wilde even in de kooi van Hans

zitten, maar hij komt alleen maar om te helpen,' zei ze.

'Oh,' zeiden de draken sip, 'we hadden anders wel zin in een hapje.' En toen begon Elwin ook aan de draken het verhaal te vertellen, en het bleek dat zij ook gewoon drokelaarmevrouwen waren die vroeger ergens om gepest werden. Elwin beloofde de drokelaarmevrouwen dat hij met de koning erover zou praten dat het nog strenger verboden moest worden dat drokelaars elkaar pesten, en dat wie het toch deed, een tijd in het diepe bos moest wonen. Dat vonden de drokelaarmevrouwen wel een goed idee. Er woonden een heleboel van die drokelaarmevrouwen in dit diepe bos, en al snel hadden ze allemaal het nieuws gehoord. Een paar wilden wel weer mee naar de Drokelaar, maar de meesten wilden toch liever in het bos blijven wonen.

Achter de bokkenhaag stond ergens een grote ketel met een geit waar de bokkenmelk van de bessen gemaakt werd. De drokelaarmevrouwen zeiden dat als Elwin het geheim van de Bokkenmelk wilde weten, waar het voor gebruikt moet worden, dan moest Elwin in die ketel duiken. Het was namelijk een geheime poort. Elwin moest er natuurlijk voor zorgen dat hij het niet zou drinken. Hij mocht er alleen in zwemmen. Na een eindje lopen kwam Elwin bij de bokkenketel aan. Er stond een grote geit bij die in de ketel stond te roeren. 'Wat moet je ?' vroeg de geit. 'Ik zou graag het geheim van de bokkenketel willen kennen,' vroeg Elwin. 'Die ketel is alleen voor heksen,' zei de geit weer. Maar Elwin duwde de geit opzij en dook in de ketel. Heks of geen heks, Elwin wist nu dat het maar net de manier is waarop je er tegenaan kijkt. Het kan zoveel betekenen. Elwin hield z'n lippen stijf op elkaar en zwom door de geheime tunnel. Het was gelukkig geen lange tunnel en Elwin zag al helder licht een eindje verderop. Elwin kwam in een bron terecht, met aan weerszijden elfjes en feetjes. 'Hoera,' riepen ze, 'je hebt het geheim van de bokkenmelk gevonden.' En ze gaven Elwin een gouden boek. Elwin deed het boek open en er kwam toverstof vanaf. De plaatjes bewogen, en Elwin voelde hoe hij in het boek werd getrokken. Er kwam een hand uit die hem wenkte. Elwin schrok wel even, want ineens was hijzelf in een van de plaatjes terecht gekomen. Het was een plaatje met een bootje op zee. De zee was vermengd met melk ... misschien was dat wel de bokkenmelk. In de boot lag ook een mannetje te slapen met een rond buikje. Hij had een klein krantje op z'n buikje liggen en z'n hoedje lag een beetje over zijn gezicht. Op de grond lagen een paar bakkerman's munten. Elwin raapte de muntjes op en begon de flimpjes te bekijken op de achterkant. het bootje ging sneller en sneller, totdat ze bij een waterval naar beneden kwamen. Toen schrok het mannetje wakker. 'Vlug grijp die boomstam boven je,' riep het mannetje. Gelukkig, dat was net op tijd. Elwin zag het bootje naar beneden storten. 'Je bent nu in het boek,' zei het mannetje, 'een gouden boek van bokkenmelk. En als je nu praat dan komen er lettertjes uit je mond. En toen kwamen er allemaal lettertjes uit Elwin's mondje. 'Jaaaa,' hoorde Elwin roepen. Daar waren

weer elfjes en feetjes. Ze waren zo blij dat Elwin door de bokkenmelk sprak. Ook uit hun mondjes kwamen nu allemaal lettertjes. De lettertjes hadden zoveel lichtjes en werden steeds langer en langer, of heel groot. En toen begonnen ze langzaam in elfjes en feetjes te veranderen. Het waren levende letters. Wat was dat prachtig. Sommige letters werden hele lange slingers. De bokkenmelk was dus niet om te drinken, maar om uit te spreken, zodat elfjes en feetjes zich konden verspreiden. Sommige lettertjes waren als slangetjes, en weer andere lettertjes waren als bloemetjes. Het was net

prachtig vuurwerk in de lucht.

Het mannetje zei dat de Drokelaar nu in het gouden boek was en dat heel de Drokelaar nu door de bokkenmelk zou spreken. Daar was Elwin erg blij mee. De bokkenmelk moest goed gebruikt worden.

Hoofdstuk 11. Het Geheim van Kabela

Nu hoorde Elwin van één van die drokelaarmevrouwen dat in het oosten, ergens in de buurt van Arabie, een kasteel stond, heel heel diep onder de grond, waar van stierenlijm gordijnen werden gemaakt. Ze lieten die lijm dan opdrogen en hingen het door het hele paleis. Maar het paleis was vol met gevaarlijke vallen. Het paleis was eigendom van een draak. Voor die vallen hingen ze die gordijnen op, zodat niemand de vallen kon zien. Van de elfjes hoorde Elwin dat de stierenlijm voor iets heel anders gebruikt moest worden. In het paleis, heel diep in het kasteel, stond er een ketel waar de stierenlijm bereid werd. Die werd ook gemaakt van vreemde bessen van een boom. Die bomen heetten bakkerbomen, die in de woestijnen dichtbij het kasteel groeiden.

Heel diep in het kasteel was een geheime tunnel die leidde naar een plaatsje dat Kabela heette. Hier woonde een wezen dat half schorpioen en half octopus was. Sandra had over Kabela ooit eens een liedje geschreven :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen.

Maar Elwin wilde niet verder luisteren, hij wilde het geheim van Kabela kennen, en mogelijk het stadje terugbrengen naar Mercurius. Dus het was een gestolen plaats ? Wat had die Elwin toch een medelijden met de elf Mercurius. Elwin kende die elf wel. Het was een reuzenelf die een heleboel steden in zich droeg, en waar lichtgroene watervallen uitstroomden, die de jurk van de elf vormden en haar vleugels.

Het was een lange reis naar het oosten en een gevaarlijke tocht langs de duistere

gordijnen van stierenlijm. Toen Elwin eindelijk bij Kabela aankwam hield het wezen dat half octopus en half schorpioen was hem tegen. En toen hoorde Elwin iets heel vreemds. Het wezen zei dat Elwin alleen verder kon als hij het liedje van Sandra helemaal zou zingen. Dat was vreemd. Hoe kende dit wezen het liedje van Sandra ?

Maar verder kende Elwin het liedje niet, want hij wilde direct naar Kabela toe. Hij liet Sandra niet uitzingen. Had hij dat nou maar gedaan, dan zou hij er door mogen. Nu moest Elwin eerst helemaal terug om Sandra's liedje helemaal te horen. Elwin vond het maar vreemd, maar het wezen wilde hem zonder het hele liedje niet doorlaten. Maar daar verscheen ineens de elf Mercurius met lichtgroen zacht licht. Elwin viel op de grond. Wat kwamen daar een stralen vanaf, zeg. De elf was zo groot, en Elwin zag de vele steden en plaatsen als edelstenen in het lichaam van de elf. Tranen stroomden uit de elf als watervallen. Er waren zes edelstenen op het voorhoofd van de elf, maar er was één edelsteen die ze daar miste, en dat was Kabela. Elwin zag dat er op die plaats een gat was, waar de steen in zou moeten. Die steen was dus gestolen door een draak. Vroeger was de stad vol met de wezens die half schorpioen, half octopus waren, de kabela's. Maar nu was er nog maar één wezen over. Mercurius zei dat de draak al die wezens behalve deze had opgegeten, en nu midden in de stad leefde. 'Wat voor wezens wonen er dan in de andere zes edelstenen ?' vroeg Elwin aan de reuzenelf. 'De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen,' zei de elf stralend, 'de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ...' Maar toen begon het wezen angstaanjagend te brullen. In de verte kwam de draak aanstormen. Elwin werd erg bang, en zelfs Mercurius begon te beven. De watervallen van zacht groen licht begonnen steeds sneller te stromen. Elwin vond het zo'n mooi gezicht, maar oh wat waren ze bang. In de verte begon de draak te brullen : 'Blijf van onze stad af, het is onze stad.' Maar Mercurius riep terug : 'Nee, gemene draak, je hebt de stad gestolen en de Kabela's opgegeten. Nu is er nog maar één kabela over.' En toen begon de draak hard te lachen. 'Jij hebt al zoveel edelstenen. Gun je mij dan niks ?' riep de draak. Maar toen huilde Mercurius nog harder : 'Draak, je doet er verkeerde dingen mee.' Toen werd Elwin erg boos op de draak : 'Zie nu eens wat je gedaan hebt, de elf Mercurius is zo verdrietig.' De draak kwam steeds dichter bij Elwin, en Elwin begon meer en meer te rillen.

Het wezen dat naast Elwin stond gaf een ei aan Elwin en zei dat hij beter kon vertrekken. Alleen met het liedje van Sandra zou Elwin de draak tegemoet kunnen treden. 'Het is een Kabela-ei, Elwin, waar een heleboel kabela's uit kunnen komen,' sprak het wezen. Maar wat er toen gebeurde. De draak begon het wezen op te eten. 'Ren voor je leven,' schreeuwde Mercurius. Elwin wist niet wat hij moest doen. Hij

kon niks tegen de draak beginnen. Wel wist hij dat de dwerg Bilmageln later de buik van de draak wel kon opensnijden om de arme kabela's eruit te halen. Maar eerst moest Elwin maken dat hij wegkwam. Oh, wat holde Elwin, en ook Mercurius was nergens meer te bekennen. Na een lange reis was Elwin weer thuis en legde het ei op tafel. Het was een groot ei, en Sandra haalde een rode doek op om het ei te bedekken. Het moest goed warm blijven, dus Sandra besloot om het ei in een mand te doen met wat dekens. De volgende ochtend vroeg kwam het ei uit, en allerlei wezens die half octopus half schorpioen waren kwamen er uit. Wat waren ze nog klein, en er waren er zoveel. Elwin en Sandra waren erg verrast. Elwin had Sandra het hele verhaal verteld, en Sandra zou dat liedje nog eens voor Elwin zingen :

Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon.

Maar Sandra kon niet verder zingen, want de draak was Elwin achternagelopen, en was nu zelfs bij Elwin's huisje in de Drokelaar aangekomen. 'Hap,' zei de draak, en het huisje gleed in de maag van de draak. Er borrelde hier groene lijm, en Elwin en Sandra zagen hier zoveel kabela's lopen, en wat waren ze groot. De kleintjes begonnen te piepen, en de groten buiten begonnen te brullen. Ineens kwamen ze het huisje binnenstormen en namen hun kindjes in hun armen. Oh, wat was dat een prachtig gezicht. Elwin glimlachte, maar Sandra was flauwgevallen van de schrik. En daar was het wezen wat net door de draak opgegeten was ook. Hij was zo blij Sandra te zien, en nam haar in z'n armen. Het leek wel alsof het wezen Sandra al kende. 'Alsjeblieft, Sandra,' zei hij, 'zing het liedje voor ons, dan zal de draak ons uitspugen.' Hij zei dit zo lief, dat Elwin wist dat ze elkaar al echt moesten kennen. Maar Sandra was met geen mogelijkheid bij te brengen.

In de Drokelaar was er inmiddels rep en roer, want het huisje van Elwin en Sandra was verdwenen. De draak was inmiddels naar de drokelaarbergen gegaan. De koning was al naar de dwerg Bilmageln gegaan, want die moest de buik van de draak opensnijden om Elwin, Sandra en de kabela's te redden. Ook Mercurius de elf was inmiddels in de Drokelaar aangekomen. Bilmageln en Mercurius zouden samen naar de drokelaarbergen gaan om de draak te zoeken. Ook de koning ging mee, met nog een paar dappere drokelaars. Maar de draak was woest en dreigde heel de Drokelaar in te slikken. Een enorm gevecht ontstond er, en zelfs het drokelaarleger moest er aan te pas komen. De draak spuwde vuur en andere dingen. Ineens stonden er twee

mannen met baarden en ronde brilletjes in de opening van de grot waar de draak zich schuilhield. Het waren Van Dam en Van Dam, die ook wel de mozes-tweeling werden genoemd. Zij werkten bij de politie.

Ineens begonnen ze te zingen :

Zeeen, beste zeeen, 't is uit met het verdriet,

Zeeen, woeste zeeen, die thee die lust ik niet,

Koffie, lekk're koffie, naar boven nu, heel snel,

Koffie, beste koffie, zeg trek eens aan de bel,

Zeg golven ga nu aan de kant, ik maak een pad, ik maak een rand,

Zeg golven, ga nu gauw heel vlug naar jullie huisjes terug.

Maar toen riep een drokelaar : 'beste meneren van de politie, het is heel aardig om een liedje te zingen, maar we hebben ditmaal niet met woeste zeeen te maken, maar met een woeste draak.'

'Oh,' zeiden Van Dam en Van Dam gelijktijdig, 'maar het werkt ook op draken.' En daar scheurde de buik van de draak open, terwijl het huisje van Elwin met de wezens naar buiten kwamen stromen. Oh, wat waren ze allemaal blij, maar de draak werd woester en woester. De scheur ging weer dicht en de draak begon te groeien, nog groter dan hij al was, en begon alles op te slokken, zelfs Van Dam en Van Dam, en daarna heel de Drokelaar.

'Gezellige boel,' zei Van Dam tegen Van Dam, toen ze door de maag van de draak gleden. Toen begonnen de gebroeders Van Dam weer te zingen :

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, wil je dat wel geloven, op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen de piramiden, daar hoog in de lucht, zoveel tunnels zijn daar. Daar hoog in de lucht, dat wil je wel geloven, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar wonen alle vogels, daar hoog in de lucht, op het topje zijn wij, daar hoog in de lucht, op het topje van die dieren, daar op het topje van de lucht, daar woont Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen de leeuwen, op het topje van de lucht, daar staat Ra. Daar hoog in de lucht, op het topje van rivieren, op het topje van de lucht, daar staat Ra.

Daar hoog in de lucht, daar vliegen krokomieren, daar hoog in de lucht, daar vliegt ome Ra, daar hoog in de lucht, op het topje van de dieren, op het topje van de lucht, daar woont ome Ra.

Hallo, ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla. Hallo ome Ra, op het topje van de bomen, hallo ome Ra, op het topje van de vla.

En floeps, daar kwam ome Ra ineens aanlopen. Ome Ra had een hele grote werksleutel in z'n hand, die de wolvekrokodille-klauw heette. Maar de wanden van de drakenmaag begonnen ook in draken te veranderen en alles werd nog een keer opgegeten, zelfs ome Ra. En telkens ging alles van maag tot maag, en keer op keer werden ze opgegeten, tezamen met alle tovenaars die hen wilden helpen. Het leek wel alsof niemand hier tegen opgewassen was. Maar toen ineens werd Sandra weer wakker en begon het liedje over Kabela te zingen :

'Kabela, met je mooie poorten, Kabela, ik wil jouw gouden stem graag horen. Een draak stal jou uit het hart van een gekroonde prinses. Kabela, nu zo diep verborgen, achter gordijnen van stierenlijm. Mercurius was een mooie elf, maar nu zij haar stad mist, werd zij nog mooier, want haar tranen schitteren in de zon, waar regenbogen uit komen, bruggen naar de zeeen van de zon. Kabela, met je gouden haren, met je gouden elven, jij zingt nog steeds voor de zon. Jij droogt nog steeds alle tranen. Kabela, de zevende steen van het hart van een prinses. Zij straalt als de zon. Kabela, zeven reuzen schiepen jou, zeven reuzenkoningen brachten jou, naar het hoofd van de elf Mercurius, zeven reuzenhoofden droeg jij, ja, de zevende, dat was jij. In een schip verliet jij de haven, om in het hart van de draak te wonen zo'n lange tijd. Maar in de oven werd je mooier, oh kostbare steen, hier kon jij de tranen drogen, oh tranendroger.

Oh, Kabela, de zevende van zeven, oh Kabela met je harten van goud, nu mag jij voor altijd wonen, in het hoofd van Mercurius waar je zoveel van houdt. Jij daalde tot haar gouden mond, waar jij haar verbood te spreken, maar nu draag jij daar engelenhout om in vuur aan te steken. Oh, Kabela, oh Kabela, het sieraad van een moederelf, waar de groene watervallen druipen. Jij versloeg de draak door jouw lied, geregen de tranen, als door kastelen druipend, bracht jij jouw stierenlijm tot het hoofd van rijm, daar waar de elven dichten, daar waar zij woorden en talen spinnen, van letters in chocolade.

Oh Kabela, oh Kabela, met elven in jouw gouden poorten, waar paarlen uit stromen, tot sieraden van bokkenmelk, waar het maanlicht rijst, waar het maankind speelt, waar het oog kijkt om bomen te versieren. Jij brengt honing tot de bloemen, waar zij drinken in zwijm. Jij geeft hen de schatten van vergadering, badend in stierenlijm. Oh poorten van het groene goud, kroont de tafelen met een degen, brengt de zonnen van

het zuiverste hart, tot hen die de tranen weven. De kleermaker van het elvenschoon, draagt het goud tot hen die beven.'

En toen het liedje klaar was ontplofte de draak in duizend stukjes, terwijl een gouden vuurbol te voorschijn kwam. De Drokelaar was gered. En heel langzaam begon Kabela naar het gat in het hoofd van de elf Mercurius te zweven. 'Dat was zeker een drakenliedje, of niet Sandra ?' vroeg Elwin. 'Ja,' zei Sandra, 'het was eerst een drakengedicht wat ik ooit eens gemaakt heb, en toen later heb ik er dit liedje van gemaakt.'

'Nou,' zei Elwin, 'ik vind het maar knap. Het is een toverliedje. Dus die stierenlijm is eigenlijk de verbinding tussen de letters van de bokkenmelk ? Dus eigenlijk is die stierenlijm de taal ?'

'Ja,' zei Sandra, 'en deze wordt vooral ook veel gebruikt door schrijvers en dichters.' Elwin glimlachte. De elf Mercurius zei dat elk dier z'n eigen vloeistof verspreid om de bomen, de bloemen en de drokelaars te helpen. Elwin was in zijn avonturen al veel van die drankjes tegengekomen. De elf Mercurius had twee staven in zijn hand waar een heleboel kraantjes aan vast zaten. De zilveren staaf heette Maankind, en de gouden staaf heette Regenjongen. Als Elwin die twee in zijn huisje aan de muur zou hangen, dan kon hij altijd van al die drankjes wat laten stromen. Ook de bokkenmelk en de stierenlijm zaten ertussen, maar die mochten natuurlijk niet gedronken worden, dat begrijp je natuurlijk wel.

Hoofdstuk 12. De Derde Staaf

Binnen de kortste tijd had bijna heel de Drokelaar van die kraantjes-staven aan de muur hangen. De koning was maar wat trots. 'Zeg, Mercurius,' vroeg Elwin, 'wat zijn nu die andere edelstenen. De eerste steen heet Kabusa, waar wezens die half slang, half krokodil zijn wonen, de tweede steen heet Marudiak, waar wezens die half hond, half octopus zijn wonen. De derde steen heet Tabalia, waar de wezens wonen die half wolf, half krokodil zijn, en ... de rest weet ik nog niet, behalve dan de zevende, Kabela.'

De elf draaide zich naar Elwin toe en zei : 'De vloeistoffen van die stenen kun je ook terugvinden op de kraantjesstaven. De vierde steen heet Tirnia, waar de half wolf, half octopus wezens wonen, de vijfde steen heet Tradiak, waar de half slang half octopus wezens leven, en de zesde steen heet Oscherak, waar de half wolf, half hond wezens wonen.'

Elwin glimlachte. Hij kende ze nu alle zeven : Kabusa, Marudiak, Tabalia, Tirnia,

Tradiak, Oscherak en Kabela. Van veraf leek het Maankind een beetje op een vreemdsoortig langwerpig insect of een helder sieraad met edelstenen. Elwin zou eerst goed alles moeten doorpraten met de elf voordat hij goed met de staven om zou kunnen gaan. De elf zei dat deze zeven stenen erg belangrijk waren om de staven goed te kunnen laten functioneren. Als Elwin dat goed zou kunnen, dan zou hij van Mercurius nog een groene staaf erbij krijgen, gemaakt van smaragd. In het Engels heet deze groen doorzichtige steen een Emerald, en de staaf heette Emerald Insect. Met de langwerpige emerald staaf zou Elwin de toverpepermunt van de dwerg Bekehelm goed kunnen besturen. Deze dwerg en deze toverpepermunt had Elwin

ontmoet in het avontuur beschreven in het boek 'Elwin Terug Naar Egypte'. Met die toverpepermunt kon je dromen.

'Groene weg, groene weg, het pad van de dromen, ook al zit je alleen op je kamer, of eenzaam in je huisje, je kan altijd drinken van de toversap van pepermunt, en hups daar ga je, vliegend in het rond, je bent vrij als een vogel. Op de groene weg, de groene weg, het pad van de dromen. Ga gewoon van droom tot droom, je staat nooit meer stil,' zei Mercurius.

'Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op, en slaap niet meer, droom jezelf in een boot over 't grote meer, keer op keer, totdat je aan de overkant bent, in een nieuwe droom. Groene weg, groene weg, het geld moet rollen. Sta op en slaap niet meer, beleef het keer op keer, totdat je over bent, aan de overkant van 't meer. Groene envelop, groene envelop, het geld moet rollen, het reist en alles beweegt. Als in een automaat, gooi de munt erin, en rijd naar de overkant,' sprak Mercurius. 'Ja, dat ken ik nog uit wat boeken van drakengedichten die we vroeger op school uit het hoofd moesten leren.'

Op straat had de koning nieuwe lantaarns laten bouwen met de twee langwerpige staven erin. Elwin keek erg uit naar de derde staaf. Na een tijdje van veel oefenen en veel boeken lezen kon Elwin een beetje met de twee staven overweg, en ook de andere drokelaars begonnen het te leren. Ook de telefoonschepen boven de Drokelaar waarmee er programma's over de telefoon werden uitgezonden kregen de staven aan boord.

Mercurius zei dat Elwin het groene pad zou moeten bewandelen, wat zou leiden naar de zon van smaragd, waar hij de derde staaf zou ontvangen, de staaf van smaragd. Dit pad begon in het bos dichtbij de drokelaarbergen. Het was een pad vol gevaren. Er waren daar groene spinnen, en groene webben. In de verte zag Elwin Pinokkio op een troon zitten, en daar achter lag het land Bennes, het land van de bomen. Er groeide hier zulk vreemd fruit. Het was fruit met gestreept zaad. Als je het fruit doormidden sneed dan kon je altijd in het zaad filmpjes bekijken. Pinokkio was een jongen van hout. Langs de kant van de weg stonden bomen waarin jongens groeiden. Ze waren erg slaperig, en hoe Elwin ook riep en aan de bomen schudde, ze werden niet wakker. Was Pinokkio dan de koning hier ? En waarom groeiden er slapende jongens in bomen ? Elwin hoopte maar dat ze fijne dromen hadden. Mercurius zei dat achter het land Bennes het land Sulva lag. Dat was het land van de edelstenen. Hier zou Elwin op zoek moeten naar de zon van smaragd om de derde staaf te ontvangen. Elwin had een beetje dorst gekregen en sloeg een groot stuk fruit van een boom af met zijn handjes. Toen het op de grond viel barstte het in tweeen en Elwin zag het gestreepte zaad, waarin filmpjes verschenen. Elwin begon van de zachte vrucht te drinken. Wat

was dat lekker en wat waren dat een leuke filmpjes. Toen Elwin bij de troon van Pinokkio aangekomen was zag hij dat Pinokkio ook sliep. Het leek wel alsof iedereen hier sliep. In het land Bennes waren prachtige bloemenvelden, plantenvelden en boomgaarden, en Elwin zag er naar uit om het land Sulva binnen te treden. Elwin zag het glinsteren in de verte, op een hoge berg. Elwin zou door een grot in die berg moeten.

Na een hele lange tijd lopen kwam Elwin eindelijk aan bij de grot. Elwin nam een hapje van een grote vrucht die daar hing, en liep naar binnen. Maar wat was dat nou ? Achter de vrucht in de boom zat een slang die naar Elwin toegleed. 'Wat kom jij hier doen, kereltje ?' vroeg de slang. 'Oh,' zei Elwin, 'dag meneer de slang, ik ben Elwin uit de Drokelaar, en ik ben op reis naar de zon van smaragd.'

'Je mag er niet door,' zei de slang. 'En waarom niet ?' vroeg Elwin. Toen kwam de slang dichterbij, en Elwin schoof snel een eindje naar achteren. 'Zeg Elwin,' zei de slang, 'je kent nog lang al die vruchten niet in het land Bennes. Als je die vruchten eet, en de filmpjes goed bekijkt, dan zie je welke gevaren je in het land Sulva kunt tegenkomen, en hoe je die moet overwinnen.'

'Daar heb ik nu geen tijd voor, meneer de slang,' zei Elwin, 'ik moet erdoor.' En toen duwde Elwin de slang opzij en ging de grot binnen. 'Dan moet je het zelf maar weten,' riep de slang hem na. Met grote stappen liep Elwin door de grot. Maar al snel kwam hij in een groen web verstrikt, terwijl er een groene spin naar hem toekroop. 'Laat me erdoor,' riep Elwin tegen de spin. 'Wat is dit allemaal voor onzin ?' Maar de spin zei niets, en Elwin voelde hoe er lijm over zijn huidje begon te stromen. Het was groene lijm van het web, en het smaakte erg vies. Al snel kon Elwin zich helemaal niet meer bewegen. De spin kwam alsmaar dichterbij en Elwin kreeg in de gaten hoe

groot die spin eigenlijk was. Elwin keek naar zijn voetjes, en schrok heel erg, want zijn voetjes begonnen in een boomwortel te veranderen. 'Help,' riep Elwin, 'ik word een boom ! Had ik nou maar beter naar die slang geluisterd.' De spin zei nog steeds niets, en Elwin werd steeds banger en banger. Waarom moest hij nou altijd zo dom zijn. Elwin had gewild dat hij wat beter had geluisterd. Wat wist hij nou van de geheime gevaren van dit land af ? Toch helemaal niks ? Elwin begon harder te roepen. Ineens zag hij de slang voor zich met een vrucht, en drukte het bij Elwin in de mond. Elwin keek naar het gestreepte zaad en begon te drinken. Het was een filmpje over iemand die in een boom veranderde. Maar toen sprak hij een toverspreuk uit : Kristarvaka Vatorium, en toen kon hij zich weer bewegen, maar hij was nog steeds een beetje van hout, net als Pinokkio. De slang zei dat Elwin niet kon voorkomen dat hij een beetje houterig werd, maar als hij de toverspreuk zou opzeggen, zou hij zich weer kunnen bewegen. 'Kristarvaka Vatorium,' riep Elwin, en kon zich weer bewegen. Na een tijdje zag Elwin zijn schoentjes weer en kon verder lopen. De slang ging met hem mee. Elwin had nu z'n lesje wel geleerd en besloot dicht bij de slang te blijven en goed naar hem te luisteren. In de verte zag Elwin een glimmend driehoekje. Het was een poortje naar een diepere grot. Om het driehoekje heen groeiden rozepaarse felle bloemen en groeiden bananen die op lange neuzen leken. Elwin merkte dat zijn eigen neus ook begon te groeien, maar niet alleen maar op z'n hoofd, maar ook op z'n armen en benen. Elwin kon nu zoveel bloemen en planten ruiken. Elwin merkte dat als hij met de neusjes ging ruiken, dan ging hij een beetje zweven. Achter het driehoekige glimmende poortje waren zoveel bloemenveldjes omringd door grote rotsen. Er groeiden glimmende stenen in die rotsen.

De slang gaf Elwin weer een vrucht en Elwin keek naar het filmpje in het gestreepte zaad terwijl hij begon te drinken. In het filmpje veranderde iemand in een steen, maar nog snel zei hij even een toverspreuk : Cuyornaida Corset, en toen werd hij weer normaal, maar hij was nu wel een beetje van steen. Gelukkig kon hij wel weer doorlopen. Elwin raakte naar een tijdje weer verstrikt in een web, en merkte dat hij begon te verstenen. Hij kon zich niet meer bewegen, maar gelukkig had hij ditmaal goed naar de slang geluisterd en sprak de toverspreuk : Cuyornaida Corset, en floep, daar werd Elwin weer normaal, maar wel begonnen er edelstenen in Elwin te groeien. Nu ja, dat was beter dan er zelf één te worden. Nog vele malen raakte Elwin verstrikt in de webben, maar gelukkig kende hij de twee toverspreuken en had hij een goede vriend bij zich. Soms stroomde er ineens zoveel sap om Elwin heen dat hij dreigde te verdrinken, maar gelukkig had de slang hem daarvoor ook twee toverspreuken gegeven. Als hij die uitsprak dan verdween het sap en dan verscheen er een vrucht voor hem waarvan hij kon drinken. Dan was het gevaar weer voorbij, maar wel zou zo'n vrucht dan in Elwin zelf gaan groeien. Dat vond Elwin niet erg, want dan had hij altijd sap bij de hand. Die vruchten werden nooit zo groot, dus Elwin zou gewoon

Elwin blijven. De twee toverspreuken daarvoor waren : Oblizea Vitrininium en Currosael Burboggia.

Na een lange tijd lopen was Elwin eindelijk uit de grot, en in de verte zag hij de zon van smaragd schitteren. Hij was nu aan de andere kant van de berg, maar hoe zou hij nu op de zon van smaragd kunnen komen ? En hoe zou Elwin tegen de hitte bestand zijn ? De slang zei dat dat wel simpel was. Elwin moest gewoon veel van de vruchten eten, zodat zijn lijfje bestand tegen de hitte zou worden, en zodat er genoeg neusjes aan hem zouden groeien waarmee hij naar de zon van smaragd zou kunnen vliegen. Ineens stond Pinokkio voor hem die een paarse steen op Elwin's voorhoofd drukte. Die zat direct muurvast. Er begon een toren richting de zon van smaragd te groeien waarop Elwin zou kunnen lopen, maar het laatste stukje zou Elwin moeten vliegen. Aan de toren groeiden een heleboel besjes die Elwin kon eten.

Na een lange tijd kwam Elwin eindelijk aan op de zon van smaragd. Weer stond Pinokkio voor hem en gaf hem de staaf van smaragd, de Emerald Insect. Hier zou Elwin nog mooier mee kunnen dromen. Het was een dromenstaaf, en die zou ook in de huisjes van de Drokelaar aan de muur komen. Elwin was erg blij Pinokkio weer te zien. 'Zeg Pinokkio,' vroeg Elwin, 'waarom groeien er jongens in bomen, en waarom slapen ze ?' Maar Pinokkio zei niks en vertrok weer. Elwin keek recht voor zich uit. Hij was zo blij met de dromenstaaf. Elwin hield veel van dromen, en ook vele drokelaars uit de Drokelaar. Wat zouden ze allemaal blij zijn met de staaf. Elwin keek voor zich uit. Hij stond nu op het topje van de zon van smaragd. In de verte zag hij een andere zon, de zon van robijn. En daar was Mercurius ineens. Elwin stelde Mercurius ook dezelfde vraag over de slapende jongens die in de bomen groeien. 'Die jongens dromen,' zei Mercurius. 'Het zijn droombomen.'

'Oh,' lachte Elwin. Hij begreep het eindelijk. Dus misschien hoefde hij niet eens zo bang te zijn om in een boom te veranderen. Maar goed, Elwin had wel wat anders te doen dan dromen. Er was werk aan de winkel. Mercurius vertelde dat de staaf van robijn de vierde staaf was voor de drokelaarhuisjes. Elwin was natuurlijk erg benieuwd waar die staaf voor diende. Er zaten natuurlijk weer vele kraantjes aan. Mercurius zei dat door deze staaf de medicijnen stroomden voor als de drokelaars ziek waren.

Na een lang avontuur was Elwin eindelijk weer thuis, en het huis hing vol staven met kraantjes. Sandra was erg trots. Samen met Elwin zat ze op de bank. Elwin was erg moe. Morgen zouden alle huisjes van de Drokelaar zulke staven krijgen. De koning was maar wat trots op Elwin. Elwin keek het meest naar een diamanten staaf en een staaf die gemaakt is van zeepsteen. In de zeepsteen waren allemaal kleine lampjes te zien, en het hele huis was vol lichtjes. Maar Elwin was moe, en zou eerst flink wat

slapen.

De volgende morgen was Elwin vroeg wakker. Sandra was in de keuken bessensoep aan het maken ...'

Elwin stopte met lezen. In de andere kamer was fee Kassandra nog steeds spelletjes aan het doen met de kinderen. Toen viel Elwin's oog op een ander boek : Elwin op zoek naar Bilmageln. Elwin pakte het en begon direct te lezen …

Deel 3. Elwin Op Zoek Naar Bilmageln

Hoofdstuk 13. Sinsabijne

'De kinderen die al meer boeken van Elwin hebben gelezen, weten misschien al een heel klein beetje wie Bilmageln is. Bilmageln is een dwerg die kan toveren. Samen met Roodkapje en de wolf woont hij in het zuiden, heel ver weg. Elwin was al eens eerder bij Bilmageln geweest in één van zijn huisjes aan de rand van het land waar hij woont. Dat was een rieten huisje waar hij ook de wolf en Roodkapje had ontmoet. Dat was lang geleden, en dat avontuur kun je lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Bilmageln had vele huisjes en woonde in het land Sinsabijne. In het land Sinsabijne kunnen de dingen bewegen en praten. Er zijn daar huppelende stoelen, sprekende koffiepotten en bijvoorbeeld treinen die kunnen vliegen als vogels. Elwin wilde daar graag naartoe. Elwin zou eerst wat zeeen moeten splitsen met het toverliedje van ome Ra, en dan aan het eind van het pad door die zeeen zou Elwin een poortje doormoeten om in Sinsabijne te kunnen komen. Voor het land Sinsabijne lag het land Salom, waar Elwin ook eerst even doorheen moest. Dat was het land waar het voedsel leefde. Er waren daar sprekende bananen en zo. Elwin vond het wel spannend. Voor het poortje zat een drokelaarmevrouw met een baby op haar schoot. Ze gaf de baby melk uit de borst, en probeerde het babytje rustig in slaap te sussen. Het babytje huilde een beetje. De mevrouw gaf Elwin een heel groot waterpistool. Nou ja, het was eigenlijk geen waterpistool, maar een pistool met allerlei sappen. Elwin zou dat pistool nodig hebben in het land van Salom en het land van Sinsabijne. Niet alleen om mee te schieten, maar ook als een soort pomp om deuren mee te openen. Vaak waren er langs die deuren doorzichtige buisjes die eerst met een bepaald sap gevuld moesten worden en dan ging de deur vanzelf open. Elwin zag nu pas echt hoe belangrijk al die sappen waren die hij op z'n avonturen was

tegengekomen.

Elwin bedankte de drokelaarmevrouw en ging naar binnen. Hier moesten dus de dorpjes van snoep en de dorpjes van fruit wezen. Er waren hier chocoladestadjes en ook stadjes van marsepein. In de bossen leefden vreemde wezens zoals konijnekoeien, konijneberen en andere soorten vreemde konijnen. Dat waren vaak beesten met een konijnekop. Elwin vond het prachtig, maar wat hadden die dieren vaak ruzie met elkaar. Ging het om snoep, om beukenoten, of iets anders ? Elwin wilde het graag weten, want de vruchten konden in de dorpjes niet goed slapen van

het lawaai. Ook hadden ze van tijd tot tijd last van ratten die alles opvraten, dus Elwin had hier genoeg te doen. Op een dag besloot Elwin een keer naar dat bos te gaan om te praten met die dieren. Elwin stapte op een hond af met een konijnegezicht en lange oren. 'Dag meneer de konijnehond, waarom maken jullie allemaal zo'n ruzie ? En kunt u mij ook vertellen waar die ratten vandaan komen, en waarom ze de fruitdorpjes en snoepstadjes lastig vallen ?' Maar de konijnehond zei niks en rende weg. Het leek wel alsof de dieren niet met Elwin wilden praten. Of waren ze soms bang voor Elwin. Elwin liep dieper en dieper in het bos, maar het leek wel alsof alle dieren verdwenen waren. Uiteindelijk kwam Elwin bij een hele grote boom aan, met dikke wortels boven de grond. Er was een gat in de boom en Elwin stapte naar binnen. Konijne-ogen keken hem aan. 'Wat moet je hier ?' werd er gezegd. 'Jij hoort hier niet, dit zijn onze huisjes. Hier wonen wij, dus ga weer weg.' Elwin vroeg hen of ze alsjeblieft wilden stoppen met ruziemaken en al dat lawaai, omdat de snoepjes en vruchtjes en andere levende voedseltjes er niet van konden slapen. Maar oh, wat werd dat konijntje toen boos. Uit het donker kwam hij tevoorschijn. Het was een konijnetijger. Hevig begon het dier te brullen, en Elwin werd wel een beetje bang. Had Elwin dan wat verkeerd gezegd. Elwin deed een stap achteruit, maar de konijnetijger sprong op hem af, en beet Elwin in z'n hand. Nu werd Elwin ook boos, en zei : 'Kun je wat beleefder doen tegen een drokelaar uit de Drokelaar.'

'Horror,' riep de konijnetijger, 'horror, want jullie hebben ons zelf uit de Drokelaar verjaagd lang geleden.' En toen begon de konijnetijger te vertellen. 'Wat of wie is horror ?' vroeg Elwin. En wat Elwin toen zag daar schrok hij wel het meest van. Er kwam een lopende boom op hem af met allerlei konijnehoofdjes. De hoofdjes spraken en kwekten door elkaar heen. 'Ik heet horror en ik ben diabeet, dat is suikerziekte, dat wil zeggen dat ik teveel suiker heb, terwijl ik daar niet tegen kan.' Die ziekte kende Elwin wel, want sommige drokelaars in de Drokelaar hadden dat ook, en ook sommige kinderen die de boeken van Elwin lazen. Vanuit de lopende konijneboom kwamen allerlei ratjes tevoorschijn. 'Ik ben degene die de ratten stuur, want het snoep moet weg, en als beloning krijgen ze de vruchten en de andere voedseltjes er ook bij,' riep de boom.

'Maar waarom maken jullie altijd ruzie met elkaar ?' vroeg Elwin. 'Ruzie is goed,' zei de konijnetijger, 'door ruzie blijven de snoepjes ver uit onze buurt.' Nu begreep Elwin dat wel, maar was er dan geen andere manier ? Misschien dat Bilmageln wel een oplossing zou weten. Opeens kwamen er allerlei soorten konijnen op Elwin af, en Elwin werd daar zo bang van, dat hij begon te rennen en te rennen. Ja, het was echt wel het beste om eerst naar Bilmageln te gaan. Dit was geen doen. Toen Elwin even snel omkeek zag hij ook al ratten achter hem aanrennen. 'Weg uit Salom,' dacht Elwin. Hij wilde naar Sinsabijne. In de verte zag Elwin een poortje en hoopte dat hij

zo in Sinsabijne kon komen. Maar in het poortje versperde chocolade hem de weg. Elwin dacht dat er niets opzat om zich door de chocolade heen te eten. Wat een leuke manier van reizen was dit. Maar na een tijdje kreeg Elwin zoveel buikpijn dat hij moest stoppen, en direct begon de chocolade hem weer weg te duwen, totdat hij weer terug bij het poortje was. Nou, dat had dus ook niet echt veel zin. Op de grond lag een klein slangetje, en die zei : 'Elwin, hier rijden speciale auto's die door chocolade te eten vooruit kunnen komen. Zij kunnen geen buikpijn krijgen, en kunnen jou wel door de tunnel brengen naar Sinsabijne. Nou, dat wilde Elwin wel. Niet lang daarna stopte er een auto bij het poortje. De auto was van een soort doorzichtig plastic. Ook had de auto ogen en een mond, met nog een neus. Elwin zou dus gewoon met de auto kunnen praten. Daar stapte Elwin in, en de auto begon te eten en vertrok. Het was een lange reis door witte chocolade wat soms in andere kleuren voor hen stond. Dat was wel handig, zo'n auto. Daarna moest de auto nog een hele tijd al etend door marsepein rijden. Het ging best wel snel, en ineens kreeg de auto meer wielen en werd langer. Plotseling bemerkte Elwin dat ze in de lucht waren. De auto was bijna een vliegtuig geworden, en het snoep hier was heel erg zacht. Het waren snoepwolken en snoepluchten. Het was bijna sap. In de verte zag Elwin bergen van ijsjes gemaakt, bananenijs en andere soorten schepijs. Elwin kreeg er erge honger van, maar hij wist natuurlijk dat hij er buikpijn van kon krijgen. Het auto-vliegtuig at en vloog maar door. Waar zouden ze nu zijn ? Al in Sinsabijne of nog steeds in Salom ? Elwin wist het niet. Er lagen wat boekjes in de auto op de bank, en Elwin begon wat te lezen. Er stonden wat sprookjes in en wat drakengedichten. In Sinsabijne daar bewogen en spraken de dingen, en Elwin zag er naar uit om daar te zijn, en om Bilmageln de dwerg weer eens te zien. Misschien dat hij dan Roodkapje en de wolf ook weer tegen zou komen. In de boekjes stond dat Bilmageln een heel groot kasteel of paleis had, op het topje van Sinsabijne. Hier maakte hij speelgoed en andere dingen. In het topje van één van de torens van dat paleis daar zou de weg naar de slangenwereld beginnen. Maar Elwin had al een plan. Hij wilde op de één of andere manier ervoor zorgen dat de Drokelaar en Sinsabijne dichter bij elkaar zouden liggen, zodat Bilmageln veel dichter in de buurt zou zijn. Net zoals dat een keer met Klaas Vaak was gebeurd, die nu in het bos dichtbij Elwin woont. Hoe dat gebeurd is kun je ook lezen in het boek Elwin Terug Naar Klaas Vaak. Elwin wilde dat Bilmageln naast Klaas Vaak zou gaan wonen. En tja, als Elwin iets in zijn hoofd had, dan moest en zou het ook gebeuren, dat begrijp je natuurlijk wel. En het zou toch wel mooi zijn als Sinsabijne achter het bos in de Drokelaar zou liggen.

Na een tijdje vliegen kwam Elwin bij het kasteel van Bilmageln aan. Wat een vreemde wezens liepen hier. Levende pakken waspoeder, lopende schoonmaakmiddelen. Nu, daar wilde Elwin geen ruzie mee krijgen, want stel dat ze op Elwin zouden spuiten. Oh, daar kwamen ook al vliegende wasmiddelen en

schoonmaakmiddelen aanzetten die op Elwin begonnen te spuiten. Wilden ze niet dat hij hier zou zijn ? 'Ga weg,' riepen ze. 'Jullie hebben ons immers lang geleden uit de Drokelaar gezet.' Elwin wilde nu echt wel eens weten wat er dan eigenlijk gebeurd was, want de konijnen hadden het daar ook al over en die boom. Wat was er eigenlijk gebeurd ? Een vriendelijke dwerg stond achter Elwin. De waspoeders en schoonmaakmiddelen waren ineens allemaal verdwenen. Het was Bilmageln. 'Hallo Elwin,' zei de dwerg, 'wat fijn om je weer eens te zien.' Elwin vertelde het verhaal over de konijnen en ook de plannen die hij had. Bilmageln begon te lachen. 'Kom maar mee,' zei hij. 'Ik heb lang op je gewacht.' En ze liepen op een grote trap van

smaragd naar boven, waar het paleis stond. Binnen keek Elwin zijn ogen uit. Er hingen hier zoveel klokken, en ze hadden ogen. Misschien konden ze zelfs spreken. Ook hingen er veel grote edelstenen aan de muur. Er kwam zoemend geluid uit die edelstenen, en in sommige edelstenen zag Elwin allemaal dingen verschijnen. Het leken wel een soort televisies. Toen liepen ze op een trap van robijn naar de volgende verdieping van het paleis. 'Het gaat beneden allemaal weer veranderen hoor, Elwin,' zei Bilmageln. 'Laten we naar de toren van het slangenpad gaan.' Ze moesten vele trappen bewandelen en Elwin zag vele prachtige zalen, waarvan Bilmageln zei dat ze allemaal weer zouden veranderen. Eindelijk waren ze in de slangentoren. Elwin keek uit het raampje en zag grote slangen in de lucht bewegen. Hier moesten ze op lopen en rijden om in de slangenwereld te komen. Daarachter zou de vissenwereld liggen, en nog verder weg was de apenwereld.

'Meneer Bilmageln,' zei Elwin. 'Ik heb daar eigenlijk geen zin in. Ik wil gewoon dat u met mij meegaat om naast Klaas Vaak te wonen.' Bilmageln grinnikte een beetje. Elwin staarde in een blauwe edelsteen, en kwam daar ook in terecht, terwijl alles daar vroor. 'Zo Elwin,' zei Bilmageln, 'waar wil je in veranderd worden. Je weet dat de dingen die ik maak gewoon kunnen praten en bewegen.' Bilmageln had een blauwe edelsteen aan Elwin laten zien, en door er in te kijken kom je er in terecht. In deze wereld vroor alles, en hier kon Bilmageln Elwin veranderen in wat hij maar wilde. Maar Elwin wilde het niet. 'Haal me eruit,' zei hij tegen Bilmageln. Toen drukte Bilmageln hem een paarse edelsteen onder zijn neus, en toen Elwin daarin keek kwam hij daarin terecht. Hier was het erg warm. Door de kou kom je vast te staan, maar door de hitte kun je weer bewegen en omgevormd worden. Die twee stenen werken met elkaar samen. Elwin vond het maar eng. 'Heel leuk,' zei Elwin, 'en ik weet dat u heel goed kunt toveren, maar waarom gaat u niet mee naar de Drokelaar om naast Klaas Vaak te wonen ?' Bilmageln glimlachte. 'Elwin, je bent nu in Sinsabijne, en je moet hier altijd blijven, want de Drokelaar heb ik al hier in Sinsabijne neergetoverd.' Elwin begon te stralen.

Hoofdstuk 14. Elwin wordt een Auto

Elwin voelde zich er erg fijn over dat de Drokelaar nu in Sinsabijne was. En Bilmageln beloofde dat hij naast Klaas Vaak zou gaan wonen. Hij zou het kasteel iets kleiner maken en dan het naast Klaas Vaak toveren. Elwin glimlachte. Dat was allemaal snel geregeld. Maar toen vertelde Elwin weer het verhaal over de boom en de konijnen, hoe ze altijd ruzie maakten om het snoep te verjagen. 'Ach, dat snoep is ook niet goed,' zei Bilmageln. Als we Salom nu in Sinsabijne toveren dan lost het zich allemaal vanzelf op. Laten we ons er niet te druk om maken. We hebben wel andere dingen te doen. Daar had Bilmageln misschien wel gelijk in. Bilmageln haalde

een hele rits speelkaarten tevoorschijn, en legde ze op elkaar. 'Ze moeten gewoon veel meer spelletjes met elkaar doen, in plaats van oorlog voeren,' zei Bilmageln. 'Oorlog voeren ?' vroeg Elwin.

'Eerlijk zullen we alles delen. In spelletjes kan dat,' zei Bilmageln. 'Nou,' zei Elwin, 'dat weet ik nog niet zo net. Er zijn winnaars en verliezers.'

'Mis,' zei Bilmageln, 'want de ene dag win jij en de andere dag win ik. De speelkaarten leven, dus ze hebben allemaal wel eens hun dag. Het is als de zon die ondergaat en dan weer opkomt en dan weer ondergaat.'

'Oh,' zei Elwin, 'dan doen jullie zeker veel spelletjes in Sinsabijne.' Bilmageln glimlachte en zei : 'Ja, natuurlijk, Elwin, en het is een levend spel met levende dobbelstenen, levende speelborden en levende pionnen.' In Sinsabijne lag een stadje dat Okus heette, waar sprekende auto's en andere levende voertuigen woonden. Elwin zou daar wel eens naartoe willen. Bilmageln zei dat je hier muziekinstrumenten in je benen kon laten bouwen. Daar keek Elwin wel even van op. Muziekinstrumenten in je benen ? Op naar Okus. Onderweg kwamen ze veel levend speelgoed tegen : Speelgoedsoldaatjes, speelolifanten en andere dingen. In Okus was er veel lawaai en veel muziek, maar Elwin vond het prachtig. Het leek wel op een grote kermis. Het was wel erg duur om muziekinstrumenten in je benen te laten bouwen. Hier betaalden ze met bakkerman's munten, net zoals in de Drokelaar. Bilmageln zei dat Elwin de munten in een speciale automaat moest stoppen, en dan zou de automaat het muziekinstrument er wel inbouwen. Het was een soort autootje waar Elwin in moest stappen, een soort dokter op wielen. Toen Elwin de munten in de gleuf begon te steken begonnen er om hem heen stangen te bewegen. Het was een soort grote donkere bol waar hij in zat, als de bol van een helicopter. Zou het pijn doen ? Elwin zou graag een piano in zijn benen willen hebben, die zou gaan spelen als hij zou lopen. En als Elwin zou bukken zou Elwin ook zelf de knopjes in kunnen drukken. Elwin wilde een piano met allerlei soorten geluidjes, een soort keyboard of synthesizer. Er kwamen gaten in Elwin's beentjes en daar werden de knopjes ingeschoven. Het deed gelukkig geen pijn, en het ging erg snel. Hier zou Elwin ook mee kunnen vliegen. Ook waren er langs de benen van Elwin kleine wieltjes ingebouwd. Waar zou dat nou weer voor zijn ? Bilmageln zei dat het een soort rollende muntjes waren die ervoor zorgden dat Elwin overal inkon, en het was belangrijk in sommige tandwiel-liften en tunnels om vooruit te kunnen komen. Elwin voelde zichzelf al een beetje als een auto. Nu waren er ook machines die muziekinstrumenten in je armen hoofd of mond konden inbouwen. Zo zou Elwin langzaam maar zeker in een auto veranderen. Elwin vond het maar spannend. Dat had hij altijd al willen zijn, en dat kon hier, op deze vreemde kermis.

Bilmageln glimlachte. Elwin vond het prachtig, en zag allerlei banen waar hij al op zou kunnen. Elwin had nu genoeg wieltjes, rollende bakkerman's muntjes. Zoals jullie misschien wel weten, als jullie de andere Elwinsboeken ook hebben gelezen, zijn die bakkerman's muntjes een soort tovermuntjes waar je een heleboel dingen mee kunt doen. Je kunt er bijvoorbeeld filmpjes in bekijken. Het zijn een soort kleine televisietjes. En nu kwam Elwin erachter dat het ook wieltjes waren. Nu snapte Elwin waarom hij er zoveel muntjes in moest gooien. Dat werden natuurlijk zijn wieltjes. Daarom was betalen in Okus nog wel leuker dan in de Drokelaar. En diep in zijn hart hoopte Elwin natuurlijk dat deze kermis ook in de Drokelaar zou komen. 'Het is in ieder geval al dichtbij de Drokelaar,' zei Bilmageln, 'maar over een tijdje zijn deze machines ook bij jullie, in alle dorpjes en stadjes.' Wat zou dat een dolle boel worden, dan zou heel de Drokelaar in een kermis veranderen. Elwin glimlachte. In een andere machine moest Elwin zijn mond wijd open doen, en werden er muziekinstrumentjes in gestoken. Dat deed niet zoveel pijn, maar het leek net alsof Elwin bij de tandarts was. Hij had even een hele dikke mond, en toen hij begon te praten kwamen er allerlei geluidjes bij, uit zijn mond. Wat waren dat prachtige geluidjes. Elwin had nu electrische piano-tanden, keyboard-tanden, en aan de zijkanten zaten ook nog wat instrumentjes, en daardoor had Elwin ineens zulke dikke wangen, maar die instrumentjes zouden nu een tijdje steeds kleiner worden. Elwin haalde diep adem. Wat was dit spannend, en wat zou Sandra opkijken. Als hij ademhaalde hoorde hij nu zulke zachte geluidjes, en het leek wel alsof ze van heel ver weg kwamen. Maar het was gewoon in Elwin'smond. Toen Elwin in de spiegel keek, zag hij dat hij nu tanden in allerlei kleuren had. Dat waren regenboogtanden, zei Bilmageln. Elwin vond het maar prachtig.

Nu zou Elwin moeten ontdekken welke toontjes hem zouden laten vliegen. Elwin moest leren deze instrumenten te bespelen, en tegelijkertijd weten hoe hij ermee moest sturen. In Okus waren daar ook wel scholen voor. Bilmageln zou Elwin daar wel naar toe brengen. Toen ze bij een school aankwamen stonden daar allemaal mannen met hoge hoeden voor de ingang. Ze keken niet erg vriendelijk. 'Welkom op onze ganner-school,' zei een wat vriendelijkere man. Elwin kon zich herinneren dat hij in Egypte eens gegannerd had, dat was een vreemde zeilsport wat wel een beetje leek op dit. 'Dag vriendelijke meneer,' zei Elwin, 'is dit dan hetzelfde als Egyptisch zeilen ?' De meneer begon te glimlachen en zei : 'Nou, Elwin, je moet het zo zien. Dit is een hogere school voor ganneren, een soort universiteit. Hier kun je leren nog beter te ganneren en zijn er veel meer mogelijkheden. Eerst zullen we kijken hoe goed je al kan ganneren en dan zullen we je indelen in deze hogere klassen.'

Toe maar, een universiteit. Waar was Elwin nu weer terecht gekomen ? Maar Elwin vond het allemaal prachtig. Die norse meneren moesten natuurlijk goed onderzoeken

waar Elwin het best zou kunnen wezen. Elwin kwam in de klas terecht die de huilende uil heette. Waarom die klas zo heette wist Elwin niet, maar het zou wel goed wezen. Elwin moest daarvoor naar een school aan de rand van Okus. Elwin kreeg een hele aardige meester. Die meester heette meester Uttenvoort. Elwin vroeg aan de meester waarom de klas de huilende uil heette. 'Nou Elwin,' zei de meester, 'dat is heel goed dat je dat vraagt. Maar dat zul je later zelf wel ontdekken.'

'Nou, wat is dit nou voor een meester,' dacht Elwin, 'die wil me niet eens antwoord geven op m'n vraag. Maar goed, dat komt later dan wel, en misschien is het inderdaad

wel beter als ik dat zelf ontdek. Dan ben ik zelf ook een beetje meester.' Hier in deze klas moesten ze leren door welke tonen ze de sapjes in werking konden stellen. Er zaten een soort kleine kraantjes in de muziekinstrumentjes, en die kraantjes werden geopend door verschillende toontjes. Als je wilt weten waar die sapjes voor dienen, lees dan de vorige boeken van Elwin. Sommige kraantjes gingen alleen open door een bepaald muziekje. Elwin moest al die muziekjes uit z'n hoofd leren. Ook moest Elwin de muziekjes kennen om de kraantjes weer dicht te doen. Vaak waren dat dezelfde muziekjes, maar soms waren dat weer hele andere. De sluitmuziekjes waren heel belangrijk omdat anders de boel zou overstromen, wat ongelukken zou kunnen veroorzaken. Die sluitmuziekjes leken soms wel een beetje op slaapliedjes. Elwin moest goed de verschillende instrumentjes leren kennen en hun klanken. Het was een hele bijzondere muziekschool. Ze zouden een reisje maken naar Bennes, het land van de bomen. Elwin voelde zich als een auto, een vliegende auto, in helicopterwolken.

En daar gingen ze, het klasje, en de meester. Het was niet zo'n groot klasje. Elwin zwaaide naar de dingen beneden. Bennes lag nu ook in het land Sinsabijne. Daar had Bilmageln voor gezorgd, zodat Elwin er niet zo lang over hoefde te doen om daar te komen. Over de wieltjes groeiden lapjes die loken heetten, en door verschillende toontjes gingen de loken open en dicht. Elwin vond het geweldig. Elwin voelde zichzelf als een kermisdraak in de lucht. En door de verschillende toontjes schoten de sapjes door hem heen en kon hij de sapjes spuiten naar de bomen beneden hem. Oh, wat maakte Elwin een mooie muziek. Elwin leerde al heel goed ganneren, en dit was op universiteits-niveau nog wel. Wat was dat toch knap. Bilmageln was erg trots op Elwin. In Bennes groeide er ook vaak loken aan de bomen. Er waren daar ook slangen met loken, en vaak maakte het een ritselend geluid. Elwin vond het prachtig. In een meertje zag hij wat octopusen zwemmen met grote tentakels die ook loken hadden. Er kwam een vreemde stof vanaf, een soort poeder. En Elwin begon te niezen. Elwin werd er een beetje duizelig van en moest landen. Hij kwam terecht op het mos aan de rand van het meertje. 'Kom je in het water, Elwin ?' riepen de octopusen. Dat wilde Elwin wel, en voorzichtig stapte hij in het water. Brrr.. wat was dat water koud zeg, maar Elwin moest gewoon even wennen. En daar ging Elwin. Hij zwom richting de octopusen. 'Ha, Elwin,' zeiden de octopusen, 'wat fijn jou eens te zien.' Elwin werd er helemaal warm en zacht van binnen van. De octopusen waren erg aardig voor hem. Wat hadden ze toch een prachtige loken. Als ze bewogen dan begonnen de loken zo mooi in elkaar en uit elkaar te schuiven. Elwin kon zich herinneren dat hij zoiets ook eens op een draak had gezien. En Elwin had nu ook zo'n huid. De bomen waren hier zo prachtig. Elwin dacht aan Sandra. Zij zou het hier ook prachtig vinden. Elwin had straks thuis heel wat te vertellen. Maar eerst was er werk aan de winkel. Daar was de meester en de rest van de klas ook al. Ze moesten nu leren onder water te ganneren. De meester zei dat als je goed onder water kon

ganneren, dan kreeg je vanzelf zuurstof, zodat je niet telkens naar boven hoefde.

De octopusen zouden hen wel helpen. De octopusen werkten als hulp-meesters en juffrouws voor de school in Okus. Vaak gingen er vanuit Okus schoolreisjes hier naartoe. De meester kende de octopusen al heel goed. Hij was hier al zo vaak geweest. De meester glimlachte, en daar gingen ze allemaal kopje onder. Onder water hoorden ze allerlei tonen die nodig waren om te zwemmen en zuurstof te krijgen. Ze zouden diep naar beneden gaan. De octopusen hielden hen goed in de gaten, en konden bijspringen waar nodig was. Ze konden ook zuurstof spuiten, zodat als iemand niet zoveel adem meer had, even onder water kon bijvullen. Na een tijdje kwamen ze in een open plek onder water, een soort luchtbel. Er was hier een klein bos, met mos op de grond, en een heleboel slangen met loken. De slangen begonnen over Elwin heen te glijden, maar Elwin was helemaal niet bang. Ook deze slangen werkten voor de school. Ze zouden helpen bij het ganneren. De slangen begonnen Elwin'smuziekinstrumenten te bespelen, en ineens voelde Elwin de wind in z'n rug. Snel liepen ze naar een open plek in het bos, waar weer een meertje was. Het was erg koel water en met z'n allen doken ze in het kolkje. Het was een hele lange tunnel, maar door de slangen ging het allemaal erg snel. De slangen kenden de muziekjes waardoor ze sneller konden gaan. Na een tijdje was Elwin erg gewend aan deze muziekjes. Hij kon ze wel dromen, en dat was ook de bedoeling. Er werd verteld dat er een heleboel loken bestonden, en dat er ook bomen bestonden met eetbare loken. Als je die zou eten dan zou je nog betere loken krijgen. Die vervingen dan de ouden en groeiden zo aan je vast als een huid. Elwin wist dat veel insecten en slangen dat soms ook hadden. Dan kregen ze een tweede huid. Ze waren op weg naar de vruchtloken en de snoeploken, in het land Salom, waar het voedsel leefde.

Voor de poort van het land Salom zat een vrouw een kind borstvoeding te geven. Het kind huilde een beetje, en de vrouw probeerde het kind te sussen. Ze waren nog steeds onderwater. Opeens begon Elwin dieper en dieper te zakken, en werd heel zwaar. Wat was er aan de hand ? Ineens riep een van de slangen : 'Elwin, eet !' Elwin was namelijk omringd door hele zware loken, en moest zijn weg er doorheen eten. Elwin merkte dat hij door te eten vooruit kwam en weer lichter werd. Het leek wel alsof er lichtjes aangingen. Daar liep een meisje met een kaarsje in haar hand. Toen ze Elwin zag gaf ze een gil en rende weg. De slang zei dat als Elwin heel goed onder water zou kunnen ganneren dan zou Elwin gewoon onder water kunnen staan, lopen, praten en nog veel meer. Nou, dat leek Elwin wel wat.

Door de geluiden die de slangen maakten merkte Elwin dat hij soms erg snelle bewegingen maakte, net als kippen en slangen. Die slangen leken wel een beetje op levende treinen. Elwin zou ook wel graag een trein willen worden. Elwin at maar door en door, maar waar waren de meester en de anderen gebleven ? Alleen de slang

was nog bij Elwin. 'Psst...' zei de slang, 'Elwin, zou jij al naar een hogere klas willen ?'

'Nou,' zei Elwin, 'dat moet ik eerst aan de meester vragen.' Maar toen zei de slang : 'Elwin, ik weet een school waarop je nog beter kan leren ganneren en waar je zelfs kunt veranderen in een trein.' Elwin keek naar de slang. De slang had hele bolle groene ogen aan de zijkant. Het was een prachtig gezicht. 'Waar moet ik dan naartoe ?' vroeg Elwin. 'Kom maar mee,' zei de slang. En ze zwommen naar een huisje heel heel diep onder water, wat diep in de zeebodem lag. Elwin stapte naar binnen, en merkte dat hij gewoon kon lopen, terwijl er nog steeds water om hem heen was. Het water was hier wat dunner, en Elwin hoefde ook niet meer te eten en te drinken. Dat ging nu allemaal vanzelf door de loken. De slang lachte. 'Welkom bij mij op school. Ik ga je in een trein veranderen.' Elwin grinnikte. 'Hoe ga je dat doen ?'

De slang keek Elwin diep aan en zei : 'Ken je Lapoen ?' Nee, dat kende Elwin niet. 'Lapoen is een ander stadje in Sinsabijne,' zei de slang. 'Je komt nu net uit Okus, waar de voertuigen leven, maar je gaat nu naar Lapoen. In Lapoen daar leven de koffiepotten.'

'En wat hebben we daar aan ?' vroeg Elwin brutaal. 'Dat zul je wel merken,' zei de slang. Aan de andere kant van het huis was een deurtje waardoor ze in de koffie terecht kwamen, en ze moesten een heel eind lopen om in Lapoen te komen. Het was een echte koffie wereld. In de verte kwam er een klein mannetje aan lopen dat op een driehoekje leek, een soort sparretje. Het mannetje was gestreept als een zebra en heette RAKKA. 'Dag Elwin,' zei het mannetje, 'ik ben koning RAKKA van Lapoen, het rijk van koffie. Hier leven de koffiepotten, en stroomt de koffie zoals het nergens stroomt.' Om hem heen vlogen een aantal hele kleine papegaaitjes. Elwin vond het een vrolijk gezicht. 'Ik wil jou nog wel wat beter leren ganneren, Elwin,' zei het mannetje, 'en onze slang zal je dan in een trein veranderen.' Nou, dat vond Elwin wel spannend. Maar toen kwam een van de papegaaitjes naar Elwin toevliegen en fluisterde : 'Elwin, pas maar op hoor, want ze hebben gewoon nog wat treinen nodig om koffiepotten heen en weer te laten reizen. Heb je daar zin aan om dat de rest van je leven te doen ?' Toen werd Elwin ineens rood en blauw van de schrik. En toen begon Elwin te rennen, zo hard te rennen, zoals hij nog nooit had gerend. Hij moest weg van deze gevaarlijke plaats, want wat als ze hem als trein willen gebruiken voor domme koffiepotten ? Nee, daar had Elwin echt geen zin in. Ren maar snel weg, Elwin. Maar de slang, de koning en de papegaaitjes kwamen achter hem aan. 'Nee,' riep Elwin, 'nee, ik wil geen trein worden voor de rest van mijn leven. Laat me met rust. Nee, nee.' En toen werd Elwin wakker. Hij had het allemaal maar gedroomd. Daar kwam Sandra aanlopen met een kop koffie. 'Nee,' schreeuwde Elwin, 'geen koffie !'

'Nou, rustig maar,' zei Sandra, 'wat is er met jou gebeurd ?'

'Ze wilden me in een trein veranderen,' riep Elwin. 'Ik had een nachtmerrie en ...' Maar verder kon Elwin niet komen, want Sandra begon langzaam in een trein te veranderen. 'Nee,' gilde Elwin. Maar daar werd Elwin weer wakker, zijn voorhoofdje was helemaal onder het zweet. Elwin droomde dus nog steeds, maar misschien was hij nu dan ècht wakker geworden. Bilmageln stond aan zijn bedje. 'Zo, Elwin, wil je wat lekkere thee ? Daar kun je lekker van slapen.' En toen nam Elwin wat lekkere thee van Bilmageln en viel weer in slaap. En toen kreeg Elwin weer een droom. Ditmaal was het over het rijk Naroen, het land van zeep, waar de wasmachines konden praten. Een mannetje met een vreemd hoedje kwam op hem aflopen en gaf hem een handje. Dat mannetje had een rond brilletje op en heette Kakebou. Kakebou was de koning van Naroen, het land van zeep en van de wandelende wasmachines. Er stonden een heleboel wasmachines om hem heen, en Elwin kon door de raampjes kijken en zag daar allerlei werelden. Het leken wel filmpjes. Waren die wasmachines dan een soort televisies ? Elwin wist het niet. Elwin hoorde allemaal schelle tuutjes om zich heen. Er zaten vreemde vogels op de wasmachines, die soms wel een beetje op papegaaien leken. Die papegaaien waren erg lang, en hadden hele lange staarten en veren. Ze maakten allemaal vreemde klakjes en muziekjes. Kakebou zei dat Elwin die geluidjes ook moest leren maken, om nog beter te kunnen ganneren.

'Elwin, zou jij wel zo'n reis door een wasmachine willen maken ?' vroeg koning Kakebou. Maar Elwin had door wat raampjes gekeken en zag veel te veel treintjes. Hij was veel te bang dat ze hem in een treintje zouden veranderen. 'Hikkedepikkepuk,' zei het mannetje, en verdween. Elwin begon te lachen. Wat een vreemd mannetje was dat, die koning Kakebou. Toen hoorde Elwin hem zeggen : 'Hekkedepikpakpudde,' en floep, daar stond het mannetje weer. Hij had wat veren van snoep in z'n handjes en begon te eten. 'Wij moeten veel veren eten, natuurlijk geen echte veren, maar van chocola, van marsepein en suikerspin, van banaan en meloen, van peer en nog wat meer ... want dan kunnen we nog beter ganneren.' Elwin stond een beetje verbaasd te kijken. Toen werd het mannetje heel erg kwaad op Elwin en smeet hem tegen de muur. Maar het deed geen pijn. 'Ik wil je nooit meer zien,' zei het mannetje, en fluitketels begonnen te gillen. 'Ga weg, vort, ga weg,' gilde het mannetje. 'Waag het niet om ooit nog eens hier te komen.' Elwin vroeg zich af wat hij verkeerd had gedaan. 'Ja, dat weet je best,' gilde het mannetje.

Oh, wat was dat mannetje boos. Elwin snapte er niets van. 'Je moet me na zeggen,' gilde het mannetje. 'Ik zeg die dingen niet voor niets.'

'Wat moet ik zeggen dan ?' vroeg Elwin. 'Alles,' zei het mannetje, 'jij domme, domme, verschrikkelijk domme papegaai.'

'Wat alles ?' vroeg Elwin. 'Dat wat ik zojuist allemaal gezegd heb,' schreeuwde het mannetje.

'Nou, dat weet ik allemaal niet meer, hoor,' zei Elwin een beetje verveeld. En toen werd het mannetje pas echt kwaad. Als een klapsigaar explodeerde hij en donder en bliksem kwamen uit z'n oren. Hij begon te grommen als een wild beest, en kreeg de strepen van een tijger op z'n huidje. Wat begon dat mannetje toen te schelden, zeg. Zo erg dat je het niet wil horen. Hij las een hele lijst met fruit voor, en zei dat Elwin dat allemaal was. 'Zie je nou wel dat je helemaal niet luistert, Elwin,' schreeuwde het

mannetje woest. Oh, wat kon dat mannetje grommen en brullen, zeg. 'Wil je een ijsje,' vroeg het mannetje ineens heel lief. Nee, daar had Elwin niet zo'n zin meer in na al het gescheld en gebrul. 'Steek dat ijsje maar lekker in je haar,' zei Elwin kwaad. 'Ach gut,' zei het mannetje, 'wat doe jij ineens boos, zeg.'

'Hikkedepikkepuk,' schreeuwde Elwin, en verdween. Misschien wilde het mannetje wel gewoon dat Elwin zijn toverspreuken zou gebruiken, om te komen en te gaan. Elwin wist niet waar hij was, maar hij voelde ineens veren van fruit in z'n handen. Het rook niet erg lekker, dus Elwin besloot om het maar niet op te eten. 'Ja,' hoorde hij een stemmetje zeggen, 'je hebt er ook veel te lang mee gewacht, dus nu is het al lang bedorven.' Wat was die andere spreuk ook al weer, om terug te komen. 'Hekkedepikpakpudde,' zei het stemmetje, en Elwin zei het na. Floep, daar stond Elwin weer voor het mannetje. Het mannetje was erg blij, en zei : 'Nu, Elwin, als ik zo weer vertrek moet je direct achter me aankomen door me na te zeggen, en dan heb je verse fruitveren.'

HIKKEDEPIKKEPUK ! riep het mannetje, en floep, weg was hij. HIKKEDEPIKKEPUK, schreeuwde Elwin, en floep, weg was Elwin. Nu was Elwin weer bij het mannetje Kakebou. Weer had Elwin veren van fruit in z'n hand, en ditmaal waren ze veel langer. Elwin begon er aan te zuigen, en het rook heel lekker. 'Zie je ?' sprak het mannetje. In het vervolg moet je me gewoon nazeggen. Ineens kwamen er allemaal papegaaien die ook van de veren begonnen te eten. 'Okay, Elwin,' zei koning Kakebou, 'als je nu nog een keer HIKKEDEPIKKEPUK zegt, dan kom je bij de snoepveren. Eerst zei koning Kakebou de toverspreuk, en toen Elwin, en floep, daar stonden ze beiden bij de snoepveren, en even later kwamen de papegaaien er ook bij. Elwin begon een beetje buikpijn te krijgen, maar koning Kakebou zei dat hij het nog een paar keer moest zeggen, net zolang totdat de buikpijn weg was. Elwin moest een paar keer niezen, en toen was de buikpijn over. HEKKEDEPIKPAKPUDDE riep het mannetje, en ook Elwin riep dat. En floep, daar stonden ze weer bij de wasmachines.

En daar werd Elwin al weer wakker, terwijl Bilmageln voor zijn bedje stond.

Hoofdstuk 15. De Klazen

Bilmageln had wat vruchtenpastei voor Elwin gemaakt. Hij had vreemde grote vruchten gemengd met aardappelen. Elwin vond het erg lekker. Bilmageln was als een soort Klaas Vaak, want Bilmageln zei dat hij Elwin die dromen had gegeven door speciaal sterrenzand in z'n ogen te strooien. Bilmageln had ook een paard wat in een schip kon veranderen. Dit paard heette Stiklaas. Elwin zou eens met Bilmageln meereizen om te kijken wat Bilmageln nou precies deed. Aan de zijkanten van dit

schip waren slangen die dik en weer dun konden worden als opblaasbare langwerpige ballonnen. Het schip was van een soort plastic opblaasbaar hout wat ook kon bewegen, en compleet met wieltjes en loken, de lapjes. Soms leek het schip net op een grote octopus, vooral als de slangen begonnen te bewegen als tentakels. Bilmageln kon zo een heleboel sappen en stoffen in de huisjes spuiten. Bilmageln kon heel goed ganneren, zowel aan land, ter zee en in de lucht. Stiklaas leek op een groot kermispaard, en vaak kwamen er hele zachte lichten van hem af, of gewoon uit z'n ogen. Elwin werd er erg rustig van, maar Stiklaas kon soms ook erg woest worden, net als koning Kakebou. Dan stormde het altijd, en dan rezen de golven van

de zee huizenhoog. Soms ging het dan ook erg hard onweren. In Bilmagelns kasteel woonden een heleboel elven. Bilmageln zorgde goed voor hen. Bilmageln was een erg goede kok, en kon heel lekker tovervoedsel maken, waar het water van in je mond komt. Bilmageln was als een keizer van het rijk Sinsabijne, waar alle dingen tot leven kwamen. Bilmageln was een echte toverdwerg, een grote tovenaar. En Elwin zou zo graag willen dat Bilmageln in de Drokelaar kwam wonen naast Klaas Vaak. De Drokelaar was onderdeel van het keizerrijk Adaka, van keizer Konohert, maar nu had Bilmageln dat keizerrijk in Sinsabijne neergetoverd. Bilmageln had Elwin al beloofd dat hij snel naast Klaas Vaak zou komen wonen, door zijn kasteel daar naartoe te toveren. Het kasteel zou dan iets kleiner worden. Keizer Konohert zo gewoon keizer blijven over het rijk Adaka, en Bilmageln bleef gewoon de opperkeizer van Sinsabijne. Bilmageln was erg trots op keizer Konohert. Bilmageln had zo nu en dan vergaderingen met enkele keizers en koningen van de sprookjesgebieden. Dan praatten ze over koffie en thee, over zebrasap en raadselmelk, over bessensoep, bessentaart, over Aldebaran, Jupiter en nog vele andere dingen.

De bazen van keizers werden klazen genoemd. Bilmageln was dus ook een soort Klaas, maar ook een dokter van de klazen. Ook Klaas Vaak, de kerstman en sinterklaas waren klazen. Bilmageln was een echte opperklaas. Daarom was Klaas Vaak zo blij dat Bilmageln naast hem zou komen wonen. Klazen regeerden vaak over het weer, over de dromen en konden vaak erg goed toveren. Bilmageln was vroeger ooit eens kok van Luilekkerland geweest, dus die wist wel van koken.

Hoofdstuk 16. Elwin en de Zwarte Elven

Bilmageln vertelde Elwin dat koning Kakebou ketels had waar hij thee mengde met koffie en nog wat dingen, zodat er een heel vreemdsoortige zeep ontstond. De vreemdste wezens kwamen uit deze ketels, zoals papegaaien met tijgerkoppen, leeuwen met tijgerkoppen en zebra's met tijgerkoppen. Hij moest dan vaak naar Lapoen toe om koffie te halen, en de thee haalde hij in Kezemoen, een ander plaatsje. Alles wat in deze zeep viel werd altijd heel erg lang. Je groeide dan net zolang door totdat je hoofd in de wolken kwam. Daar in de wolken lag het plaatsje Emelis Shatau, waar alles heel dun werd. Nou ja, op sommige dagen dan. Want de ene dag was je daar dik en de andere dag dun. Je kon daar bewegingen maken die je anders niet kon maken. De ene week was je heel harig en de andere week was je heel kaal. Er woonde daar een keizer die Harrunir heette. Voor de poort van het wolkenstadje zat weer een vrouw die een kind aan de borst had. Het kindje was een beetje zeurderig en ze probeerde het kindje stil te krijgen. Bilmageln en Elwin gingen er op het paard

Stiklaas naartoe. Keizer Harrunir had ook twee lakeien, Hikke en Hekke. Hikke was heel harig en Hekke was heel kaal. Verder was er nog een heel klein mannetje dat Tordok heette. Het was een lopend driehoekje dat half kaal en half harig was. Tordok zorgde altijd voor regen in Sinsabijne. Hij bediende de kraantjes van de wolk waarop het stadje lag. En dan wil je natuurlijk wel geloven wat het dan regende daar in Sinsabijne. Ja precies, sapjes.

Keizer Harrunir was een beetje verdrietig. Hij zat voorover gebogen op z'n troon. Er waren een paar elfjes verdwenen. Ze waren van de wolk afgevallen toen ze speelden

met de kraantjes van Tordok, en ze zijn waarschijnlijk met de sapjes meegespoeld naar beneden. Bilmageln wilde hen wel opzoeken. Even later vond hij ze in een grot waar ze zaten te bibberen. Er stonden wat uien met hoeden op aan de ingang van de grot. Bilmageln werd erg boos op de uien. 'Die grot is geen gevangenis,' riep hij. Maar de uien begonnen te schieten met bramen op Bilmageln. 'Pief paf,' riepen ze. Bilmageln begon te lachen en kwam dichterbij. Opeens zag Bilmageln een pop zitten op een schelpentroon, iets dieper in de grot. 'Wat moet jij hier ?' riep de pop. 'Dat kan ik ook wel aan jou vragen,' riep Bilmageln terug. 'Zeg, heb jij je bordje wel goed leeggegeten, klein ding, of heb je alleen maar pudding gegeten ?' Toen werd het poppetje heel kwaad en rende op Bilmageln af. Maar Bilmageln pakte het popje beet en slingerde het even in het rond. 'Nee,' zei het popje, 'ik heb inderdaad mijn bordje niet leeggegeten, alleen de pudding, maar scheer je weg, want jij bent mijn moeder niet.'

'Waar is je moeder dan ?' vroeg Bilmageln, 'want ze mag jou wel eens manieren leren.' En toen barstte het popje in huilen uit, en zei : 'Ik heb geen moeder meer, en ook geen vader.' Toen kreeg Bilmageln wel een beetje medelijden met de pop. 'Waarom houd je hier elven opgesloten ?' vroeg Bilmageln weer. 'Omdat elven mijn vader en moeder hebben ontvoerd,' zei het poppetje. 'Nu,' zei Bilmageln, 'maar dat zullen deze elven vast en zeker niet gedaan hebben, want dit zijn goede elven.' En toen nam die goede Bilmageln het popje en de elfjes mee op zijn paard, en vloog terug naar de keizer. 'Keizer,' zei Bilmageln, 'we moeten nog wel even de vader en moeder van dit popje terugvinden.' Nu wist Elwin een beetje wat het werk van Bilmageln was. Samen zouden ze op zoek gaan naar de vader en moeder van het popje. Daarvoor moesten ze helemaal naar elvenland. Bilmageln wist wel waar dat was. Maar de elven zeiden dat zij het niet gedaan hadden. Misschien de zwarte elven, die woonden in de letterwereld, de stripboekenwereld, de windenwereld, en in nog wat werelden. Dat was een hele lijst, en waar moesten ze beginnen ?

Ineens kwamen ze voor een enorm beeld te staan, die hen de weg versperde. Het beeld kon praten. Het was de perenprins. Hij droeg een heleboel edelstenen, en was deels van goud en deels van zilver. Zijn voeten waren gemaakt van vruchtjes die Elwin niet kende. In zijn tenen waren tien poortjes naar tien werelden. Het was een reusachtig beeld, en op één zo'n poortje stond stripboekenwereld, en op een ander poortje stond puzzelwereld, en zo waren er nog acht andere poortjes. Hier zouden de zwarte elven dus wonen. Elwin klopte op de deur van de stripboekenwereld. Een klein luikje ging open, en iemand stak z'n neus er doorheen. 'Wat moet je ?' werd er tegen Elwin gezegd. Toen kwam Bilmageln na voren. 'We zijn op zoek naar de zwarte elven,' zei hij. 'Oh kom dan maar verder,' zei de stem uit het luik. En daar floepte het deurtje open en Elwin, Bilmageln, de pop en Stiklaas het paard konden

naar binnen. Dit was het land Jericho, waar de stripfiguren leefden. Ze bewogen daar allemaal op een hele vreemde manier. Alles ging er behoorlijk traag. Het leek wel alsof alles bevroren was. Nu moesten ze de zwarte elven zien te vinden. Er waren hier veel stripboekvogels. Sommigen waren gemaakt van koffiepotten, en vaak stroomden er allerlei sapjes door hen heen. Het was een wonderlijk gezicht. Er liepen hier ook haaien met hoeden op, en die waren ook soms gemaakt van koffiepotten. Het viel Elwin op dat er zoveel koffie door hen heen stroomde. In de verte op een veldje zag Elwin wat zwarte elven. Er stonden wat harige beesten met grote natte snuiten om hen heen. Toen ze Elwin zagen vlogen ze allemaal snel weg. Ze droegen een grote paarse steen tussen elkaar in, en konden maar nauwelijks ermee wegkomen. Het was een schitterende steen. 'Shhh...,' zei Bilmageln, 'Elwin, zag jij dat ook ?'

'Wat dan ?' vroeg Elwin, 'Nou ik zag twee gezichten in die steen die verdacht veel op een vader en moeder leken. Zouden ze daar misschien ...' En toen begon het popje te roepen : 'Ja, daar hebben ze mijn vader en moeder in opgesloten, in die paarse steen.'

'Kom op, er achteraan,' zei Elwin. Maar de elven kregen hulp van de grote harige beesten met de grote natte snoeten, en al snel waren ze uit het zicht verdwenen. Het popje begon om z'n vader en moeder te roepen. 'Stil even,' zei Bilmageln. 'We gaan gewoon weer op Stiklaas zitten, en die brengt ons wel achter hen aan.' En daar sprongen ze allerdrie weer op het paard, en het paard begon heel langzaam in een schip te veranderen en steeg op. 'Ja,' zei Bilmageln, 'we hebben nu het schip nodig want zo'n grote steen kan niet op de rug van een paard, zelfs niet op Stiklaas zelf. Wel als hij een groot schip is natuurlijk.

Oh, wat ging dat schip snel, en vlug waren ze bij de zwarte elven. Van schrik lieten ze de steen vallen, en Bilmageln ving hem keurig op met z'n schip. Oh, wat was het poppetje blij. In de steen was een wereld, en Elwin stapte naar binnen om naar de vader en moeder toe te lopen. 'Ach,' zei de moeder, 'laat popje maar zelf hier naar toe komen. Wij willen hier niet meer weg.' De vader knikte, en zei : 'Ja, sinds we hier zijn, zijn we echt gelukkig, en we zouden helemaal gelukkig zijn als popje hier ook zou komen wonen.' En daar was popje al, samen met Bilmageln. Ook de zwarte elven waren inmiddels binnengekomen met hun beesten. 'Zo, alles wel aan boord,' vroeg de zwarte elf aan de vader en moeder. De zwarte elven hadden helemaal geen kwade dingen willen doen. Ze wilden alleen maar helpen. De vader en moeder hadden altijd heel veel ruzie, maar in de steen hadden ze het goed. Het popje was blij zijn vader en moeder weer te zien, en snapte nu alles. Wel moest de steen nu terug naar het kasteel van Bilmageln, en later zou het terug moeten naar Izu, want eigenlijk was de steen van Izu. Izu was niet alleen een volkje, maar ook een fee. Kan dat ? Lees dan maar eens het boek Elwin Terug Naar Egypte. Izu is een volk van insecten heel diep onder de grond. En Elwin was daar al eens geweest. Lees het zelf maar …'

Elwin stopte met lezen. Hij was al een beetje moe geworden. Hij ging op het bedje naast de boekenkast liggen, en viel al snel in slaap … Na een tijdje kwam fee Kassandra nog even om hem een zoen op zijn voorhoofd te geven. Even keek ze nog naar Elwin hoe lief hij lag te slapen, en toen ging ze naar de keuken om voor de kinderen te koken.

EINDE

EERDER VERSCHENEN :

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK
ELWIN EN DE ZEEHEKS
ELWIN EN DE INSECTEN OORLOGEN
ELWIN EN DE INSECTEN
ELWIN EN DE AREND
ELWIN EN DE BRUGBOOT
ELWIN BLIJFT DOORGAAN
ELWIN EN DE KONIJNENHEUVEL
ELWIN TERUG NAAR EGYPTE